

Gündeliklik kadınlar olarak da bilinen temizlik işçisi kadınlar birçok sorun ile karşılaşılıyorlar. Bu sorunların başında ise taciz geliyor. Yaşadıkları sorunları dile getiren temizlik işçileri; ezilen kadınların seslerini duyurmaları ve haklarını savunmaları gerektiğine vurgu yapıyor.

10

12 Eylül'de bir araya gelen çeşitli tiyatro örgütleri ve tiyatrocular, ilk adımıyla Ağustos 2009'da İzmir Urfalı'da yapılan 3. Türkiye Tiyatroları Buluşması'nda atılan, Tiyatro Kurultayı'nın oluşturulmasını hedefleyen bir toplantı gerçekleştirdiler. Gerçekleştirilen toplantıda tiyatronun sorunları, ortak bir akıl yakalamanın ve bunun üzerinden devlet karşısında bir yaptırım gücüne sahip olabilmenin yol ve yöntemleri masaya yatırıldı.

7

Kriz ABD'nin silah satışını teğet geçti. ABD, 2008 yılındaki silah satışını yüzde 50 arttırarak, dünyadaki toplam silah ihracatının yüzde 68.4'ünü gerçekleştirmiş oldu. Böylece silah ihracatı, 25.4 milyar dolardan 37.8 milyar dolara çıkardı. Öte yandan TC de, ABD'nin Kafkasya'ya yerleştirmeyi planladığı füze savunma sistemlerini alacağını duyurdu. Bu füzeler için 8 milyar dolarlık bir ödeme yapılacağı açıklandı.

12

Demokrasi Devrimle Gelecek

Devrimci Demokrasi

15 Günlük Siyasi Gazete

Yıl: 8 • Sayı: 161 • 17-31 Eylül 2009 • Fiyatı: 1 TL

e-mail:devrimcidemokras@ttmail.com

Emperyalizm neyi, neye dönüştürüyor?

Emperyalist-Kapitalist sisteminin kendi tarihi içerisinde yaşadığı tıkanma-kırılma istisnasız tüm dünyada bir tıkanma-kırılma anlamına geliyor. Bu süreç kaçınılmaz olarak gerek emperyalist merkezlerde, gerekse de ona bağımlı ülkelerde değişim-dönüşümü kaçınılmaz kılıyor. Sömürü sistemi kendi tıkanıklığını aşabilmek için stratejik çıkarları doğrultusunda dünyayı yeniden biçimlendiriyor; ekonomik-siyasal-toplumsal anlamda yeni oluşumlar yaratıyor. 2000'lere doğru ve özellikle 2000'lerden sonra dünyada yaşanan gelişmeler bu dönüşümün parçalarını oluşturdu. Kuşkusuz 2002'de hükümete getirilen AKP bizzat bu emperyalist projenin ürünüydü. TC, emperyalizmin ihtiyaçları doğrultusunda dönüştürülüyor, Türk hakim sınıfı ise bu dönüşümü birlikte yeniden kompradorlaşıyor. 'Ergenekon' operasyonu bu dönüşümün en önemli halkası oldu. AKP elyle yapılan dönüşüm adım adım ilerledi ve süreç devam ediyor. Bugüne kadarki hakim sınıfının iktidar statüskosu sarsıldı, süreçte uyum sağlama üzere uzlaşma çizgisi dayatıldı. Enerji kaynaklarının sağlanması-denetimi ve güvenliği ekseninde Orta Asya-Kafkaslar ve Ortadoğu'nun istikrarı kavuşturulması projesi doğrultusunda TC'ye misyon biçildi. Bunun için Kürt ulusal sorununun 'çözümü' kendisini dayattı. 'Çözüm' adı altında 'Kürt açılımı' devreye sokuldu. Dış siyasetten iç siyasete, sermayeden medyaya, yargıya yapılan 'açılımlar' bu dönüşümün birer parçası. Bu emperyalist dönüşümün kılıfı ise 'demokratikleşme' ve 'tarihi fırsat' olarak empoze edilmeye çalışılıyor.

Emekliye yüzde 4, elektriğe yüzde 10

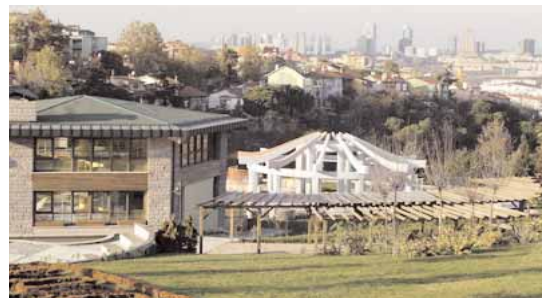
Devlet yaptığı zamlarla emeklinin cebine 12 lira koyarken, elektrığe yaptığı yüzde 10 oranındaki zam sonucunda 14,5 lirayı da çaldı. Devletin elektrığe yaptığı zam, 1 Ekimden itibaren faturaya, vergiler hariç, kw başına 21,43 kuruş olarak yansıyacak. Devletin emekliye reva gördüğü 1.83'lük sefalet zammını ise elektrığe yapılan zam karşında gözük müyor bile: 12,68 kuruş.

Zengine gül bahçesi yoksula su bile yok

Hakim sınıfların emekçi kesimler üzerindeki yıkımı her geçen gün artıyor. Yeni zamlarla, hak gasplarını getiren yasalarla krizin teğet geçmediği görülüyor. “Kriz fakire var, zengine kriz yok” diyen yoksul emekçi halk, egemenlerin ‘pazara çıkın, alışveriş yapın’ söylemlerine “hangi parayla çarşıya çıkıp alışveriş yapalım” yanıtını veriyor

Mevcut sönürü sisteminin halkı düşünmediği, aksine halka sönürü, yıkım, yoksulluk, işsizlik, geleceksizlik getirdiği bir avuç emmenin sistemi olduğu her gün yaşadığımız yıkım tablosuyla daha da berraklaşıyor. Geçtiğimiz hafta yaşanan sel felaketi, bu sistemin insanı değil; sönürüyü, kanı, rantı düşündüğünü bir kez daha yüzümüze acı bir şekilde vurdu. TÜİK'in, gerçek rakamları gizlese de, yaptığı açıklamalar emenelerin

'her şey yolunda' yalanlarını ortaya döktü. işsizlik oranı yüzde 20'lere -bu da birkaç milyon demek- bulurken, ekonomide yüzde 7 düşüş, bütçe açığında yüzde 780 artış yaşandı. Egemenler ise halka 'alın-verin, ekonomide can verin' aymazlığıyla emekçilerin illelerine kadar sömürmenin yollarını arıyor. Oysa verecek olan emekçinin alacağı hiçbir şey yok. Ocağı sönen emekçilere 'sakız alın' denilerek açlıklarını unutulmaları isteniyor.

İşte zengin ile yoksulun tablosu

Menemen’de yoksul İriyak Mahalle’si halkının söyledikleri mevcut sistemin gerçekliğini ortaya koyuyor. Mahalleli, 15 yıldır mahallelerine neredeseyse tüm yaz gün boyu sularının akmadığını, bu sorunu defalarca hem ilçe hem Büyükşehir Belediye’sine ilettiklerini, bunun görmezden geldiğini dile getiriyor. Mahalle halkı zengin mahallelerine her türlü hizmetin gittiğini, yollarını daha çok çukurlaştırdığını, ama yoksulun mahallesine suyun bile çok görüldüğünü ifade ediyor.

Görev, devrimin ideolojik-siyasi-örgütsel bağımsız alternatifini yaratmak, sesini gürleştirmektir Sayfa 8

Sömürü ve rant düzeni felaket getirdi

8-9 Eylül'de İstanbul ve Trakya'da yaşanan ve felakete çeviren sel, emgemenlerin sömürü ve rant dayalı sistemlerinin çürümüşlüğüne bir kez daha ortaya koydu. Doğal olayı felakete çeviren bu anlayış 32 kişinin hayatına mal olurken, milyarlarca dolar zarara neden oldu. Emgemenler, felaketi asrıca 'takkir-i ilahi', 'insanoğlu hatası' şeklinde görürken, kar hırslarını, insanı hiçe sayan yönetim anlayışlarını görmeyerek suçlu aramaya kalkıştı. Suçlu bulundu: 'Cahil' ve 'tedbirsiz' halk!

**TÜRK MİMARLAR VE MÜHENDİSLER ODASI
BİRLİĞİ (TMMOB):** Selin ardından meslek odaları, demokratik kitle örgütleri yaptıkları açıklamalarda felaketin sorumlusunu yetkililer olduğuna dikkat çektiler. TMMOB tarafından yapılan açıklamada, “Doğa olaylarının afete dönüşmesi takdir-i ilahi değildir. Doğa olaylarının doğal afetlere dönüşümü engellenebilir bir olgudur. Yeter ki bilimin ve teknolojinin gereği yapılsın. Yeter ki, öznesinde ‘insan’ olan politikalar uygulansın” denildi.

DEMOKRATİK HAKLAR FEDERASYONU tarafından da bir açıklama yaparak, "Sel ve deprem gibi türlü afetlerin İstanbululluyu düşüreceği günleri düşünmeyen ve 32 insanımızın ölmesi için gerekli olan yatırımılan yapmayı bir an bile aklına getirmeyen Erdoğan, oğlu Bilal'in da günleri düşmesi için bızlerin ceplerinden aşırıldı 500 bin dolarla, 250 tr taşıyabilen bir gemiyi bir çırpıda almayı biliyor" denildi. DHF, ölümlerin hesabını sormak, yaşanabilir bir doğa ve insanca bir yaşam için 'örgütülenim' çağrısı yaptı.

Tefeciler faizlerle ciddi bir sömürü ağı kurdu

DHF'nin "emeğimize ve geleceğimize sahip çıkalım" şiarıyla başlattığı kitle faaliyeti ülkenin çeşitli illerinde emekçi halkla buluşmaya devam ediyor. Faaliyet çerçevesinde DHF çalışanları emekçi semtlerinde, köylerde, fabrikalarda, atölyelerde, sokaklarda, halk pazarlarında insanlarla buluşarak yaratılan toplumsal-ekonomik tahribatı anlatıyor. Uygulanan politikalar sonucunda yıkıma uğratan, üretmeye hale gelen üretici köylünün sorunlarını dinleyen DHF çalışanları emekçi kesimleri bu hale sokanları teşhir ederek, "emeğimize ve geleceğimize sahip çıkalım" çağrısı yapıyor. Köylüler tefecilerin borç para vererek faiz uygulamaları ile ciddi bir sömürü ağı geliştirdiklerini ve kendilerini bu sömürüden ciddi anlamda etkilendiklerini dile getiriyor. Yani sıra toprak ağaları ve tüccarların sömürülerini daha da derinleştirdiğini ifade ediyorlar.

Sermaye çatışması ve “demokrasi”nin yenik düştüğü an

Bugünkü yapısıyla, ideolojik bir kurum olarak varlık gösteren medya, sermaye birikimi süreçleriyle paralel bir gelişim göstermiştir. Medya kendi başına kar getirmeyen bir sektör olmasına karşın, çeşitli sermaye fraksiyonlarının bir arada bulunduğu kompleksin, yani medya dışı diğer sektörlerin (otomotiv, gıda, telekomünikasyon, enerji vb.) kar ve sermaye birikimi saiki için dayanılmaz bir cazibe merkezi haline gelmiştir. Bu nedenle medya sektörü hem diğer medya gruplarıyla

la, hem de siyasal iktidarla önemli gerilimler yaşayan bir alan. Maliye Bakanlığı'nın Doğan Yayın Holding hakkında vergi kaçakçılığının astronomik vergi cezası olarak nitelendirilen 826.3 milyon TL'lik ceza davası açması geçtiğimiz Şubat ayında gündemi meşgul etmişti. Doğan Medya Grubu cezası "vicdansızlık" ve kendisine yapılmış bir "haksızlık" olarak değerlendirirken Maliye Bakanlığı, "Bakanlığımızı hedef alan hakaretler saygısız, yasal yollara başvurucağız" cevabını

verdi. Gazeteler üzerinden süren bir çatışma çarşaf çarşan ile duyurulur! kamuoyuna duyuruldu. Son olarak eylül ayında Doğan Holding'e verilen 3,8 milyar liralık astronomik vergi cezası gündemde yeni bir çatışmayı yansıttı. Sonuç olarak AKF ve DMG arasındaki çatışma, çetin ve çetrefilli bir hakim sınavı arası tepişmeden başka bir şey olmadı gibi, medya üzerinden yapılabacak olan yoğun bir ideolojik saldırı için de dönüşüm yasadığınınsı işaret.

IMF ve Dünya Bankası defol!

Emperyalistlerin temsilcisi IMF ve Dünya Bankası, daha fazla sömürünün yollarını aramak ve yeni saldırı planları hazırlamak üzere İstanbul'da toplanıyorlar. 28 Eylül'ü 7 Ekim tarihleri arasında İstanbul'a gelecek olan IMF ve DB zirvesine karşı bir araya gelen birçok demokratik kurum, 'IMF ve Dünya Bankası Karşıt Birlik'i kurarak sömürü kurumlarının toplantısına izin vermemeyeceklerini açıkladılar. Toplantıyı çeşitli eylemlerle protesto edecek olan kurumlar 'IMF ve Dünya Bankası defol' diyecek. DHF de, yaptığı açıklamada Soygun ve talan düzeninin patronlarına Karşı 6-7 Ekim'de İstanbul'dayız" çağrısı yaptı.

İsmail Uçar sf 3 Dursun Baştuğ sf6 Rojda Demir sf7 Kazım Cihan sf10 Bakış Can sf13

'Kürt açılımı' Kürtleri pek açmadı!

SAYFA 5

Emperyalistlerin sermaye tekellerin çıkarlarını korumak ve sömürü sistemlerinin devamını sağlamak için kurulmuş olan IMF ve Dünya Bankası 28 Eylül-7 Ekim tarihleri arasında ülkemizde toplanmaya hazırlanıyor. Hatırlanacağı üzere söz konusu sömürü kurumları, emperyalist sermayenin akın ettiği ve TC'nin ABD'ye olan bağımlılığın yükselmeye başladığı 1955'te ilk toplantıyı gerçekleştirmişlerdi. Kuşkusuz bu emperyalist kurumlar sistemlerinin içine girdiği bunalımı aşmanın yollarını aramak için gelecekler. Ve kuşkusuz ezilen dünya halklarına yönelik yeni sömürü, talan ve yıkım politikalarını planlamak, hayata geçirmek için toplanacaklar.

Nitekim 1929'da emperyalist-kapitalist sömürü siteminin yaşadığı krizinin sonucu olarak doğan bu iki kurum emperyalistlerin 'yardım' çantası konumunda ve yoksul-geri bıraktınlmış ülkelere sağladığı kredilerle de onları bağımlı hale getirmek, tahakküm. Bu misyonunu en iyi gerçekleştirebildiği ülkelerden birisi de ülkemiz. Zira ülkemiz hakim sınıfları emperyalizme göbekten bağımlı olup ayakta durabilmek için sömürü kurumlarının desteğine, politikalarına, planlarına ihtiyacı var. IMF'nin verdiği kredileri 'ödül' olarak yansıtıp kendi sermaye çevrelerine aktaran, halka ise faturasını kesen devlet, önümüzdeki günlerde gelecek olan bu kurumları heyecanla beklemekte. Sıkça dillendirilen 'tarım bitti' ifadesi yalan değil. Tanımda üre-

timi durdurmak adına hayata geçirilen politikaların patenti kim dersiniz? Tütünden tatalım şekerpancarnna kadar tarım ürünlerine konulan kotaların reçetesini kim veriyor. Her fırsatta övünülen 'Türkiye tahıl deposu' söylemleri artık rivayet olmak üzere. Türk devleti deposunu bıraktı ve buğdayın neredeyse tamamını ithal ediyor. Depoda kimin elinin olduğu da sır değil. Pamuk üreticisi daralan üretim alanlarına rağmen ayakta kalmaya çalışıyor ama tefeci-tüccara kolunu kapırmış durumda. Üreticinin ürününü almayan devlet üreticiyi tefecilerin sofrasına yem yaptı. Geçinmeye, ayakta kalmaya çalışan üretici köylü yeni ürünleri ekmeye, yetiştirmeye çalışıyor, hiçbir şey yapamayansa taşı tarağı toplayıp göç yollarına düşüyor. Memura verilecek zama, emekliden yapılacak kesintilere kim karar veriyor dersiniz? Elektriğe, suya büyük oranda zamlar yapılırken, işçi, memur ücretlerine komik zamlar yapıyor. Elektriği yüzde 12 oranında zam verilirken, emekli maaşında bu oran yüzde 4!

Tüm dünyayı etkisi altına alan ekonomik kriz ise birinci yaşı gününü kutluyor! Yaşanan krizden en küçük hasarla kurtulmaya çalışan sermaye tekellerinin bu çalışmaları milyonlarla ifade edilen işsiz rakamlarına dönüşüyor. Ve bu koşullar içerisinde de kar yapan sermayeamlar için IMF ve Dünya Bankası çalışmalar yürütmeyi ihmal etmiyor.

Geçtiğimiz hafta İstanbul ve Trakya bölgesinde iki gün süren şiddetli bir yağmur yağdı. Ve yağmur durduğunda ortaya devasa bir felaket görüntüsü çıktı. Toplam 32 insanın hayatına mal olan felaketin nedeni elbetteki yağın yağmur değildi, 'takdiri ilahi' hiç değil. Marketten aldığımız sakızdan tatalım da telefon faturamıza kadar vergi kesintileri yapan devletin bu giderleri nereye aktardığını sormanın zamanı değil mi? Selde ortaya çıkan felaketin nedeni altyapı yetersizliği, ıslah çalışmaları yapılması gereken dere yataklarının ve çevresinin ranta çevrilmesidir. Büyükşehir Belediyesi'nin yapması gereken hizmetler, rant çalışmaları yürütmenin ötesine geçmeyince 32 yaşam ve milyarlarca dolar zarar ortaya çıktı. Çünkü mevcut sömürü sistemi insanı değil, sömürü ve rantı düşünüyor. Dolayısıyla felaketlerin yaşanması 'doğal' oluyor. Ege-menlerin pervasızlığı bununla sınırlı değil. Milyar dolarlık zararlar nasıl karşılanacak ya da kime fatura edilecek? İşçilerin emekçilerin alın terini gasp ederek? Egemenler, yarattıkları felaketin enkazını emekçilerin emeğinden elde edilen, sözüm ona zor durumlarda onlar için devreye sokulacak işsizlik fonuyla kaldırmaya hazırlanıyor. Öte yandan alt yapıda kullanılmayan, dere ıslah çalışmaladrnda kullanılmayan milyarlarca TL'lerle ifade edilen bizim vergilerimiz nereye gitti? Tabiki önümüzdeki haftalarda IMF ve Dünya Bankası'yla masaya

oturacak bir avuç sömürücünün, talancının ve para babalarının kalantör kasalarına...

'Hep veren' kesim olan halkı deyim yerinde ise 'ağzına bir parmak bal çalarak' avutuyor, uyuşturuyorlar. Her fırsatta bağıra çağıra dillendirilen demokrasinin, insan haklarının ne hikmetse, birileri hapislerde katledilirken, ölüme bırakılırken, sokakta polisçe dövülüp öldürülürken, işçiler bir çırpıka kapıya konurken, silikozisle ölüme mahkum edilirken esamesi okunmuyor. ABD krize rağmen silah ticaretini neredeyse yanı yarıya artırdı. Yaptığı muazzam silah satışıyla bölgeyi adeta cephaneliğe çeviren ABD'ye bir destek eli de ulaşdı. Türk devletinden geldi. Komşularla 'sıfır sorun', 'banş', 'çözüm' söylemlerini ağzından düşürmeyen TC, efendisinden 8 milyar dolarlık fütze alacağını duyurdu. Peki, neden?.. Ormanlarını söndürecek helikopteri bile olmayan, olsa da mutlaka bir marazı olan, selde mahsur kalanları kurtaracak helikopterini göremediğimiz egemenler neden fütze alır? Ama bir 'teröröristi' yok etmek için bu devletin bir düğme ile dağları düm düz edecek uçakları, bombaları var. Demokratik-meşru hakları için mücadele edenleri bastırmak için muazzam hapishaneleri, muazzam kolluk gücü ve muazzam teknolojiyi oluyo! Bu sömürü çarkı, bu çürümüş düzen, bu bir avuç mutlu azınlığın cenneti yıkılmadıkça ezilen kesimlere bayram olmaz...

Oğlun ölmüş zaten, soruşturmaya gerek yok

İSTANBUL- Askeri hafriyat boşaltmak için trafiğe kapalı olan yola giren ve Volkan Beyhan'ın ölümüne neden olan şirket, devletçe korundu; suç duyurusunda bulunan baba İbrahim Beyhan ise neredeyse "suçlu" durumuna düşürüldü.

Oğlu öldürülen baba Beyhan, İnsan Hakları Derneği (İHD)'nde yaptığı açıklamasında, aradan geçen 3 yıla rağmen yargılanmayan suçluların yargılanmasını istedi. 2 Aralık 2006'da yaşadıkları Sultançiftliği Mahallesi'ndeki parkın hemen yanında oyun oynarken askeri hafriyat boşaltımı yapan Ak İnşaat Hafriyat Şirketi'ne ait bir kamyon tarafından ezilerek yaşamını yitirdi. Volkan Beyhan. Babası Beyhan ise, 3 yıldır oğlunun ölümünden sorumlu olanların yargılanması için çaba gösteriyor. Fakat Beyhan'ın "Adaletle erişim, bir insanın etmek, su kadar temel ihtiyacı arasındadır" diyerek oğlunun katillerinin yargılanmasını istemesi ise Beyhan'a

başka bir gerçeği göstermiş: Devlet adalet vermez!'

'Oğlum devletin ayırdığı alanda sadece oyun oynuyordu'

Oğlunun oyun oynarken Ak İnşaat Hafriyat şirketine ait kamyon tarafından ezilerek öldürüldüğünü gözyaşları içinde anlatan baba Beyhan, şunları dile getirdi: "Oğlum o sırada devletin çocuklar için ayırdığı, düzenlediği bir alanda sadece oyun oynamaktaydı. Bizler anne ve babası olarak oğlumuzun parkta güven içinde oynadığını düşünüyorduk. Ancak böyle olmadığını, burasının çocuk oyun alanından daha çok askeri alana hafriyat döken kamyonların geçiş güzergâhı olduğunu acı bir şekilde öğrendik."

Belediyenin, şirketin ve ordunun sorumsuzluğu
Volkan Beyhan'ın ölümüne neden olan sokağın kroki-

sini de yanında getiren baba Beyhan bu alanın trafiğe kapalı bir alan olduğunu belirterek, "Oğlumun öldüğü sokak; araç trafiğine kapalı, kırmaz bir sokak. Ak İnşaat Şirketi'nin sahipleri olan şahıslar bu sokağı yasadışı bir şekilde aracalarının geçiş yolu olarak kullanırken halkın can ve mal güvenliğini hiçe saymışlar, yasaları ihlal etmişlerdir. Şirketin belediyeden almış gereken yasal güzergâh izinleri, yol krokisi yoktur. Belediye ve şirket bu konuda sorumsuzca davranmışlardır. Ayrıca Milli Savunma Bakanlığı ya da Kara Kuvvetleri Komutanlığı'nın özel izniyle kapılarını açma yetkisine sahip olan 26. Mekanize Tugay Komutanlığı'nın askeri yetkilileri de bu izin olmadan kapılarını Ak İnşaat Şirketi kamyonlarına açtığı için sorumludurlar" dedi.

Sorumlularla ilgili açılan suç duyurusu reddedildi

Volkan Beyhan'ın ölümünde, baba Beyhan'ın sorumlu olarak saydığı; belediye, şirket ve askeri yetkililerden hiçbirisi 3 yıl boyunca yargılanamadı çünkü devletçe korumaya alındı. Baba Beyhan'ın bu kurum ve kişilere ilişkin yaptığı suç duyurusu ise savcılık tarafından reddedildi. Olayın yaşandığı gün Gaziosmanpaşa savcısının olay yerine gelmediğini ifade eden baba Beyhan, "Savcı olay yerinde yapılması gereken inceleme, araştırmaları yapmadığı gibi trafiğe kapalı çıkmaz sokağı gidişli gelişli iki yönlü yol olarak göstermiş, çocuğumu ezen kamyon hiç bir adli muayeneden geçirilmeden şirket sahiplerine teslim edilmiştir" dedi.

'Adaletten şikâyetçiyiz'

Olayın yaşanmasının ardından sorumlu olanlardan şikâyetçi olduğunu belirten baba Beyhan, tutanaklara şirket ya da askeri yetkililer kısmının işlenmediğini, sadece şoförle ilgili kısmın işlendiğini belirterek daha sonra da devamını 'yersiz' denerek savcılık tarafından reddedildiğini dile getirdi. Baba Beyhan açıklamasını, "Biz şimdi adaletten şikâyetçiyiz. Bu ülkede yaşanan bu ve benzeri adaletsizliklerden şikâyetçiyiz." sözleri ile bitirdi.

Linç provokasyonu bu kez Kayseri'de devrede

KAYSERİ- Şoven, ırkçı, faşist zihniyet alışagelinen bir saldırıyı bu sefer Kayseri'de gerçekleştirdi. Demokratik ve meşru hak olan eylem ve açıklama yapma hakkını kullanmak isteyen demokratik kurumlar polislerin nezaretinde linç edilmek istendi. 12 Eylül askeri faşist darbesini ve ESP'ye yönelik saldırıyı bir basın açıklaması ile protesto etmek isteyen Demokratik Haklar Federasyonu (DHF), ESP ve BDSP üyelerine polis ve sivil faşistler saldırdı. Saldırının gerekçesi ise, "memlekette bu kadar şehit varken, bunların sırası mı, şehitler için niye açıklam yapmıyorsunuz" şeklinde oldu.

Polis 'Allahu ekber' diyerek saldırdı- 12 Eylül askeri faşist darbesini ve ESP'ye yönelik yapılan gözaltı-tutuklama terörünü protesto etmek için bir araya gelen demokratik kitle örgütleri Merkez Postanesi önünde bir basın açıklaması yapmak istedi. Fakat çevrede konuşlanmış sivil polisler basın açıklamasının hemen ardından basın metnini almak istediler. Ancak kitle basını metnini polise vermek istemeyince kısa süreli tartışmalar yaşandı, tartışmaların ardından kitle polise

basını metni verdi. Ancak polisin amacı farklı olunca kitlenin arasından bir kişiyi, "gel bakalım sen metni nasıl vermiyorsun" diyerek gözaltına almak istedi. Bu durum karşısında kitle arkadaşlarını sahiplenince polis, "Allahu ekber" sloganları atarak kitleye saldırdı.

'Şehitler için niye açıklama yapmıyorsunuz'-

Bu süre içerisinde polis ve sivil faşistler işbirliğiyle planlanmış bir oyun ile sivil faşistler kitleye "memlekette bu kadar şehit varken, bunların sırası mı, şehitler için niye açıklama yapmıyorsunuz, şehitlere saygısızlık yapmayın" diyerek basın açıklamasına saldırdı. Sivil faşist ve polisin saldırısına kitle karşılık verdi. Kitle verdiği karşılıkla büyük bir linç saldırısını engellerken, faşistler geri püskürtüldü. Polis ve sivil faşist işbirliği ile planlanan saldırıda DHF temsilcisi başından ve gözünden yaranalırken gözünde görme kaybı olduğu öğrenildi. Yarı sıra ESP temsilcisi ve basın açıklamasına katılan birkaç kişi hafif bir şekilde yaranalırken, olayda gözaltı olmadı.

Açılım saldırıları sürüyor

Ülkedeki devrimci, demokrat güçleri susturmak amacıyla devlet tarafından yapılan baskılar sürüyor. Bu kapsamda birçok ilde polis tarafından birçok devrimci-demokrat-yurtsever kuruma baskınlar yapıldı. Geçtiğimiz günlerde ESP ve DTP'ye yönelik yapılan ev ve kurum baskınları sonucu birçok kişi gözaltına alınarak tutuklandı.

Birçok ilde gerçekleştirilen saldırıda Ezilenlerin Sosyalist Platformu (ESP), BEKSAV, Atılım gazetesi çalışanları ile Limter-İş Genel Sekreteri Kanber Saygılı'nın evleri basılarak arandı. Aralarında BEKSAV Yönetim Kurulu Başkanı Hacı Orman, İzmir Demokrat Radyo Haber Merkezi İsmi naz Kordinatörü Ergun, Atılım gazetesi muhabirleri Tuncay Mat ve Çağdaş Küçükbattal, Amed ESP temsilcisi Fethiye Ok'un da bulunduğu 24 kişiden 13'ü tutuklandı.

Cenaze törenine katılmak suç!

İzmir, İstanbul, Ankara, Dersim, Amed, Bursa ve Malatya'da eş zamanlı olarak ESP'ye yapılan baskın ve gözaltıların gerekçesi son zamanlarda devlet yetkililerinin diline pelesenk ettiği 'demokratik açılım'a denk düşen türden: Devrimci aydın-yazar Kutsiye Bozoklar'ın 18 Temmuz Ankara'da, Karşıyaka Mezarlığı'ndaki cenaze törenine katılmak.

ESP ve kurumlarına yönelik gerçekleştirilen saldırıda gözaltına alınan 24 kişiden 5'i savcılık ifadesinden sonra serbest bırakılırken, 19 kişi de tutuklanma talebiyle 11. Ağır Ceza Mahkemesine sevk edildi. 6 kişi mahkemece serbest bırakılırken, 11 kişi ise 'örgüt propagandası' iddiasıyla tutuklanarak hapishaneye konuldu.

'12 Mart darbeci zihniyeti hala iş başında'

ESP ve kurumlarına yapılan gözaltı ve tutuklamaların protesto etmek amacıyla başta İstanbul ve Ankara olmak üzere birçok şehirde protesto eylemleri gerçekleştirildi. Protesto eylemlerinde, gözaltına alınma gerekçesinin, Kutsiye Bozoklar'ı kurşunlayarak felç bırakan 12 Mart darbeci zihniyetinin hala iş başında olduğunun kanıtı olduğu, Kutsiye Bozoklar'ın devrimci yaşamı kadar cenazesine katılmanın da onurlu bir davranış olduğu, cenazeye katılmanın suç unsuru olduğu tespit edilirse bu suçu binlerce insanın işlediği ve bu suçtan dolayı binlerin yargılanmasının gerektiği vurgusu yapıldı.

'Kürt açılımı' gözaltı ve tutuklamalarla ilerliyor!

'Kürt açılımı'yla devlet 'çözüm', 'banş' yalanlarını dillendirirken, diğer yandan Kürt ulusal hareketine yönelik saldırılarını yoğunlaştırıyor. Geçtiğimiz hafta PKK'ye yönelik askeri operasyon gerçekleştirilirken, aynı zaman diliminde bir başka operasyon da DTP'ye yönelik gerçekleşti. Başbakan Erdoğan'ın 'Terörün olmadığı yerde operasyon olmaz, operasyonlar sonuna kadar devam edecek' açıklamasından sonra 11 Eylül sabahı Amed, Şırnak, Mardin ve Van'da DTP'ye yönelik baskınlarda aralarında Yenişehir Belediye Başkan Yardımcısı İhsan Ungör, Kayapınar Belediye Başkan Yardımcısı Sabahattin Dinç, DTP İl Genel Meclis Başkanı Şehmus Bayhan ve eski belediye başkan ve yardımcılarının bulunduğu 19 kişi gözaltına alındı.

DTP'ye yönelik gözaltı terörü Amed'de binlerce kişinin katıldığı eylemlerle protesto edildi. Eylemde konuşma yapan DTP'li yetkililer, 'çözüm' tartışmalarının, 'barışın' konuşulduğu bir süreçte saldırıların gerçekleştirildiğine dikkat çekerek gözaltına alınanların serbest bırakılmasını istedi. Gözaltına alınanlar savcılığa çıkarılırken, geniş bir kitlesellikle beraber DTP'liler, milletvekillerinin katılımıyla Diyarbakır Adliyesi önünde 18 saat oturma eylemi gerçekleştirdi. Mahkemeye çıkarılan DTP'li-lerden 10'u "KCK Türkiye Meclisi (KCK/TM) yapılanmasında yer aldıkları" iddiasıyla tutuklandı. Tutuklamaların ardından açıklama yapan DTP, saldırılara karşı 'tarihi bir direniş'e geçeceklerini kaydetti.

YURTIÇİ HESAP NO:

Ertaş ÖZTÜRK

Yapı Kredi Bankası İst. Aksaray Şubesi: 0094208-6

İş Bankası İst. Aksaray Şubesi: 1002 30000 1153314

YURTDİŞİ HESAP NO:

Ertaş ÖZTÜRK

Yapı Kredi Bankası İst. Aksaray Şubesi: (Euro) 3013710-9

İş Bankası İst. Aksaray Şubesi: (Euro) 1002 301000 1107308

Emlak Bankası İst. Atatürk Bulvarı Şubesi: (FRF) 00235699

**ABONE OL - ABONE BUL
OKU - OKUT**

Abonelik Süresi

6 AYLIK

1 YILLIK

Yurtiçi

12 YTL

24. YTL

Yurtdışı

35 EURO

70 EURO

Emperyalizmin yeni yönelimi ve TC'nin “dönüşüm”ü

Emperyalist-kapitalist sistemin kendi tarihi içerisinde yaşadığı tıkanma-kırılma istisnasız tüm dünyada bir tıkanma-kırılma anlamına gelir. Belirli zaman periyodunda sistem böylesi süreçleri yaşamıştır/yaşamaktadır. Fakat bu süreç aynı zamanda yeniden dönüşümü de yaratır. Ve her dönüşüm öncesi kurulu statüko ya da paradigma iflas eder, eskir, zamana uymaz, ihtiyaca cevap olmaz. Kaçınılmaz olarak yerini yeni paradigmalara, yeni araç ve argümanlara, yeni siyasal-ekonomik-sosyal oluşumlara hasreder. 1970'lerin başında beliren ve 1980'lerde olgunlaşan kırılma bunun en billur örneğidir. Zira bu kırılma dünyanın yeniden şekillendirildiği, sömür sisteminin kendisini dönüştürdüğü, yeni paradigmanın oluşturulmasıyla sonuçlandı. Emperyalist-kapitalist merkez dışındaki çeperde ise bu dönüşüm adım adım, kanlı ve zorbalıkla yaşama sokuldu. Genel ama doğru bir kaide olarak; dünyada bilhassa ülkemiz ölünde darbeler, askeri diktatörlükler emperyalist-kapitalist sistemin yapısai bunalımlarına-kırılmalarna bağlı olarak, hükim sınıflar arası siyasal-ekonomik çatışmanın keskinleştiği aşamaya tekabül eder. Ülke tarihinde 'taht' kurmuş olan 12 Eylül askeri faşist diktatörlüğü tam da bahsettığımız kompozisyonda yer edinir ve anlam bulur. Türk hükim sınıflarının ve devletlerinin köklü bir dönüşümden geçtiği bu tarih dilimi aynı zamanda yeniden kompradorlaşmayı sağlamıştı. Yeni sürecin parçaları yeni oluşumlar, yeni araçlar, yeni algılar vb oluşturacak kadar yaşamı sarmaladı. Çünkü üretim sürecinin bütününe müdahale eden ve bunu lehine çeviren emperyalist-kapitalist sistemin neo-liberal dünya sistemi vardı ve yaşımsallaştırılmak zorundaydı. Sürecin bu kaçınılmazlığı gereğince de ülkemizde darbe için bir 'neden' yaratılması gerekiyordu. O neden de yaratılarak 12 Eylül düştün gerçeğe çevrilmişti. Bu kapsamlı, stratejik saldırı sonucunda ise gerek emperyalizmin gerekse de uşağı Türk hükim sınıflarının çıkarları güvence altına alınmıştı. Yeri gelmişken belirtelim. Bugün için devletin dönüşümü pratideki orduya gerek görülmemiştir. Çünkü hem sınıfsal çatışma, muhalefetin nesnel-özel durumu hem de sürecin maddi koşulları buna ihtiyaç duymamıştır. Devletin yeniden dönüşümü ve yeniden kompradorlaşma hamlesi biçimsel farklılıklarla beraber bir sefer orduya değil, hükim sınıfların temsilcisi bir partiye rol vermiştir. Yani sahnede ordu değil, tank değil; AKP, sahte demokrasi söylemleri, yoğun ideolojik saldırı var. Evet, bugün devlet AKP eliyle dönüştürülmekte, Türk hükim sınıfları yeniden kompradorlaşmaktadır.

Bir dönüşümden kısa kesitler

Emperyalist-kapitalist sistem tarih dilimi içerisinde ibresini 2000'lere doğru gösterirken tarihsel-yapısai tıkanıklığı ve kırılmayı yaşıyordu. Ekonomik anlamda yaşadığı kriz siyasal boyutu da kapsadı. 2000'den sonra bu kırılma kendisini yeniden bir yapılandırma ve şekillendirmeye doğrulttu. Mevcut paradigma, ekonomik-siyasal vb oluşum ihtiyaca cevap vermiyor ve kangrenleşmeye doğru gidiyordu. Emperyalist sistemin ihtiyacına cevap verecek yenilikler, yeniden yapılanma gerekiyordu. Kuşkusuz AKP bu projeden doğru sahneye çıktı. Sömür sisteminin dönüşümünün sacayaklarından biri de bağımlı, bir o kadar stratejik ülkelere de uğramak zorunda. Türk devletinin dönüşümünün hikayesi böyle gelişir. Daha önce ayrıntılarıyla yazıp çizdiğimiz için, gelişmelere hatırlatmak babında kısaca değineceğiz. Bu çerçevede Türk devleti önemli bir stratejiye sahip ve sadık bir uşak. Dolayısıyla devlet dönüştürülmek zorunda. Bugüne kadar bildiğimiz paradigma, yani geleneksel Kemalist statükonun bu süreçte ayak uyduramayacağı görüldükçe, esneme, kırma, bükme işleminin farklı olarak bu sefer hatırı sayılır bir şekilde sarılsalacaktır. Elbette bazı temel direkler kalacaktır; fakat Türk hükim sınıflarının bugüne kadarki 'biricik' statükolan bir daha geri dönüşü olmamak

üzere" aşındırılacaktır. İktidardan diğer bileşenleri istenilen çizgiye doğru-uzlaşma da denebilir- çökelecektir. Devletin bütününde tadilatlar olacaktır. Bunun için kuşkusuz 'Ergenekon' gibi, getirecekleri ve götürcekleri hesap edilerek her yönüyle düşünülmüş bir plan devreye sokulacaktır. Onun öncesinde de süreci rahatlatacak operasyonlar olacaktır. Hapishane saldırısı, Öcalan'ın yakalanması, Cumhurbaşkanlığı, türban ve götürecekleri gibi. Neticede 'Ergenekon' devletin 'tarihi' dönüşümü için iyi bir nedendi ve büyük çoğunlukla da amaçlarına ulaştı. Emperyalist sistemin kırılma yaşadığı ona bağımlı ülkelerin dönüşümlerden geçtiği her süreçte olduğu gibi, bu süreçte de Türk hükim sınıfları arasında çatışmalar, krizler yaşanmış, devlet krizine kadar ilerlemiştir. Bu süreçte ayak direyen, bazı yönleriyle muhalefet eden iktidar kliklerinin, kesimlerin (Kemalist restorasyon geleneğini elinde bulunduran statüko sahipleri, ulusalçı güçler vb) burunlarının sürtüldüğünü açıkçası yeniliğe uğradıklarını söyleyebiliriz. Ergenekon hamlesinden sonra ise mevzubahis olan devletin dönüşümü ve Türk hükim sınıflarının yeniden kompradorlaşması adım adım ilerledi. Fakat süreç bu şekilde yansıtılmayacaktır elbette. Bu sürecin manipülasyonu eksikti. Ama o da düşünülmüştü. Süreç için kitlelerin algısındaki olumluluk yaratacak, desteği sağlanacak bir şekilde 'anahtar' bir argüman peydahlanmıştı: 'Demokratikleşme' ya da 'tarihi değişim!' Başta ABD olmak üzere emperyalist ülkeler merkezi sermaye odakları, kendi politikalarının kayıtsız şartsız taşıyıcısı ve uygulayıcısı olan AKP'ye 'tarihi' bir desteği verdiğinin altını da çizelim. Aynı şekilde AKP'nin, bu deste-

ğin karşılığını fazlasıyla verdiğini.

Dönüşümünün kılıfı: 'Demokratik Açılımlar'

Devletin dönüşümden geçtiği şu süreç, kuşku yok ki iç dinamiklerden, Türk hükim sınıflarının ihtiyaçlarından hareketle yaşanmamaktadır. Emperyalist-kapitalist sistemin bunalımını aşmak için dünya bütününde giriştiği bu dönüşüm hamlesiyle açıklanacak bu süreç, yine emperyalizmin stratejik çıkarlarına-hedeflerine paraleldir. 'Demokratikleşme' ise safatsadan ibarettir ve sürecin kılıfıdır. Zira son zamanlarda yaşanan siyasi-ekonomik gelişmeler bu projenin pratikleri-öngörülleri ile yol almaktadır. Kuşkusuz bu süreçte sivri ve kilit bir noktada duran, Kürt ulusal sorunu oldu. Enerji kaynaklarının sağlanması-denetimi ve güvenliği ekseninde uzun vadeye yayılan ve hayati öneme sahip Orta Asya-Kafkaslar ve Ortadoğu'nun istikrara kavuşturulması projesi ister istemez Kürt ulusal sorununun 'çözümünü' şart koştu. Dış dinamik açısından baktığımızda, ABD'nin Irak politikası önemli bir yerde duruyor. Mevcut durum ABD'nin Irak'tan çekilmesini zorunlu kılıyor. Nitekim büyük bir çabayla oluşturduğu 'yeni Irak'ın kaygısını taşıyan ABD, bütün kaynaklarıyla-birlikmiyle birlikte bu alanı güvence tutacağı güçlü bir müttefike ihtiyaç duymakta. Askeri-siyasi anlamda güçlü, öne çıkabilecek-Ortadoğu ülkelerine örnek olabilecek- bir ülke hayatı bir öneme sahip. Tabi ki Türk devleti bunun için ideal bir parça. Lakin Türk devletinin de istikrarlı olması gerekiyor. Ve istikrarsızlığının en önemli nedenlerinden biri olarak Kürt Ulusal sorunu duruyor. Güney Kürdistan'da jandarmalık yapacak

TC'nin evvela kendi ülkesindeki 'Kürt sorununu' çözmesi gerekir. Ve 'çözümü' devreye sokulmuştur: 'Demokratik açılım', 'banş' yalanyla Kürt ulusal hareketinin imha ve tasfiyesini amaçlayan, geleneksel inkâr-imha politikasından taviz vermeyen emperyalist çözüm! Emperyalizm adına atı koşturacak bir devletin dönüşümü dış siyasette de yeni bir imaj geliştirmeliydi. Zira TC sadece Irak'ta değil, Balkanlar'da, Ortadoğu'da Kafkaslarda efen-dileri adına elçilik yapacaktı. 'Sıfır sorun' perspektifiyle Yunanistan'la, Suriye'yle, Ermenistan'la vb ilişkileri dönüştürecek. Bu konsept doğrultusunda bakanlığa getirilen Ahmet Davutoğlu'nun geçtiğimiz günlerde Gürcistan ziyaretinde TC'nin kendisini ve bölgesini ilgilendiren dünya meselelerinde 'düzen kurucu, öncü rol oynaması gerektiğini' söylemesi manidardır. Devamla şunları kaydediyor: "Gerek Ortadoğu gerek Kafkaslarda yeni düzen kurulması gerekir. Bunu kurarken biz aktif rol almak istiyoruz. Bu bir gerekliliktir!"

'Fırsatı kaçırmayalım, bedeli ağır olur'

Yeni emperyalist hegemonya sürecinin sacayakları otur-tulmak, geç kalınmadan süreç tamamlanmak zorunda. AKP hükümetinin son günlerde açılım üstüne açılım telaşı bunu anlatıyor. Zira yaşanacak bir aksilik, gecikme politik doğası gereği bedeller ödetir, aktörlerin başına patlar. Gerek Türk hükim sınıfları gerekse de temsilcisi AKP, bunun çok iyi farkındadır. 'Kürt açılımının' ardından daha önce işaret edilen son günlerde ise peş peşe sıralanan 'Ermeni açılımı', 'Alevi açılımı', 'Kıbrıs açılımı', 'Anayasa hazırlığı', 'yarğı reformu' 'medya operasyonu' söz konusu sürecin tamamlanması için atılan hamlelerdir. 'Tarihi fırsat', 'Bu fırsatı kaçırmayalım', 'Geç kalmadan demokratikleşme hamlesini tamamlayalım', 'Geç kalırsa bedeli ağır olur, ülke kaybeder' gibi hem telaşlı hem de kaygılı sözlerin espris her halde anlaşılıyordur.

Öte yandan hükim sınıfları bu dönüşüm sürecini 'ülkenin demokratikleşmesi ve dünyayla bütünleşmesi için ilk kez iç ve dış dinamikler örtüşmektedir. Halkın istekleri ile Batı'nın istekleri çakışmaktadır' şeklinde propaganda etmekte. Hükim sınıfların bu demagojisi doğasında AKP'nin 'tarihi özne', 'ilerici', 'demokratik' hatta 'devrimci' olarak nitelenmesi fırsat sunabiliyor.

'Demokratikleşme' adı altında son günlerde dillendirilen ve 'çözümü' kaçınılmaz olan Ermenistan ve Kıbrıs sorunu da emperyalist yeni sürecin ve TC'nin dönüşümün parçalarını oluşturuyor. Dikkatlerden kaçmayan ise bu sorunların çözümü için de 'demokratik' gerekçelerin öne sürülmesi. Doğu-Batı köprüsünün kurulması, yani Orta Asya ve Kafkasların petrol ve doğal gazının Batıya güvenli bir şekilde temini için Ermenistan-TC arasındaki ihtilafın çözülmesi şart. Bunu bizzat ABD ve AB dayatıyor. Ki söz konusu emperyal devletler bu iki devlet arasındaki sorunun çözümünü bölgenin istikrar açısından çok önemli bir adım atılacağını öngörmektedir. Bu etabin, on yıllardır arzulanan ve henüz sağlanamayan bir etap olduğunu ayrıca belirtelim. AB konsepti ve TC'nin AB üyeliği içinde Kıbrıs sorunu bir şekilde çözülmesi zorunlu kılıyor. Bu yenilenme-dönüşüm sürecinin eli oldukça açık, gönlü oldukça zengin. Ne sorun varsa ona hemen açılım var. Açılım bombardımanının yaşandığı bir süreçten geçiliyor ne de olsa. Üstelik 'tarihi fırsat' söz konusu. Bugüne kadar yapılamayanlar yapılacak ve ülke 'demokratikleşecek'! Söz konusu Aleverse devletin onlara da açılımı var. Ne var ki 'Alevi açılımı' şeklinde laf edilen politika özdelemeye çalıştığımız sürecin bir parçası. Peki amaç? Çelişki yaşıyan, talepleri olan, dinamik taşıyan ve hatırı sayılır bir niceliğe sahip bu toplumsal kesimi pasifize etmek, bu dinamikten doğru gelebilecek tepkiyi sindirmek.

Sırat köprüsü ya da devrimcilğin karşı-devrimle imtihanı!

Dünyada buna bağlı olarak da ülkede yaşanan dönü-

şüm birçok kesimce 'demokratikleşme' biçiminde alkış alırken; değişimin-dönüşenin aynı zamanda neyi götürdüğü ve neyi hedeflediği yaklaşımdan yoksun olunması bilinç bulanıklığı, siyasi körülüğü, tehlikeleri görememeyi ve tasfiyeyi beraberinde getiriyor. Evet, bir çok kesim (sol-devrimci kesimler de dâhil) emperyalist kapitalist sistemin yaşadığı kırılmayı, bu kırılmanın yansımalarını, TC'nin dönüşümden geçtiğini ve Türk hükim sınıflarının yeniden kompradorlaştığını doğru bir şekilde analiz etmede sancı yaşıyor. Başta tasfiyecilik olmak üzere her türlü saldırıyı göremiyor. Bu süreç karşısında birçok kesimin akıl tutulması yaşadığını, bilinç bulanıklığı içerisinde olduğunu, eleştirel-bilimsel-sınıfsal yaklaşmadığını, emperyalizmin ve uşağı hükim sınıfların sahte demokrasi ve özgürlük yanılgısıyla malul olduğunu; dolayısıyla buna göre bir konumlanma, bir politika ve mücadele hattı geliştirmekte tıkanma yaşadığını söylemek yanlış ve de abartı olmayacaktır. Emperyalizmin ve Türk hükim sınıfların yoğun saldırıları (son dönemlerde yoğun ideolojik) neticesinde gerek nice gerekse de nitel olarak kayba uğratılan devrimci cenah bu düşüşün, tasfiye oluşun ve reformist-revizyonist bir zemine mahkum edilmenin çıkış yolunu, devrimci bir kalkışma üzerinden tanımlamak ve hayata geçirmek yerine, mevcut durum kabul edilerek teorize etmeye, devrim ve demokrasi mücadelesini emperyalizme 'uyumlu' bir hale dönüştürmeye çalışmakta. AKP'nin 'Ergenekon' ile 'Kürt açılımı' karşındaki tavır, devrimcilikle reformizm-tasfiyecilik-düzenlilik arasındaki ayrımı bir kez daha ve çok berrak bir şekilde ortaya çıkarmıştır. AKP'nin politikaları adeta 'devrim', AKP de devrimci ilan edildi. Ülkenin demokratikleştiği havası yayılarak emperyalizm ve Türk hükim sınıflarına ilerilik atfedildi. Ergenekon ve 'Kürt açılımı' sürecinde AKP'ye destek çağrılan yapan bu nevi şahsına münhasır bay ve bayanlar 'Darbeciler yargılsan!' talebinde bulunup bulunmamayı 'demokratiklik-devrimcilik' tek kriteri saydılar. Hatta bazı kesimler için, bu talebe katılmamak doğrudan 'darbeciliğin, sosyal şovenizmin, anti-demokratiklik, faşistliğin' kanıtı sayıldı. 'Ergenekon Operasyonu' ve 'Kürt açılımı' konusunda emperyalizmin ve Türk hükim sınıflarının sahte 'özgürlük ve demokrasi' söylemlerini bayraklaştıran zevadlar ardından sürüklediği neo-liberal kesimler ile bilinçleri muğlaklaştırdı. Dost-düşman ayrımı silikleştirilerek kitleler gerici tahakküme yedeklenmek istendi. Kürt ulusal sorununun 'çözümünün' emperyalist patentli olduğu ve hangi amaçla devreye sokulduğu açıkça bilinmesine rağmen söz konusu zevadlar, 'Kürt açılımı, emperyalist ülkeler arasındaki dengelerden kaynaklanıyor. Ancak, buna rağmen, akan kanın durdurulması adına süreci destekliyoruz. Uygun koşullar oluşmuştur' teorilerini uydurarak, emperyalist saldırı karşısında 'uzlaşmayı', tasfiyeyi, reformizmi bayrak edindiler. "Emperyalizm çatışmaya son vermek istiyor, demokrasiyi istiyor, demokratikleşme hamlelerini destekleniyor" savunusu yapılıyor. Sonuç olarak emperyalist-kapitalist sistem tarihsel-yapısai kırılmaya yaşıyor. Bu kırılma ile birlikte dünyaya yeniden şekil veriyor. Kendisine bağımlı uşak iktidarları dönüştürüyor. Türk hükim sınıfları bir bütün olarak bu dönüşümün ve yeniden kompradorlaşmanın tam ortasında emperyalist saldırı-yıkım politikalarının sadık uygulayıcılığı yapıyor. Tüm ezilen kesimler adına devrimciler, bu süreci doğru bir temelde, sınıfsal bir yaklaşımla ve bilimsel metotla görmeli, analiz etmeli; buna göre devrimci bir politik-pratik bir mücadele hattı oluşturmalı, konum almalı, kendi dönüşümlerini yaratmalıdır. Günlü doğru okumayanlar, bilimselliğin temeli olan eleştirel yaklaşımı sergilemeyenler, günün ihtiyaçlarına cevap veremeyenler ezilenlerin alternatifini olamaz. Ezilenlerin alternatifi olmak, sömürü sistemine karşı devrim ve demokrasi mücadelesini yükseltmek bir zorunluluktur, tarihsel bir sorumluluktur.

SINIF TAVRI

İsmail Uçar

Doğru yerden bakmak ve doğru yerde durmak önemlidir. Karmaşık süreçleri tahlil ederek karşısında doğru siyaset belirlemek, istisnasız her zaman ve yerde devrimci sınıf ideolojisi ve ilkelerine sadakatle bağlı kalmaktan geçer. MLM pusulası, her sorunun tanımlanması ve karmaşık çelişkiler içinden çıkılması için elden geçirilmemelidir. Fersiz gözlemler burjuva orkestraya katılanların kışkırdığı bam teli giderek daha fazla "tasfiye" diye ses vermektedir. TC devleti tüm söylem ve uygulamalarıyla, DTP de dahil, Kürt ulusunun herhangi bir iradesini resmen muhatap almadan "Kürt çözümünü-açılımını" tek taraflı olarak yalnızca kendi inisiyatifleriyle yürüteceğini açıkça belli etti. İşte "açılım" ya da "demokratikleşme" denilen çürümüşlüğü niteliğini gösteren sayısız işaretten birisi daha.

Operasyonların, "son teröriste kadar sürdürüleceğini" beyan eden Türk Genelkurmay'ından kısa zaman sonra, Tayyip Erdoğan'ın da DTP'nin "operasyonların durdurulması" talebine verdiği yanıtı duymayan ve anlamayan "çözüm" hayranları olmamalıdır bu saatten sonra. Aslında "çözüm" takiyesinin altında kel bir faşizmin olduğu başından beri açıktı. Ne var ki, takkeye bakıp kafaya bakmayanlar bu özü görememişti. Şimdi artık görmelidirler. TC devleti -sıradışı gelişmeler olmadıkça- PKK ya da DTP ile masaya oturmayacaktır. Özcesi, muhataplık düzeyinde görüşmeler anlamında Kürt iradesini meşru muhatap görmeden, bu "açılım" oyununda kendi çalıp kendi oynayacaktır. Bugün görünürdeki esas eğilim budur, mevcut konjonktür değişmeden bu durum değişmeyecektir. "Çözüm" ve "demokratikleşme" rüyasının rehabetinde mest olanları bilmelidirler ki, Kürt iradesinin resmen muhatap alınması da bir hayaldir ve

beklenmemelidir. Unutmadan ekleyelim ki, konjonktürel süreç bir dönem bir plan dahilinde sürüklenip belli bir olgunluğa eriştilirse, Türk milliyetçi-ırkçı refleks zayıflatılrsa; bu durumda en iyi ihtimal olarak DTP resmen muhatap alınabilir, PKK veya Öcalan değil. Bugün karşılıklı olarak beyan edilen sert söylemler, tarafların birbirlerini yönlendirme, talep ve planları doğrultusunda istenilen noktaya çekme amaçlı taktik mücadeleden başka bir şey değildir. Her ilgili taraf karşı tarafı taleplerine yaklaştırmaya, planlarını kabul ettirme ve bu bağlamda da uzlaşmayı kendileri açısından en faydalı noktada bağlamak üzere atışmaktadır. Öte yandan, sürecin özü tasfiyecilik amacıyla malul olduğundan saldırılar anlaşılır olup, bu tasfiye sürecin parçaları durumundadırlar. Yani, saldırılar ve gerillaya yönelik operasyonlar genel gayenin gereğidirler, hakim sınıfların amacını açıklamaktadırlar. Bununla birlikte, esas yan olan tasfiyecilik yürütülürken, Kürt ulusunun bazı ulusal talepleri tanınmaya ve bu yönlü düzenlemeler ya da "iyileştirmeler" yapmaya da devam edilecektir. Yapılan "iyileştirmeler" veya tanınan haklar, Kürt hakim sınıflarının inisiyatif ve insafında olsa da, sürecin kenarında kalarak iktidar çarkları daralan-azalan hakim sınıf klikleri, iktidar kliğine zora sokmak için ırkçı faşist söylemlerle milliyetçi duygulara hitap ederek belli bir muhalefet yürütmektedirler. Ve kuşkusuz ki, bunlar belli bir tabana sahip olup etkide bulunmaktadırlar. Bu realite, iktidar kliğinin, emperyalist planı gerçekleştirmede belli zorluk ya da engeller oluşturmaktadır. İşte, saldırıların artırılması ve söylemin daha da sertleştirilmesinin bir başka yanı ya da nedeni de budur. Yani, muhalefetin elinden belli kolların alınarak, yola daha rahat devam etmek.

Ekleyelim ki, askeri operasyonlarla bir sonuç elde edemeyeceğini tüm geçmişinden iyi bilen hakim sınıflar bunun itirafını her vesileyle yapmaktadırlar. Dolayısıyla, sürdürülen operasyonlarla tasfiyeyi başarma ya da başka bir eğilim gibi bir niyet edinmiş olamazlar. O halde açık ki, bu sürecin bir parçası olarak ve belli bir planın gerçekleştirilmesi halinde gelişmeler belirlenmekte, yani kamuoyuna belli mesajın verilmesi ve operasyonların durdurulması için hazırlık yapılması, muhalefeti etkisizleştirme ve tabii ki, içsel eğilimlerle hareketle darbeler vurarak geriletme eğilimi taşımaktan ileri gitmemektedirler.

Taraflar "çözümün" biçim ve çerçevesi hakkında farklı diller kullanırsa da tahminden öte sınıf özellikleri ve beliren olgularla özü ve niteliği belli olan uzlaşma ya da "banş" planında temelde hemfikirlerdir. Tartışma meselesi ayrıntılara ilişkindir ki, bu ayrıntılar belli anlaşmazlıklara yol açmaya değerdir de. Bu anlamda uzlaşma sürecinin başlanması esas eğilimdir. Buna karşın, bu uzlaşma süreci Kürt ulusal hareketinin nihai olarak mezara gömüleceği anlamına da gelmez. Fakat, mevcut eğilim ve bir dönem için de olsa çökeleceği yelpaze kesinlikle tehlikeli ve tasfiyeci duraktır. Sürecin dikkat çeken bir diğer yönüne de değinmek gerekiyor. DTP belli olumlu tutum ve söylemlerine karşın, tasfiyecilik süreci ortak olmaktan kopamıyor. Geliştirilen operasyon ve tutuklamalar karşısında tepkisini isabetli ifadelerle ortaya koysa da ve hatta "çözüm" için muhatap mercii olarak Öcalan'ı gösterse de TC devletinin imhacı-inkarcı yaklaşımını temelde sürdürmesine rağmen, "PKK'ye silah bırakırız" ödeviyle Erbil'e genel başkan başkanlığında heyet göndermekten geri kalmamaktadır.

Takke düştü, kel göründü

DTP heyetinin Erbil ziyareti rastlantı değildi. Zaten, "PKK'ye silah bırakırız" için gidiildiği'nin ağızdan ifade edilmesi de bunu gösteriyor. Her halükarda DTP'nin bu atığı önemlidir ve önemli ipuçları veriyor. Taşdıği izler, gelişmelerle birlikte ele alındığında PKK'nin silah bırakması veyahut sınır dışına çekilme kararına ihtimalinin güçlü olduğuuna işaret ediyor.

Kürt ulusal hareketi; kendisinin tasfiye edilmesi amacı gün kadar açık olduğu halde, emperyalist oyunların gizlenmeden sergilenmesine rağmen, imha ve inkarın kol gezdiği şartların dayatması altında ve özgürlüğü hiçbir bakıma söz konusu edilmediği, kaderini tayin etme hakkının yakınından geçilmediği halde, dahası ezilen bağımlı ulus pozisyonu daha da pekiştirilip milli zulmün yeni kılıflarla katmerleşeceği ortadayken, yani her şeye karşın, salt göstermelik bazı düzenlemelerin yapılmasına taparak, "çözüm" deyip kendisini hırpalayan kaba uzlaşmayla tasfiyecilik süreci desteklemektedir.

Tüm bunlar, Öcalan'ın yeni "yol haritası" paralelinde PKK'nin yeni pozisyona geçerek, bu zimni pazarlık şartları içinde silahları bırakıp tasfiye sürecinin önünü iyice açacağı yönünde okunmaya açıktır. DTP grup başkanlarından Selahattin Demirtaş, DTP'lilerin tutuklanmasına karşın, tarihsel bir direnişten söz etse de bu direnişin sürecin ruhu dışında bir şey olmayacağı pratik gelişmelerle ortadadır. Kürt ulusal hareketi somut uzlaşma çabasıyla kendi kaderini bu dönem için de olsa TC devletinin eline vermektedir. Ulusal hareket, burjuva milliyetçi ideolojik-politik dokusundan ileri gelen bu tarihsel yanılgısını, devam edecek olan sürecin getireceği büyük zayırları ve acı tecrübeleri yaşayarak görecekler.

Zengine gül bahçesi, yoksula su bile yok

Demokratik Haklar Federasyonu (DHF)'nu "Sefalet ve zorbalık sultasına karşı; demokratik haklar mücadelesinde birleşelim, emeğimize ve geleceğimize sahip çıkalım şıarıyla başladığı yoğunlaştırılmış kitle faaliyeti ülkenin çeşitli illerinde emekçi halkla buluşmaya devam ederek yaygınlaşıyor. Faaliyet çerçevesinde DHF çalışanları emekçi semtlerinde, köylerde, fabrikalarda, sokaklarda, halk pazarlarında insanlarla buluşarak yaratılan toplumsal-ekonomik-siyasi tahribatı anlatıyor. Yoğun saldırılara ve hak gasplarına değinen faaliyetçiler, haklar için demokratik haklar mücadelesinde birleşmeye ve örgütlü mücadele vermenin zorunluluğuna vurgu yapıyor. İşiten atılmış, hakları gasp edilmiş işçilerin, yoksulluk, sefalet, işsizlik halinde kendi hallerine bırakılmış emekçi semt halkının, izlenen politikalar sonucunda yıkıma uğratılan, üretemez hale gelen, öte yandan tefecinin-tüccarın sömürü cenderesine atılan topraksız ve yoksul köylünün sorunlarını dinleyen DHF çalışanları; emekçi kesimleri bu hale sokanları teşhir ederek, "emeğinize ve geleceğimize sahip çıkalım" çağrısı yapıyor.

ADANA- Adana'da DHF faaliyetçileri, evleri yıkmak istenen emekçi semtlerde halkla ve tefeci tüccarın sömürüsüne tabi olan köylülerle ve işçilerin iş atölyelerinde hem işçi hem de küçük esnafla buluştu. 'Kaçak' bahanesiyle evleri yıkılma tehdidi ile karşı karşıya olan Gülbahçesi halkına giden DHF faaliyetçileri, mahallenin sorunlarını dinledi. Bildirinin yanında gazeteminin dağıtımını yapan faaliyetçiler, Gülbahçesi halkıyla konut sorunu ve halkın barınma hakkını konuştu. Çukurova'nın birçok köyüne faaliyetini taşıyan DHF çalışanlarının gördüğü ise köylünün tefeci-tüccar sömürüsüne maruz kalması. Kızıldere köylüleri, devletin tarım politikalarından rahatsız olduklarını belirtirken, ürettiklerini karşılığını alamadıklarını, taban fiyatların belirlenmesinde üreticilerin hiç düşünülmediğini dile getiriyor. Karayusuflu, Yakapınar gibi beldeelerde ise halkın yoksulluğu, işsizliği yüzlere yansırken, haklarını alabilecek güçlü bir örgütlülüğün ihtiyacına vurgu yapıyorlar.

Tefeciler faizlerle ciddi bir sömürü ağı kurdular

Yüreğir ilçesi Yunusoğlu Beldesi halkıyla da buluşan DHF çalışanları, tefecilerin faizleriyle ciddi anlamda sömürüldükleri, bundan rahatsız oldukları yakınmaları dinledi. Geçimini tarımla sağlayan belde halkı ürettiğinin karşılığını alamıyor, alamadığı gibi yoksul bir halde yaşamalarını sürdürmeye çalışıyor. Sabahın 6'sından akşamın 6'sına kadar güvencesiz çalışan topraksız ve yoksul köylülerin aldıkları ücret ise günlük 20 TL. DHF faaliyetçileri çocuk işçilerin ağır toprak işlerinde çalıştırılarak yoğun bir şekilde sömürüldüğünü belirtiyor.

Belde halkı tefecilerin borç para vererek faiz uygulamaları ile ciddi bir sömürü ağı geliştirdiklerini ve kendilerinin de ciddi anlamda etkilendiklerini dile getiriyor. Tefeciliğin, faizciliğin yanı sıra toprak ağaları ve tüccarların sömürülerini daha da derinleştirdiği ifade ediliyor. Aynı zamanda Cumhurbaşkanı Abdullah Gül'ün kaydına 4500 dönümlük toprağın devlet tara-

findan verildiği ve önceden bu toprak üzerinde çalışan 700'e yakın köylünün ise işinden olduğunu aktarıyor köylüler. Bundan kaynaklı göçlerin yaşandığı belirtiliyor. Ev sohbetlerinden kahvehane sohbetlerine kadar halkın ifade ettiği şey ise işsizlik, yoksulluk ve açlık oluyor. Kimileri umudunu korurken, kimileri var olan durumdan kaynaklı bir şeylerin değişeceği umudunu taşıyor.

Küçük üretici ve esnaf kan ağlıyor

Eski sanayi bölgesinde üretim yapan küçük işletmelerde, son derece sağlıklı koşullarda, az bir ücretle sigortasız ve sendikası çalışan işçilerle görüşen DHF'liler, işten çıkartmalara, sendikası ve sigortasız çalıştırmaya, işsizliğe, açlığa ve zamlara karşı işçileri birleşmeye, kendi emeğine ve geleceğine sahip çıkmaya çağırırdı. Vergi borçlarından dolayı nefes alamadığını ifade eden bir esnaf, "Bu şartlar altında ayakta durmamız mümkün değil. Bayram yaklaşıyor, çocuklarımıza bayramlık elbise bile alamıyoruz. Esnafın burada derneği var, fakat esnafardan aidat almak dışında bir faaliyetini görmedik. Sanayi bölgesinin yolları çamur içinde, esnaf vergi borçlarından dolayı kan ağlıyor, iflasın eşiğinde. AKP her yere kendi adamlarını yerleştirip kadrolaştığı için esnafın sorunları dile getirilmiyor. Artık sabredecek gücümüz kalmadı, ne yapılacaksa yapılın" diyerek esnafın ve küçük üreticilerin şu an yaşadıkları sıkıntılardan bir çıkış noktası aradığına vurgu yaptı. Öte yandan çocuk emeğinin ciddi bir boyutta kullanıldığı gözlerden kaçmadı.

MERSİN- DHF çalışanları Mersin'de yine yoksul emekçi semtlerinde ve fabrikalardaydı. Çilek, Karaduvar gibi mahalleler ile Hebze Hali ve Organize Sanayi Bölgesi'nde bildiri, gazete dağıtarak işçi-emekçilerle yaşadıkları sorunlar üzerine görüştü. Organize Sanayi'deki fabrika önünde direnişlerine devam eden işçilerle dayanışmasını sürdüren DHF çalışanları, işçilerin direnişi hakkında bilgi aldılar. Mevcut sistemin kendilerini mahvettiğini belirten işçiler, sistemin, bir avuç elitin ve büyük patronların sistemi olduğunu özellikle vurguluyorlar.

'Bu sistem halkın sağlığını bozuyor'

Balıkçılık ve tarım ile geçinen Karaduvar halkı ise, baz istasyonlarından ve uyuşturucu kullanımının yaygın olduğundan yakınıyor. 'Baz istasyonlarıyla ilgili çok mücadele ettik ama hiçbir sonuç alamadık' diyen Karaduvar halkı, baz istasyonlarının zararlarına ve sonuçlarına değinerek, beldede kanserli insan sayısının çoğaldığını belirtiyor ve ekliyor: "Her evde bir kanser hastası var; evlerimizden gaz çıktı ve geceleri yatamaz olduk. Her evi gezin bakın, 10 yaşına kadar iner kanserli insan sayısı. Maddiyatsızlık almış başını gidiyor. Stres insanları mahvetti. Halkın suçu var mı bunda? Hayır. Suç bu sistemde; halkın sağlığını düşünmüyor, aksine sağlığını bozuyor."

'Genç-yaşlı demeden uyuşturuyorlar'

"Gençlerimiz yok olmakla karşı karşıya, 13-14 yaşlarındaki çocuklarımız uyuşturucuyla karşı

karşıya, uyuşturucu kullanıyorlar" diyen belde halkı soruyor: Bu uyuşturucuyu buraya kim sokuyor, ne amaçla uyuşturuyorlar gençlerimizi? Ve yine kendileri cevaplıyor: Gayet açık değil mi? Genç, yaşlı demeden uyuşturuyorlar. Uyuşan insan düşünemez çünkü. Düşünmeyen insan da bir şey yapamaz. Bir şeyler yapmalıyız!

İZMİR- DHF çalışanları İzmir'in ilçelerinde ve birçok yoksul emekçi semtinde de halkla buluştu. Halk pazarlarında bildiri dağıtan ve çeşitli semtlerde afiş asan, DHF çalışanları buradaki yoksul halkın yaşadığı sorunları dinledi, ilgisizliği gözlemledi. "Kriz fakire var, zengine kriz yok" diyen Menemen halkı, yoksulların mahallesinde suyun bile olmadığını çarpıcı bir biçimde dile getiriyor.

Kriz fakire var, zengine kriz yok'

Menemen'e bağlı Irmak Mahallesi, Zeytinlik Mahallesi, Incirlişar Mahallesi'nde çalışma yapan DHF faaliyetçileri hem krize ilişkin hem de işçilerin, emekçilerin ve tüm ezilenlerin sesi olan gazetemiz üzerine halkla sohbetler gerçekleştirdiler. Yapılan sohbetlerde "kriz fakire var, zengine kriz yok" diyen mahalle halkı, mevcut yöneticilerden ve egemenlerden umutları olmadığını dile getirdi. Başbakanın "kriz bizi teğet geçecek" sözü hatırlatıldığında, krizin başbakanı ve yandaşlarını teğet geçtiği, halkı sömürenlere krizin etki etmediği; ama yoksul emekçi halka ise her zaman krizin olduğu ifade edildi. "Evde oturma çarşıya çık, alış veriş yap kriz bitsin" çağrısı hatırlatıldığında ise "Hangi parayla çarşıya çıkıp alış veriş yapalım, pazara bile gidemiyoruz" yanıtı geldi.

'Zengin semtlere gül bahçesi, yoksulun mahallesine su bile yok'

Mahalle halkı, 15 yıldır belediyeye dahil olan mahallelerinde neredeyse tüm yaz gün boyu sularının akmadığını, bu sorunu defalarca hem ilçe hem Büyükşehir Belediyesi'ne ilettiklerini, bunun da görmezden gelindiğini dile getirdi. Mahalle halkı zengin mahallelerine her türlü hizmetin gittiğini, yollarının dahi çiçek bahçelerine dönüştürüldüğünü; ama yoksulun mahallesine suyun bile çok görüldüğünü ifade etti. Öte yandan mahalle halkının büyük çoğunluğunun ya işsiz olduğu ya da iş umuduyla araçlar vasıtasıyla yurt dışına çıktığı gözlemlendi.

DERSİM- Yoğunlaştırılmış kitle faaliyeti Dersim'in birçok ilçe ve semtlerinde halkla buluşuyor. Son olarak Mazgirt halkıyla bir araya gelen DHF çalışanları, halkın yaşadığı sorunlar üzerine sohbetler gerçekleştirdi. Yapılan sohbetlerde Mazgirt halkının özellikle kültürel yozlaşma ve madde kullanımı-bağımlılığı konusunda kaygı taşıdığı, bunun için devrimci-demokrat kamuoyunun ilçeye dönük çalışmalar örgütlemesi, yerel yönetimle birlikte bu sorunun halk tarafından bir çözüme kavuşturulması gerektiği dile getirildi. DHF çalışanları da çözümün halkın örgütlü mücadelesinden geçtiğini ve halkın kendi sorunlarına ancak bu örgütlü güçle müdahale edip çözebileceğini vurguladı.

Halka, haklarını anlatıyorsanız, sonunuz iyi olmaz!

MERSİN- Demokratik haklar mücadelesi veren kurum ve çalışanlarına yönelik baskıların hızı kesilmiyor. Demokratik Haklar Federasyonu (DHF)'nun "Emeğimize ve geleceğimize sahip çıkalım" şıarıyla başladığı yoğunlaştırılmış kitle faaliyeti doğrultusunda emekçi kesimlerle buluşan DHF çalışanları, polislin baskı ve tehditleriyle karşılaşıyor.

'DHF çalışanları ve aileleri tehdit ediliyor'- Mersin polisleri, DHF'nin yoğunlaştırılmış kitle faaliyeti çerçevesinde yürüttüğü çalışmalarını gerekçe göstererek çalışanlarını ve ailelerini tehdit ediyor. Geçtiğimiz hafta Fuat Morel Mahallesi'nde DHF çalışanlarının evlerinin bulunduğu sokaklarda sürekli gezen ve tacizde bulunan polisler, fiili teşebbüste bulunarak iki çalışanın evine girdi. Eve giren ve çalışanları hedef göstererek ailelere baskı uygulayan polislin uyguladı-

ğı terör ise şöyle aktarıldı:

Polis, demokratik-meşru eylemleri 'yasadışı', çalışanları 'suçlu' gösteriyor- Günlükler mahallede adeta nöbet tutarak DHF çalışanlarını taciz eden ve tehditte bulunan polis, çalışanların evlerine girerek ailelere "Kızlarınız ne yapıyor, haberiniz var mı? Zaten Ş...nin slogan attığı için tutuklanması var. E... Yenice'de işi slogan atıyordu. O'na da aynı şey olur. Onlar Çay ve Karaduvar Mahalleleri'nde, gazete, bildiri dağıtıyorlar. Onların bir tane arkadaşı var onu tanıyor musunuz" diyerek, DHF'nin ve gazeteminin demokratik-meşru eylem-faaliyetlerini 'yasadışı', çalışanlarını ise 'suçlu' göstermeye çalıştı.

Evler izinsiz ve keyfi bir şekilde aramak istendi- Polislin tahammülsüzlüğü bu-

nunla sınırlı değildi. Tatmin olmayan polis bu sefer izinsiz ve keyfi bir şekilde evleri aramak istedi. DHF çalışanlarından E...'in evine girmek isteyen polis arama yapmak için baskı uyguladı. Ev sahibine kimliklerini açıklamayan polisler, kimliklerini göstermeyerek ve arama kararı olmadan eve girmek istedi. Ev sahibi ise buna karşılık evde tek olduğunu, kendilerini eve almaya çağını belirtti.

'Haklı ve meşru mücadelemiz sürecekt'- Polis terörüne ilişkin açıklama yapan Demokratik Haklar Federasyonu, yeni demokrasi mücadelesinin her alanında, saldırıların fiziksel ve psikolojik boyutlarının giderek arttığını/artacağını belirterek; "Mevcut demokratik haklar mücadelemizin ezilenlerin haklı ve meşru zemininden yükseldiğini bilerek mücadelemize devam edeceğiz" dedi.

Polis okurumuzu tehdit etti

MALATYA- Devrimci-demokratik-yurtsever kurum ve kişilere yönelik baskılar pervasızlaşıyor. 'Demokratik açılım', 'demokratikleşme' yalanlarıyla nara atan egemenler saldırılarını her geçen gün yoğunlaştırıyor. Devlet 'demokratikleşme', 'Kürt açılımı', 'barış' söylemlerini dilinden düşürmezken; devrimci-demokratik-yurtsever kurumlara baskın düzenliyor, gözaltına alıyor, tutukluyor. Demokratik-meşru temelde demokratik haklar mücadelesi verenler devletin tahammülsüzlüğüne uğrayarak boğulmak isteniyor, tehdit ediliyor, 'yasadışı', 'suçlu' gösterilmeye çalışılıyor. Devletin tahammülsüzce ve pervasızca

saldırılarına bir yenisi Malatya'da eklendi.

Gazetemiz okuru, evi basılarak tehdit edildi

Malatya'da bulunan gazetemiz okurunun evi 5 Eylül gecesi polis tarafından basıldı. Evi basan polis tehditlerle bulundu. Devrimci Demokrasi ve Demokratik Haklar Federasyonu çalışanları ile görüşmemesi yönünde tehdit edip baskı uygulayan polis, böylece demokratik-meşru temelde mücadele yürüten kurum ve çalışanları 'yasadışı' göstermeye çalıştı. Polislin, gazetemiz okuruna, "Gazete ve DHF çalışanlarıyla görüşmen halinde hakkında dava açar,

ceza veririm" dediği öğrenildi.

'Haklı ve meşru mücadelemiz engellenmek isteniyor'

Polisin baskı ve tehditlerine karşı açıklama yapan gazetemiz Malatya temsilciliği ile DHF çalışanları, haklı ve meşru mücadelelerinin önünde engel olunmak istendiğini vurgulayarak şöyle dedi: "Haklı mücadelemizin önünde bir set oluşturmaya çalışan polisler bununla da yetinmeyip çalışanlarımız ve okurlarımızı sürekli takip ederek psikolojik baskı yapmaya çalışıyor. Polislin bu baskıları karşısında demokratik haklar mücadelemiz sürüyor ve sürecektir."

“Kürt açılımı” Kürtleri pek açmadı!

Kamuoyunun birçok kesiminde, Kürt ulusal sorununun “çözümü” noktasında ciddi bir umut yaratan “Kürt açılımı”nın içeriği, gün geçtikçe daha fazla gün yüzüne çıkıyor. Açılıma ilişkin başbakanın “bedeli ne olursa” sözleri devam ederken, diğer taraftan, Kürt diline ve kültürüne ilişkin resmi “hazımsızlık”, çeşitli örneklerle kendini göstermeye devam ediyor.

Kürtçe şarkıya protokol tepkisi

İğdir'da bir konser veren sanatçı Şevval Sam, seyircilerin yoğun talebi üzerine Kürtçe bir şarkı söyledi. Şarkı bitimine kadar, rahatsız bir yüz ifadesiyle bekleyen protokol ise, şarkı biter bitmez konser alanını terk etti. Konser alanını terk edenler arasında, vali vekili ve ilçe kaymakamları da bulunuyordu. Devlet erkânının alanı terk etmesinin ardından konuşan Şevval Sam ise, “Şarkıların günahı yoktur. Şarkılar birleştiricidir. Rumca da söyleriz, Ermenice de, Kürtçe de...” dedi.

Kürt açılımı tartışmaları kapsamında gündeme gelen

“anadilde eğitim”in ise, son yaşananlardan sonra, devletin hiç de yaşanmadığı bir talep olduğu ortaya çıktı. Amed'te, mahalledeki arkadaşlarına kendi evinde Kürtçe ders veren küçük Medya'nın savcılığa çağırılmasının ardından, Kürtçe eğitime ilişkin, AKP'den medet umanların “hayallerini suya düşürecek” bir açıklama da, Yüksek Öğretim Kurulu'ndan geldi. Mardin Artuklu Üniversitesi'nin ‘Kürt Dili ve Edebiyatı Bölümü’ ve Dicle Üniversitesi'nin ‘Kürdoloji Enstitüsü’ taleplerini reddeden YÖK, Artuklu Üniversite-si'nde “Yaşayan Diller Enstitüsü” açılabileceği kararını verdi. Yaşamayan pek çok dile ve kültüre ilişkin bölümlere bile onay vermiş olan YÖK'ün bu kararın, Kürt diline ve kültürüne yönelik hazımsızlığın halen sürdüğü biçiminde yorumlandı. Kürt Dili Araştırma ve Geliştirme Derneği Başkanı Remzi Azizoglu, karara ilişkin şunları söyledi: “Burada ciddi bir samimiyetsizlik söz konusu. Bir taraftan Kürt dilini kabullendik diyebilirsiniz, diğer taraftan Kürdoloji'nin kurulmasına onay vermeyeceksiniz. Bu tutum halen Kürt kültürü ve kimliğinin yok sayıldığının bir göstergesidir. Kürt kelimesine karşı ciddi bir alerji var.”

Kürt dili özgürleşti mi?

Anadilde eğitim talebini “Yaşayan Diller Enstitüsü”yle geçiştirmeye çalışan devlet, ‘Kürt dilinin özgürleştirilmesi!’ noktasında herhangi bir adım atmış da bulunmuyor. Kamu kurum ve kuruluşlarında Kürtçenin özgürleştirilmesine ilişkin bir yasa tasarısının adından dahi bahsedilmezken, Kürtçenin eğitim dili olmasına ilişkin de herhangi bir çalışma olduğu ilan edilmedi. Anadilde eğitim talebinin içeriğinin, eğitimin bütün kademelerinde anadilin kullanılması ve geliştirilmesini içerdiği bilinmesine rağmen, özel kurslar, üniversitelerde bilimsel araştırma yapacak bölümler gibi önerilerin sunulması, talebin devlet tarafından ne kadar ciddiye(!) alındığını gösterir nitelikte...

Gülecilerin Kürtçe televizyon hamlesi

Kürtçe televizyon konusunda yeni bir gelişme de, cemaatlere yakınlığıyla bilinen Samanyolu TV'den geldi. Özel Kürtçe televizyonlara izin veren düzenlemenin yapılmasının hemen ardından kolları sıvayan cemaat medyası, Antep merkezli Dünya TV'nin temelini attı. Genel Müdür olarak Samanyolu TV'nin eski Ankara temsilcisi Remzi Ketenciler'in atandığı kanalda, dini yayınlara özel önem verileceği açıklandı. Dünya TV'nin, Kürt ulusunun cemaatler aracılığıyla sisteme entegre edilmesi planının önemli bir parçası olacağı düşünülüyor.

"Kürt açılımı"nın siyaset ayagında bunlar yaşanırken, askeri alanda da, eskiye göre değişen çok bir şey görülüyor. PKK'nin çatışmazlık kararına rağmen saldırılarını sürdüren Türk ordusu, kayıplar vermeye devam ediyor. Genelkurmay Başkanlığı'ndan yapılan açıklamada ise, on yıllardan beri kullanılan cümlelerin değişmediği/değişmeyeceği görülüyor: "Son terörist öldürülünceye kadar mücadeleye devam edilecek!" Bütün bu gelişmelerden sonra, AKP'nin nereyi "açtığı", nereyi "kapatmış" ise merak konusu olmaya devam ediyor.

Albay katliamları, kahraman olmak için yapmış

Cizre'deki kazılarla ilgili gözaltına alınan Kayseri eski Jandarma Alay Komutanı Albay Cemil Temizöz ve Cizre eski Belediye Başkanı Kamil Atak'ın da aralarında bulunduğu itirafçı, korucu ve askerden oluşan 7 şağın ilk duruşması Diyarbakır Adliyesi'nde görüldü. Mahkemede Albay Cemal Temizöz'ün davasının askeri mahkemeye taşınma talebi reddedildi. 14 kişiyi azmettirmekle suçlanan Temizöz, mahkemede hakkındaki bütün iddiaları reddetti. Temizöz, faili meçhulleri kast ederek “Bunları tanıımıyorum. Kimler tarafından ve ne maksatla öldürüldüklerini bilmiyorum” diye konuştu.

Korucu, itirafçı ve uzman çavuşlardan oluşan bir grup oluşturulmuş

Temizöz'ün bölgede 1993 ve 1995 yılları arasında görev yaptığı süre içinde yoğun gözaltıların yaşandığı, hukuk dışı olayların ve kayıpların yaşandığı belirlenmiş ve son olarak Cizre'de bulunan kemiklerle birlikte yeniden gündeme gelen faili meçhul cinayetlerden Temizöz sorumlu tutulmuştu. Ayrıca Albay Temizöz'ün 1993 yılında Cizre İlçe Jandarma Komutanlığı'nda bölük komutanı olarak göreve başlamasından itibaren ‘terörle mücadele’ adı altında korucu, itirafçı ve uzman çavuşlardan oluşan bir grup oluşturduğu hazırlanan iddianamede geçiyor. Temizöz'ün Cizre İlçe'sinde suç işleyen bir teşekkül oluşturduğu, Temizöz'ün talimatıyla bu teşekkülle kasten adam öldürme dahil birçok suç işledikleri, devrimci, ilerici güçlerle mücadele edilme-

si amacıyla devlet tarafından kendilerine sağlanan her türlü imkanı kullandıkları mevcut deliller arasında yer alıyor.

Temizöz'ün savunmasında kendisine devlet tarafından verilen görev bilinciyle çalıştığı çok belirgin olarak görülebiliyor! Savunmasında Cizre'yi döneminde huzura kavuşturduğunu iddia eden Temizöz, huzur kavramı algısında faili meçhul cinayetlerin yoğun olmasını yerleştirmiş olsa gerek ki işlenen cinayetleri kendi açısından meşrulaştırıyor. Huzura kavuşan Cizre, dönemin katliam ana kenti halini almıştı.

Devlet, huzuru ve refahı için toplu katliamlar yapıyor!

Aslında, Temizöz'ün yaptıkları devletin kendi içinde barındırdığı politikanın bilinen bir yönü ve bunlar; ne ilk, ne da son olacaktı. Toplumsal muhalefetin yoğun olduğu her dönemde, toplumsal bilinçlenmeyi, ulusların kendi hak mücadelelerini, halk için mücadele veren devrimci-demokrat kesimi kendi varlığına bir tehdit unsuru olarak gören devlet ve yetkilileri, ‘vatani kurtarmak’ adı altında yaşamaya yasak koydu... Kendi dilinde konuşmaya ve kendi kültüründe yaşamaya yasak koydu... Egemenliği elinde bulunduran devlet, kendisinin sınıf çıkarlarını, halkın, toplumun çıkarları olarak meşrulaştırıp, kendi iktidarını güçlendirmeye çalışmış ve iktidarının güçlenmesi için her yolu kendine hak olarak algılamıştır. Bu hakların başında, devletin huzuru ve refahı(!) için toplu katliamlar yapmak, tehlike olarak algılanacak her unsur, her imge, her söz, her bakış, her susuş karşısında silahlarını kullanmak gelir.

IMF ve Dünya Bankası defolun!

Emperyalistlerin temsilciliğini yapan Uluslararası Para Fonu (IMF) ve Dünya Bankası, 'krizde yüksek kar etme ve daha fazla sömürünün yollarını aramak, yeni saldırı planları hazırlamak üzere İstanbul'a geliyorlar. IMF ve Dünya Bankası yıllık toplantıları her yıl merkez bankalarının temsilcilerini, maliye ve kalkınma bakanlarını, özel sektör yöneticilerini ve akademisyenleri küresel önem taşıyan meseleleri tartışmak üzere bir araya getiriyor. Bu yıl bir araya gelecekleri yer ise İstanbul. 28 Eylül-7 Ekim tarihleri arasında İstanbul'a gelecek olan IMF ve DB için ülkemiz büyük sermaye sahipleri ve yerli uşakları 'heyecanlı' hazırlıklarını devam ettirirken, anti-emperyalist çevreler de kendi hazırlıklarını sürdürüyor.

IMF ve Dünya Bankası Defol!

IMF ve Dünya Bankası (DB)'na karşı oluşturulan IMF ve Dünya Bankası Karşıtı Birlik, Makine Mühendisleri Odası'nda yaptığı basın toplantısıyla, sömürü kurumlarının toplantılarına karşı yapacakları eylemleri duyurdular. Aralarında Demokratik Haklar Federasyonu (DHF), Halk Cephesi, Partizan, ESP, BDSP ve DTP'nin de bulunduğu birçok kurum tarafından oluşturulan Birlik, yaptığı basın toplantısıyla IMF ve Dünya Bankası'nın İstanbul'da yapacağı toplantıları protesto edeceğini açıkladı. Birlik adına açıklama yapan Eyüp Baş, bu ülkenin onurlu insanlarının, tüm dünya halklarının geleceği hakkında emperyalistlerin alacağı top-

lantılara itirazının olduğunu dile getirdi. IMF ve Dünya Bankası'nın işsizlik, yoksulluk, açlık ve sömürü demek olduğunu vurgulayan Baş, “Uluslararası sermaye ve yerli işbirlikçileri, IMF ve DB aracılığıyla dayattığı politikalarla karlarına katarken, işçilere daha fazla çalışmak, daha az kazanmak, işsizlik ve yoksulluk düşüyor” diye konuştu. Bölgesel toplantıların yapılmasına asla sessiz kalmayacaklarını söyleyen Baş, “Bizler, hem sömürülüp hem de emperyalizmin suç ortağı olmak istemiyoruz. Bizler, Türkiye halklarının, dünya halklarının geleceğinin bir avuç tekelin kar oranına göre belirlenmesini istemiyoruz” dedi. Sendika ve meslek örgütlerine de büyük görevler düştüğünü dile getiren Baş, IMF ve Dünya

Bankası Karşıtı Birlik olarak, tüm devrimcileri, demokratları, işçileri, işsizleri ve öğrencileri IMF ve DB toplantılarını yaptırılmamaya çağırıyor.

IMF ve Dünya Bankası Karşıtı Birlik'in yapacakları eylemler ise şöyle:

- 24 Eylül, saat 13.00, Dünya Bankası ofisinin bulunduğu Kanyon Aışveriş Merkezi önünde basın açıklaması
- 28 Eylül, saat 10.00, Hilton Otelı önünde basın açıklaması
- 1 Ekim, Sendika ve meslek örgütlerinin yapacağı yürüyüşte destek
- 1-7 Ekim tarihlerinde Taksim ve çevresinde alternatif eylemler
- 6-7 Ekim'de IMF toplantısının yapılacağı salon önünde 'bizim de sömürüz var' eylemi.

12 Eylül neydi, neler getirdi?

12 Eylül askeri faşist darbesinin neden yapıldığını anlamak için egemenler tarafından yaşama geçirilen projelere bakmak gerekir. Aksi takdirde “iktidar” hırsıyla hareket eden birkaç generalin halka zulmettiği yanlışlamasına düşmekten kurtulamayız.12 Eylül Askeri Faşist Cuntası, dünya konjonktüründe gelişen neo-liberal politikaların ülkemizde herhangi bir muhalefete takılmadan uygulanması demektir. 12 Eylül arifesine kadar ülkemizde ciddi boyutlara ulaşan bir devrimci durum vardı. Dolayısıyla bu devrimci durum tasfiye edilmeden emekçiler açısından yıkım olan 24 Ocak kararları yaşama geçirilemezdi.

1980 öncesi gelişen süreç içerisinde darbenin gerçekleştirilmesi 24 Ocak kararlarının pürüzsüz bir şekilde hayata geçirmesi anlamına geliyordu. 12 Eylül'ün toplum üzerinde yarattığı tahribatların boyutu bugün hala yoğun bir şekilde hissediliyor. Ancak darbenin gerçek anlamı ekonomik temeller üzerinden yükseldi. 2. emperyalist paylaşım savaşı sonrası sosyalizmin etkisiyle ortaya çıkan 'sosyal devlet' anlayışı egemenlerin pazar alanlarını daralttı. Dünya da reel sosyalizmin zayıflaması sonucunda emperyalist ülkelerde muhalefetin oluşmasını engellemek için icat edilen sosyal devlet anlayışı rafa kaldırılıp, dünya çapında özelleştirme saldırıları başladı.

Bu neo-liberal politikalar bizim gibi toplumsal muhalefetin ve devrimci hareketin güçlü olduğu ülkelerde, darbelerle hayata uygulandı. 24 Ocak kararları egemenlerin sömürüsünün önünü açan ezilenlerin üzerinde bir boyunduruk görevi görüyordu. Kararlar sonrası dış ticaret serbestleştirilmiş, yabancı sermaye yatırımları teşvik edilmiş, devletin ekonomideki rolü sınırlanarak özelleştirmeler başlamış, tarım ürünleri destekleme alımları sınırlandırılmış ve değişim başlamıştı. 12 Eylül'e gelindiğinde ise darbecilerin ilk işi sendikaları kapatmak oldu. Sendikalar, demokratik kitle örgütleri ve partileri kapatan, parlamentoyu lağveden darbeler IMF menşeli kararları hiçbir 'muhalefet'e takılmadan uyguladılar.

12 Eylül halk üzerinde açık bir terör olarak işledi. Bu sadece işkenceler, hapishaneler değil, esasen işçi ve emekçilere yoğun saldırıların, baskıların uygulandığı bir terör olmuştur. 12 Eylül halkımıza IMF imzalı reçeteler zor yoluyla kabullendirildi. 12 Eylül öğütsüzlüktür. 12 Eylül bir halkın bilincinin karartılması, hafızasının silinmesidir. 12 Eylül emperyalizme bağımlılığın artmasıdır. 12 Eylül topraksız ve yoksul köylülüğün yıkımı ve şehir meydanlarında milyonlarca işsiz var olmasındır. 12 Eylül apolitize olmuş, yabancılaştırılmış ve sorgulamayan yeni bir nesildir. 12 Eylül 29 yıl öncesi değil, tamda bu gündür.

Bu denli büyük kapsamlı emekçiler açısından yıkım olan bir ekonomik politikayı o günkü şartlarda yaşama geçirmek için askerin ağıktan yönetimi ele alması ve bu politikanın önünde engel oluşturacak direnç odaklarının tasfiye edilmesi zorunluydu. İşte bu 'muhteşem' generalere iktidarı ele almalrı bu şartlarda verildi. Nitekim geçici hükümetin ilk uygulamalarına bakıldığında emekçilerin her türlü savunma mekanizması tasfiye edilmiş, direnç gösteren kesimlere de sınırsız baskı uygulanmıştı. Devamında bu projenin ülkemizdeki görevlisi olan Turgut Özal'la parti kurdurularak başa getirilmişti. “Benim memurum işini bilir” diyerek açıkça bürokratları rüşvete teşvik eden Özal neo-liberal politikaları sınırsızca uygulayarak ülkeyi kurtların önüne sürülen koyun sürüsü durumuna getirmişti.

Darbenin üzerinden 29 yıl geçmesine karşın ne değişti?

Ülkemiz hala emperyalizmin yarı sömürgesidir. Ülkemizde hala IMF patentli politikalar uygulanmaktadır. Ülkemizde hala işçi ve emekçiler açlığa mahkûm edilmektedir. Ülkemizde hala yoksul ve orta köylülük yıkıma sürüklenmektedir. 12 Eylül generallerinin yargılanmasını talep etmek bunun için yanılmalıdır. 12 Eylül'de ülkemiz ne ise bu günde aynıdır. Sorun bir öğ alma yönelimiyle bir grup generalin yargılanması değildir. Sorunu esaslı bir bütün olarak sistem sorunudur. Darbeci generallerin iktidarı Özal'a devretmesi demok-rasi mi getirdi. Bu devir sadece görevini yerine getiren ordunun denetimli olarak arka plana geçmesi, faşist diktatörlüğü maskeleyesinden başka hiçbir anlam içermemiştir. Darbenin nedenlerini buralarda aramak gerekir. Bu çifte sömürü çarkının nasıl bir darbeyle yaşama geçirildiğini görürsek, darbenin de gerçek faililerinin kim olduğunu görür ve 'darbeci generaller yargı-lansın' yanlışlamasından kurtuluruz. Egemenler nasıl ki 12 Eylül de 24 Ocak kararlarını yaşama geçirmek için generalleri kullandı; 90'larda da yeniden ayağa kalkan sınıfsal ve ulusal hareketleri bastırmak için çeşitli kontra örgütlemeler oluşturuldu. Bu gün ise aynı egemenler işleri bittiği için kendi yetki verdiği bu kontraları 'demokrasi' adına yargıladığını söylüyor. Şimdi aynı egemenler kalkıp ta bu generalleri yargırlarsa ülkeye demokrasi mi gelir? Yok değilse generaller yargı-lansın demekle neyi çözmeyi düşünüyoruz. Kaba bir intikam duygusu ile hareket ederek, generallerin yine bu generallerle emir veren efendilerin tarafından yargılanmasını istemek eşeği bırakarak kuyruğuyla uğraşmak anlamına gelmez mi? Ve şu soruyu da kendimize sormalıyız. Neden bugün ordusuyla hükümetiyle devlet, 'Erge-nekon operasyonu'yla kendi tetikçilerini yargılıyor?

Madende iş cinayeti

Zonguldak'ın Kilimli beldesinde Türkiye Taşkömürü Kurumu (TTK)'na ait madende iki işçi göçük altında kalarak yaşamını yitirdi. Yine aynı beldede özel bir maden ocağında dinamit patlaması sonucu bir işçi öldü, bir işçi de yaralandı. Düşük ücretle yerin onlarca metre altında çalışmak zorunda kalan işçile-

rin yaşamı pamuk ipliğine bağlı. Göçük altında kalarak hayatını kaybeden Caner Albuzlu bu işi alabilmek için bir de TTK Genel Müdürlüğü'nün sınavlarına girmiş ve "kazan"mıştı. Albuzlu'nun akrabası Ratif Karaçelebi, akrabasının şu sözlerini üzülülerek aktarıyor: "Bana 'İş yeri

şartları çok zor, hiç gitmek istemiyorum, ayaklarım geri geri gidiyor' diyordu. Ben de ona işine gitmesini, artık hiçbir yerde ekmeğin kolay kazanılmadığını söylemişim. Şimdi böyle bir olayla karşılaştık, çok üzgünüz." Bir diğer iş cinayeti ise aynı gün Kilimli'ye bağlı Ka-

radon Mahallesi Damarlı Mevkii'ndeki özel bir şirkete ait maden ocağında yaşandı. Maden ocağında kullanılan dinamitin patlaması sonucu işçi Nevzat Ovac hayatını kaybederken, Cemal Ayaş isimli işçi ise yaralandı.

İşçi değil köle istiyorlar; olmayacağız!

ERZİNCAN- İşten atılan HSA Mermer Fabrikası işçileri hakları için eylemlerine devam ediyor. Erzincan'da, HSA Mermer Fabrikası'nda çalışan işçiler, Kristal İş Sendikası'na üye oldukları gerekçesiyle, kısa süre önce işten atılmışlardı. Ancak işten atılan işçiler, sendikalarıyla birlikte mücadele ısrarlarını sürdürmüş ve çeşitli eylemlerle işten atılmaya karşı tepkilerini ortaya koymuşlardı.

Daha önce fabrika önünde yaptıkları eylemle işten atılmaya tepki gösteren HSA Mermer Fabrikası işçileri, bir protesto eylemi de kent merkezinde yaptılar. Erzincan Cumhuriyet Meydanı'nda yapılan basın açıklamasına, Demokratik Haklar Federasyonu (DHF)'nin da aralarında bulunduğu pek çok demokratik kitle örgütü destek verdi.

'Patronlar ve yandaşları insana saygı göstermiyor'

Kristal İş Sendikası temsilcisinin okuduğu

açıklamada, işçilere yönelik uygulamaların insanlık dışı olduğu ifade edilerek, "Sendikalı oldukları için işten atılan, HSA Mermer Fabrikası'nda çalışan işçi arkadaşlara destek vermek için buradayız. Yıllarını, emeklerini, gençliklerini verdikleri bir şirket, o işçilerin sırtından para kazanan patronlar ve yandaşları, hiçbir gerekçe göstermeden işten atıyor, insana saygı göstermiyor" denildi.

Yapılan uygulamanın hukuksuz olduğuna dikkat çekilen açıklama, şöyle devam etti: "Tek düşünceleri ucuz işçilik ve sağlıksız koşullarda, huzursuz bir ortamda 'köle-işçi' modeli yaratmaktır. Bu uygulamaları kınıyor, bir an önce düzeltilmesini ve işçi atmalarını durdurulmasını istiyoruz. Bu konuda tüm sivil toplum örgütlerini ve siyasi partileri göreve çağırıyoruz. Çünkü insan onuru, işçi onuru, o kadar ucuz ve önemsiz değildir."

Eylem, basın açıklamasının ardından sona erdi.

Uşak Organize Sanayi'de işçi kıyımı

Sendikalı oldukları için işten atılan ve hakları için mücadele eden İplik işçileri, köle haline getirildiklerini söylediler.

UŞAK- 486 kişinin çalıştığı Uşak Organize Sanayi Bölgesi'nde Kaynak İplik'te işçi kıyımı yaşanıyor. İşçi kıyımına karşı iplik işçileri ise hakları için protesto eylemi gerçekleştirdi. TEKSİF Sendikası'na bağlı işçiler Dörtüyo'da eylem gerçekleştirerek yarın saat kadar yolu trafiğe kapattı.

Polis işçilere saldırdı

Polis, işçilerin eylemine biber gazıyla saldırdı. Yolun kenarına çekilen işçiler pankartları ve dövizlerle oturma eylemi yaptılar. Oturma eylemi gece 00.30 saatine kadar devam etti. Kaynak İplik işçilerinin hakları için verdiği mücadeleye Uşak Demokratik Haklar Derneği (Uşak DHD) üyeleri de destek verdi.

Atılma sebebi grev oylamasına katılmak

Öte yandan işçilerin atılma sebebinin işçilerin grev oylamasına katılması olduğu öğrenildi. Türk-İş'e bağlı TEKSİF sendikasının Örgütlenme Dairesi Sekreteri Aselettin Arslanoğlu, toplam 60 işçinin işten atıldığını belirterek, atılma nedeninin işçilerin grev oylamasına katılmasından kaynaklı olduğunu belirtti. İşçileri çıkarma bahanelerinin içinde 'patronu rencide edici şekilde fotoğraf çekirmek' olduğu da kaydedildi. Kaynak iplik sahibi Mustafa Kaynak'ın, Cumhurbaşkanlığı'ndan 'hayırsever üstün hizmet madalyası' almış bir şahıs olduğunu belirten Arslanoğlu, işçileri işten atarak patronun bu madalyaya layık davrandığını ifade etti.

'Tuvalete kartla gidiyoruz'

İşsizlik sigortasından yararlanmamaları için ve kıdem-ihtar tazminatı ödememek için patronun, işçileri 4857 sayılı yasanın 25. maddesine dayanak bularak işten attığını belirten tekstil işçileri ise, sendikalı olmalarından kaynaklı işten çıkarıldıklarını ve fabrikada ücretli köle haline getirildiklerini lavaboya giderken bile herkese bir tane kart verildiğini ve ustabaşından izinsiz lavaboya bile gidemediklerini dile getirdiler. Eylemlerine devam edeceklerini söyleyen işçiler, kazanacaklarını inandıklarını kaydettiler.

Buğday ambarı delindi

Tahıl deposu olarak tanımlanan ülkemiz, uyulanan politikalar neticesinde tahılda da dışa bağımlı hale getirildi. Ülkeye, 2008 yılı başından 2009 yılının beşinci ayına kadar 5 milyon ton buğday ithal edildi.

İthalatı arttırmak için devletçe yürütülen çalışmalar meyvesini vermeye başladı! Her alanda ülkede ithalatı geliştiren devlet, tahıl deposu ülkeyi ithalat cennetine çevirdi. Tahıl deposu olan ülkemize, 2008 yılından 2009 beşinci ayına kadar 5 milyon 44 bin 458 ton buğday ithal edildi. Tarım Bakanı Mehdi Eker, ithalatın AB üyesi ülkeler ile Rusya, Kazakistan gibi ülkelerden yapıldığını açıkladı.

Eker'in verdiği bilgiye göre AB üyesi ülkeler ile Rusya ve Kazakistan gibi ülkelere 2008 yılında 3 milyon 708 bin 3 ton, 2009 yılının ilk dört ayında ise 1 milyon 336 bin 455 ton buğday ithal edildi. Yine aynı verilere göre 2008'de ortalama ithalat alım fiyatı buğdayın tonuna 400 dolar, 2009 ilk dört ayında ton başına 291 dolar olarak gerçekleşti.

Emekliye yüzde 2, elektiriğe yüzde10 zam

Devlet yaptığı zamla emeklinin cebine 12 lira koyarken, elektriğe yaptığı yüzde 10 oranındaki zam sonucunda 14.5 lirayı da çaldı

Devletin elektriğe yaptığı zam, 1 Ekim'den itibaren faturaya, vergiler hariç, kw başına 21.43 kuruş olarak yansiyacak. Devletin emekliye reva gördüğü 1.83'lük sefalet zammı ise elektriğe yapılan zam karşında gözüküyor bile. Emeklilere yapılan komik zammın aylığa yansiyacağı rakam ise 12.68 kuruş olacak.

Bu yılın başında elektriğe yapılan zamlar, vergiler hariç kilovat başına 16.58 kuruş olarak yansdı. Nisan ayında bu rakam 19.48 kuruş oldu. Son zam kararı ise 1 Ekim'de yürürlüğe girecek. 1 Ekim'de geçerli olacak yüzde 10'luk zammın faturaya yansımısı 21.43 kuruş olacak. Artık, ortalama 200 kilovat elektrik tüketen bir evin faturası 50.45 lira iken, bu rakam Ekim ayında 65.16 lira olacak. Yani, 14.76 lira daha fazla cepten çıkacak.

Devlet, temmuz ayı başında emeklilere ise 1.84 oranında zam yaptı. Bu zam ile ortalama 690 TL olan aylıklara 12.68 lira, ortalama 550 lira alan Bağ-Kur emeklisine ise 10,06 lira zam olarak yansiyacak. Devlet elektriğe zam

yaparken tabii emeklileri de unutmuyor. Devlet halka her ay 14.76 lira fazla para ödetirken diğer yandan da emekliye aylık 12.68 lira 'fazla' para verecek.

Memura yüzde 4, elektriğe yüzde 10 zam!

Kamu emekçileri "fiyatlar artıyor, zam üstüne zam yapılıyor, maaşlarımız eriyor" diyerek insanca yaşamaya yeterli bir ücret isterken, devlet ise kamu emekçilerinin aylıklarını düşürmeye devam ediyor. İğneden ipliğe herşeyin fiyatının aşamadan sabaha zamlandığı, benzine bir gün içinde iki kez zam yapıldığı, ekmeğin 1 TL sınırına dayandığı ülkemizde, devlet, kamu emekçilerine yüzde 4'lik zam yaptığını iddia ediyor. Oysa milyonlarca kamu emekçisine yüzde 4 oranında zammı dayatan devlet, elektriğe tek kalemde yüzde 10 zam yaptı. Başka bir deyişle devlet kamu emekçisine kaşıkla verip kepçeyle geri aldı.

EMEĞİN KÜRSÜSÜ

Dursun BAŞTUĞ

Hatırlanacağı üzere birkaç ay öncesinde sermaye örgütleri ve kimi sendikal örgütler bir araya gelerek bir kampanya düzenlemişti. Slogan; "Kriz varsa, çare de var". Kampanyanın öncülüğünü TOBB yürütmüştü. Kampanyanın sloganları da "Eve kapanma, pazara çık", "Gücüne inan", "Kimse işini kaybetmesin" şeklindeydi. TOBB Başkanı Rifat Hisarcıklıoğlu, kampanyanın başarılı olduğunu söylese de kampanya hüsrarla sonuçlanmış olacak ki bu kez medyanın görsel, yazınsal alanından tutun da açık hava reklamlarına kadar her türlü olanakla yeniden gündemleştirilmesine başlandı. Türkiye Reklam Konseyi'nin düzenlediği bir kampanyanın reklamları haftalardır TV kanallarının reklam kuşaklarında ve gazetelerde yayınlanıyor. Herkesin konuştuğu ve her yayın kuşağında mutlaka yayınlanan reklamların ana fikri ise kısaca şöyle: "Dışarı çıkın, her yer güllük gülistanlık, satın alacak çok şey var, piyasa durgun, deli gibi alışveriş yapın ki durgun olan piyasa canlansın, böylece krize çözüm bulmuş olalım". Kampanyanın sloganı da ana fikre oldukça uygun: "Alın, verin, ekonomiye can verin" şeklinde. Devlet de bu reklam kampanyasına bütün gönüllüyle destek verdi. Tanıtım toplantısına ekonominin patronu, Başbakan Yardımcısı Ali Babacan da katılmıştı.

İlki ile benzer bir mantıkla ve temalarla hazırlanan kampanyanın reklamları filmlerinde dikkat çeken bir unsur da hükim sınıflara ve onların sermaye gruplarına hizmet eden 'orta halli' figürlerinin kullanılması. Krizin faturasının sadece emekçi kesimlere kesildiği ülkede, söz konusu bu figürler, hükim sınıfların krizinin çözülmesi için emekçilerden/iş-

çilerden dayanışma ruhunu kullanarak hep vermelerini, ama hiç almamalarını istiyor. Bilimin kadavrası ekonomist Deniz Gökçe, "profesör" kimliğine dayanan 'bilimsel güç'le krize çare bulmuştu. Babacan bakkal figürüyle şu aklı veriyordu: "Bir sakız bütün ekonomik krizlere iyi gelir. Birisi bir sakız alır, bakkal kazanır, bakkal akşam eve giderken meyve-sebze alır manav kazanır, ülke kazanır." Hükim sınıfların finans danışmanlığı misyonunu üstlenmiş kalemşörlardan ekonomi yazarı Meliha Okur, patronunun karını maksimize etmek için köşe işgal eden 'orta sınıf' gazeteci kimliğinden eser bırakmayarak gül satıyordu ekonomiyi can vermek için. Çünkü o, gül gibi bir ekonomi için bir demet çiçek almayı öğütleyen bir çiçekçiydi artık. Ona göre güller satılırsa "bu gülleri eken de kazanır, dikenleri eline bata bata toplayan da". Bu kez Bakkacı Akın Öngör simitçi olur birdenbire. Sıcak paranın dolaştığı canlı bir ekonomi için sıcak gevrek bir simit almamız ister. Kimler kazanmıyor ki simit alırsak; simitçi, fırıncı, unu yapan üretici ve nihayet memleket. Merkez Bankası Eski Başkanı Yaman Törünler, sevimli yaşlı oyuncakçı olarak kendisinden oyuncak alan biz alıcıya teşekkür eder gibi, vurgulu bir "aferin"le takdir eder bizi. Çünkü "oyuncak sadece çocuğu değil, bütün ülkeyi sevindirir." Reklamdaki dört figürün de ortak teması aynıydı: "Alın-verin, ekonomiye can verin". Ya da fındık fıstıkla krize çözüm!

"Kriz bizi etkilemez", 'ekonomimiz güçlü', 'Kriz bizi teğet geçecek' açıklamaları karşısında her beş gençten birinin işsiz olduğu ülkede, işsizlik oranı bir yılda yüzde 18'den yüzde 23,7'ye çıktı. TÜİK, işsizlik rakamları-

na, umudunu kaybetmiş iş aramayanlar ve mevsimlik işçileri dâhil etmiyor bile. Ülkede hangi işçi/emekçinin gülecek yüzü kaldı ki? Kamu emekçisine sadece 2,8 zam oranı getirileceği açıklamaları karşısında hangi kamu emekçisinin gül alacak gücü ve güllü koklayacak mecali var. Asgari ücretin mutfak masraflarını karşılamadığı bir ülkede, 4 kişilik bir ailenin 4 simitle doyacağını mı düşünüyor egemenler? Bunu beklemek, Fransız kraliçesi Marie Antoniette'nin "Ekmeğe yoksa pasta yesinler" sözünün modern versiyonu olan "ekmek alamıyorlarsa simit yesinler" sözüne benzemiyor mu sizce? Kendi krizine çözüm arayan hükim sınıflar ve asgari ücreti almaya nail olamayan yoksul emekçiyi bir kuru simide talim eden hükümetin neo-liberal yıkım politikaları, sonunda emekçiden aç karna sakız çığneyerek açlığını unutmasını istiyor! Krize çözüm olarak gözünü işsizlik fonuna diken sermaye örgütleri, iliklerine kadar tüketmek için işçi ve emekçiyi pazara çağırdığı reklamlar filmlerinde, 'ulusal seferberlik' başlattı. Peki, ama kimin krizi, kim için seferberlik isteniyordu işçi ve emekçiden? Cep delik cepken delik, ne istenir ki işçiden bu durumda? TÜSİAD Başkanı Arzuhan Doğan Yalçındağ'ın kocası Türkiye Reklam Konseyi Başkanı Mehmet Ali Yalçındağ'ın öncülüğünde gerçekleştirilen bu reklam kampanyasında söz alan Yalçındağ, küresel krizle dayanışmanın artık bir zorunluluk haline geldiğini söylüyordu. Yalçındağ, Devletler sanayicilerle, hizmet üretkenlerle dayanışıyor, ayakta kalmaları için koşullar oluşturuyor. Üretkenler tüketenlerle dayanışıyor. Biz de bir seferberlik başlatıyoruz" diye buyuruyor. Hükim sınıflar aynı insanlara dönüp simit yiğin, sakız

çığneyin, gül alın da krizi atlatalım diyerek dayanışmadan söz ediyor. Biz tüketelim onlar dayanışsın, işçi/emekçi kazanmayınca onu işten çıkar, işten çıkarmayınca bütün sosyal haklarını elinden al, eğitimden sağlığa, kadar her şeyi özelleştir/tasfiye et ama biz yine de olmayan paramızla daha fazla daha fazla tüketelim sonra da bunun adı dayanışma olsun. Ama şurası açıktır ki sömürü ve yıkım politikaların iliklerimize kadar uygulandığı ve her geçen gün daha da derinleştiği ülkemizde, güllü dikenleri ellerine bata bata toplayanın, buğdayı yetiştirenin, unu üretenin, simit satanının değirmenin dönmediği, kazanamayıp ocağının sönmek üzere olduğu gayet iyi bilinmektedir. Pervasızlığın, aymazlığın, pişkinliğin bu kadandı!

Kriz sebebiyle binlerce işçi ve emekçi işsiz kalırken, yoksulluğa mahkûm edilirken, egemenler aleni bir şekilde "Zincirleri Kırma"ın telkinini artık apartmanlara asıyor. Krizin çözümünü zinciri kırmamakta bulan egemenler kitleleri mahkûm ettikleri zincirleri kırmamaları ve sınıfsız tutunmaları için kampanyalar örgütüyor. Oysaki ezilen milyonların tek alternatif egemenlerin yarattığı bu zincirleri kırıp pazara değil, gücüne inanıp hakları için, kendi iktidarları için sokaklara çıkıp mücadele etmelerinden geçiyor. Şu bir gerçek ki hükim sınıflar zincirlerinin kınmasından korkuyorlar; çünkü zincirler kırıldığında kaybeden ezilen milyonlar değil, onlar olacaktır. Zira işçilerin-emekçilerin zincirlerinden başka kaybedecek hiçbir şeyleri yok. Kazanacakları ise emekleri, gelecekleri, onurları, kurtuluş ve özgürlükleridir.

Emeğin, onurun ve kurtuluşun için "zincirleri kır"

100 milyon kadın nerede?

Kadına yönelik baskı ve şiddetin her geçen gün tırmandırıldığı dünya ülkelerinde, bunun engellenmesi adına hiçbir müdahale yapılmıyor. Artan yoksulluk ise, bu baskıların en önemli ayaklarından birisini oluşturuyor. Dünya yoksul halklarını sömüren emperyalistler; kadınların da, ancak kendilerinin daha iyi sömürebileceği oranda "gelişmesine" izin veriyor. Tüm bu tablo içerisinde de kadın, ölüm-

lere kadar varan her türlü şiddete maruz kalıyor. Kayıp olarak görülen ve başlarına ne geldiği bilinmeyen 100 milyon kadın da bunların içerisinde! Bunların sorumluluğunu taşıyanların (BM'nin) rakamlarına göre dünyada 100 milyon kayıp kadın var. Bunların büyük bir kısmının seks kölesi olarak kullanıldığı tahmin ediliyor. Yine aynı kaynaklara göre, Sierra Leone'de her 100 bin doğumda 2 bin

100 anne hayatını kaybederken, İrlanda'da ise sadece bir anne yaşamını yitiriyor. Çin'de yılda 1 milyon 730 bin kız çocuğu doğuyor ve bunların ancak 730 bini hayatta kalıyor. Ganalı genç kadınların yüzde 21'inin ilk 'cinsel deneyimi' tecavüz. Dünyada 100 milyon kadın, kadın sünnetine maruz kalırken, her yıl en az 5 bin kadın namus cinayetine kurban gidiyor.

“Ezilen kadınlar haklarını savunmalı”

Mersin: yaşam koşullarının kolay olduğu fakat insan emeğinin değerinin de bir o kadar ucuz olduğu illerden biri. Mersin'de azımsanamayacak oranda kadın emeği üretimde kullanılmakta. Çünkü kadın emeği tüm dünyada olduğu gibi ülkemizde de en az 'paha biçilen' değer. Erkek egemen sistemin kadına bakışı sadece sosyal ve cinsel alanlarda sınırlı olmayıp, aynı yaklaşım üretim alanlarında da kendisini hissettiriyor. Erkek bir işçiyle aynı işi yapan kadın işçi, daha az ücretlendirilmekte, kimi zaman patronların cinsel tacizlerine hatta ve hatta tecavüzlerine maruz kalabiliyor. Hiçbir şekilde birey olarak görülmeyen kadınların ev içi emeği yok sayıldığı yetmiyormuş gibi bir de çalıştıkları iş yerlerinde emekleri yok sayılıyor. Krizin etkisinin derinleştiği şu günlerde kadın işçilerde bir artış da, gözle görülür bir şekilde ortaya çıkmakta. İşçi kıyımından kadın işçiler de nasibini alıyor. Kimisi el işleri, narenciye gibi, bahçe ve temizlik işleriyle evlerine bir katkıda bulunmaya çalışıyor.

Çalışmaya giderken içlerinde sonsuz bir korku barınır temizlik işçilerinin. Çünkü bilirler ki kadın oldukları için kötü muameleye maruz kalabilirler. Fakat her şeye rağmen çocuklarına bir parça ekmek götürmek için yollara düşerler. Gündelikçi olarak da bilinen temizlik işçisi kadınlar, temizliğe gittikleri evlerde birçok sorun ile karşılaşılıyorlar. Bu sorunların başında ise taciz geliyor. Kadınların iş yerlerinde patronları tarafından ya da iş arkadaşları tarafından uğradıkları tacizlere bir yenisi daha eklendi. O da temizlik işçilerinin gittikleri evlerdeki erkeklerden gördükleri taciz.

‘Sesimizi çıkartmazsak daha çok eziliriz’

Temizlikçilik yaparak yaşamlarını kazanmaya çalışan emekçi kadınlarla, çalışma koşullarına dair konuştuk.

‘Kadınlar yıllardır kandırılmıyormuş’

Güler Akın: Ben daha önce serbest bölgede tekstil işinde çalışıyordum. Fakat kriz dolayısı ile altı ay önce işten çıkarıldım. Evliyim üç çocuğum var ve hepsi okula gidiyor. Bizimki gibi ülkelerde her şey para ile dönüyor artık. Bu yüzden iş bulup çalışmam gerekiyor ve ben de temizlik işine başladım. Fakat çok zorlukları var. Gittiğim evde bir kadın ve bir erkek vardı. İlk olarak her şey iyi gibiydi. Fakat sonrasında ev sahibinin eşi bana sarkıntılık yapmaya başladı. Bunu eşime anlatamadım çünkü beni suçlu bulacaktı. Çok korkmuştum fakat şimdi düşünüyorum da mağdur olan ben olmama rağmen yine de korkmuşum. Biz kadınlar yıllardır kandırılıyorrmuş; yok sana bir şey yapılırsa söyleme, yok sesini çıkarma bunların hepsi bizi sindirmek ve gelişimimizi engellemek için yapılan şeylermiş. Bizler bir şeylere sesimizi çıkarmaz isek daha fazla ezileceğizdir. Bu yüzden bizlere karşı yapılan tüm haksızlıklara baş kaldırmamız lazım.

‘Ezilen kadınlar seslerini duyurmalı’

Necda Görül: Ben çok uzun yıllardır bu işi yapıyorum. İnsanların her türlü kötülüğünü gördüm ancak

belirli bir süre sonra alışılıyor. Ben artık sadece işimi yapıp paramı almaya bakıyorum. Yaşam koşullarının zorluğu bizlere başkalarının kirlettiği yerleri temizletmeyi dayatıyor. Fakat ben temizliğe gitmekten rahatsız değilim. Bir yerde kendi giderlerimi karşılıyorum. Ancak yaşadığımız ülkede sürekli ekonomik krizler oluyor, bu da bizim gibi yoksul olan insanları vuruyor hep... Bizler sürekli bir şeylere şükrettikçe sırtımıza vurup ekmeğimizi elimizden alacaklardır. Bunun için artık bizim gibi ezilen, hor görülen tüm kadınlar seslerini duyurmalıdır diyorum.

‘Kendi emeğimize sahip çıkmalıyız’

Deniz Ak: Yıllardır çeşitli işlerde çalışıyorum fakat bir kez olsun ne toplum tarafından ne de ailem, eşim tarafından hiçbir zaman kabul görmedim. Ben güneydoğudan geldim, Mersin'e. Bizlerde kadınlar çalışınca biraz tuhaf kanşılıyorlar. Yıllardır hem aileme, hem de eşime karşı mücadele vererek çalışıyorum. Daha öncesinde bir tekstil firmasında çalışıyordum; fakat burada yaşadığım bir takım sorunlardan dolayı çıkmak zorunda kaldım. Kadın olmanın verdiği zorluklardan biri de iş yerinde baş gösteriyor. Ya patronun tarafından taciz edilmeyi kabul edersen ya da işten çıkarılırsın; ben işten ayrılmayı tercih ettim. Benim durumumda olan çok kadın var. Fakat hiçbir şekilde bunları gün yüzüne çıkarmıyorlar. Çünkü bizim onurumuz bu toplumda dışlanmaktan kork-

maktır. Biz kadınlar kendi emeğimize sahip çıkmadıkça başkalarının bizi savunmalarını beklemekle hiçbir şekilde hak elde edemeyiz.

Kadınlar haklarını savunmalı

Ben temizlik işlerine gidiyorum. Gittiğim evler Mersin'in en lüks evleri. Bir dönem temizlik şirketi ile çalıştım. Daha rahat olacağımı ve emeğimin karşılığını tam olarak alacağımı düşünüyordum. Tam tersi bir durum ortaya çıktı. Gittiğim şirket yüksek bir ücrete anlaşıyor fakat bana çok düşük ücret veriyordu. Normalde bu tür şirketler çalışanlarının sigortasını da yapmak zorundadır fakat sigortamızı da yatırmıyorlardı. Onuncu katlarda cam siliyordum. Buradan düştüğümde hiç sağlık güvencem olmadığı için hastaneye bile gidecek gücüm olmayacaktı. Baktım olmayacak, şirketten ayrıldım ve şu an tek başıma gidiyorum işe. Evet, zorlukları çok ama ben evime ve çocuklarıma bakmak zorundayım, bu yüzden çalışmam gerekiyor. Bizim işlerimizde gidilen evlerde kadınlara yönelik tacizler de oluyor. Çok yakınımda bulunan bir arkadaşımın biliyorum. Kadın tacize maruz kaldığı için kocası tarafından dövülmüştü. Suçlu bulunan yine kadındı yani. Bu yüzden diyorum ki bizler, aynı durumda olan tüm kadınlar haklarımızı savunmalı ve ne olursa olsun çalışmaktan, üretmekten vazgeçmemeliyiz.

“Devlet, Zere’nin ölmesini bekliyor

Güler Zere ve hasta tutsaklar için yapılan yürüyüş eylemleri ülkenin birçok yerinde devam ediyor. Taksim Tramvay Durağı'nda bir araya gelen yüzlerce kişi, Güler Zere ve hasta tutsaklar için yürüyüşlerinin 7'incisini gerçekleştirdiler. Taksim Tramvay Durağı'nda bir araya gelen yüzlerce kişi "Kanser hastası Güler Zere'ye özgürlük. Hasta tutsaklar serbest bırakılsın" yazılı pankart arkasında Galatasaray Lisesi önüne kadar yürüdü. Galatasaray Lisesi önünde eylemi örgütleyen kurumlar adına açıklamayı Çağdaş Hukukçular Derneği Genel Merkez yönetim kurulu üyesi Ebru Timtik yaptı. Timtik, yaptığı açıklamada, Adli Tıp Genel Kurulu'nun hala bir karar vermediğini, hergün yeni bir evrakın eksik olduğunu bahane ederek Güler Zere'yi ölüme gönderdiğini belirtti. Devlet Denetleme Kurulu'nun aklama incelemesi ve imaj tazelemek için yapılan atamaların Adli Tıp Kurumu'nun gerçeğini değiştirmediğini dile getiren Timtik, "Tüm dünyanın gözleri önünde her türlü bilimsel izahtan yoksun bir şekilde Güler Zere serbest bırakılmayarak, yavaş yavaş katlediliyor. Günler öncesinden kararın verileceğinin bilinmesine rağmen bugün eksik evrak denilerek karar veriliyor. Çünkü eldeki raporlar uyarınca karar verdiklerinde Güler Zere'yi serbest bırakmak zorunda olacaklarını biliyorlar. Bu nedenle bu kararı vermiyorlar. Bu kararı vermeyenler, bugün sinsi ve alçak bir şekilde süreci uzatarak Güler Zere'nin ölmesini bekliyorlar" diye konuştu.

Hekimler tarafından tespit edilen ve raporlaştırılan gerçeğe adım adım yaklaşıldığını vurgulayan Timtik, "Zere'nin serbest bırakılmaması yaşamını kaybetmesine neden olacaktır. Bunun sorumlusunun Adli Tıp Kurumu olacaktır bir kez daha ilan ediyoruz" dedi.

ÖNCÜ KADIN

Rojda DEMİR

Kadının sınıf savaşımına aktif katılımı genel olarak devrimci iktidar mücadelesini geliştiren ve güçlendiren bir özelliğe sahipken, güncel olarak da kadının aktif mücadele içerisinde yerini alması devrimci mücadelenin ivmelenmesine yol açacak bir etkiye sahiptir. Bu bir doğrunun basit bir tekrarı olarak algılanmamalı. Politik anlamda günümüz nesnel ve öznel koşullarına bakıldığında bunun nasıl bir politik öneme sahip olduğu daha net anlaşılabilir. Sınıf savaşımında ideolojik olarak reformizmin-düzeniciliğin tasfiyeciliğin etkili olduğu dönemlerde kadının hakim sınıfının ideolojisi tarafından tanımlanan kimliğine vurgular ve göndermeler daha dolaysız bir biçim alır. Bu, genellikle işçilere ve özellikle de savaş koşulları kadını nesnel olarak evinden ve geleneksel duruşundan çıkarır ve devrimci bir etkiye bulunur. Devrimci durumun görece yüksek olduğu dönemler için de bu kaide doğrudur. Devrimci süreçlerde değişen yaşam tarzı, kadının özgürleşme ve bağımsızlaşma sürecini ivmeleridir. Özel mülkiyet temelli toplumlar, kadın üzerindeki cins baskısını ve aile kurumunu toplumsal ilişkilerin zorunlu bir çekirdeği olarak barındırdıklarından hakim sınıfların kadındaki bu devrimci dönüşüm sürecini kırmak ve aileyi tekrardan sistemin temel direği olarak kurumsallaştır-

mak yeniden üretebilmek için kadına biçtikleri geleneksel rolü, çeşitli biçimlerde yeniden empoze etmeye ve bu vesileyle kadını kullanmaya şiddetle ihtiyaç duyarlar. Bugün de görüyoruz ki gerek hakim sınıfların ideologları, gerek reformist ideologlar sistemin yeniden üretilmesi için kadına bilhassa yönelmekte ve kadını kendi saflarına çekmek için araçlar-kanallar geliştirmektedir. Hakim sınıflar kadının aile içindeki rolüne ağırlık vererek kadını politik mücadeleden uzak tutmak, bu muazzam devrimci potansiyeli toplumun genelinden bu şekilde izole etmek için çaba sarf ederken bunun, kadını kazanarak toplumu böceklerini ve de aile üzerinden erkeği de zincirleyebileceklerini hesap ederler. Kadının ikinci sınıf cins olarak emek pazarındaki potansiyel varlığı, ücretleri sürekli düşük tutabilmeye yarayan önemli bir silahtır. Kadın ev kölesi olarak tutulabildiği ölçüde artı değer sömürüsü de yüksek tutulur. "Evine" bakmak zorunda bırakılan erkeğe ödenen asgari ücret, kadının da yaşamını idamesini içerirken, ev kadının emeğinin sömürüsü ki bu aile fertlerinin yaşamının devamı için zorunlu hizmetleri içerir- gizleştirilerek çıplak gerçeğin gözlerden kaçmasına neden olunur. Egemen sınıflar bu vb. yönelimlerle kadını hedeflerken, reformist cephe de kadının mücadele içerisindeki çektiği acıları gündemleştirerek kadını pasifleştirilmeye ve devrimci mücadeleden koparmaya çalışır. Kadının barış için mücadele etmesini, barış istediğini, kırıntı hakların esas olduğunu vb vurgulayarak kadına düzen içi arayışları dayatır ve savaştan ko-

partmak ister. Savaşın ve ölümlerin olmasını kim ister ki. Buna karşılık, söz konusu savaşların, çatışmaların ve mücadelelerin haklılığı ve zorunluluğu, bunların uygulanan zora ve zulme karşı haklı isyanlar olduğu gerçeği göz ardı edilerek "ne pahasına olursa olsun barış" sloganı, savaş, isyan, direniş, kurtuluş için mücadele olmasaydı bu ölümler de olmaz, bu acılar da yaşanmazdı argümanına dayandırılmakta. İşte bu haklı bir dava için onurluca düşenlerin ardından yapılabilecek en rıyakar duygu sömürüsüdür. Sanki onlar kana çatışmaya susamışlar o yüzden ölmüşler gibi, sömürü sisteminin her türlü zulmüne, katliamına, talanına boyun eğişi ve kölece bir "huzur"u salık veren "yaramazlık etmez, kölece teslim olursanız yaşarsınız" şeklinde yaşayan ölümler olmayı öğütleyen bir teslim olun nasihatidir. Kadınlar özellikle de anneler, duygularının bu şekilde suistimal edilmesine izin vermemek, bunun için çocuklarının kavgalarını sadece duygularıyla değil, bilinçleriyle de sahiplenmek, bunu kendi kurtuluşlarının yolu, kendi davaları olarak kavramak durumundadır. Örgütlü saflarda da kadın sorununun yaşandığı doğrudur. Üstelik bu kaçınılmaz bir gerçekliktir. Daha da ötesi halkın ve proletaryanın iktidarı koşullarında dahi kadın sorunu yaşanacaktır. Çünkü bu içinde bulunduğumuz toplumun genel özelliklerinden ayrı ele alınamayacak bir gerçekliktir. En özüü ifadeyle sınıflı toplumun gerçekliğidir. Devrimci ya da komünist ereklere de ve kadınların da erkek egemen dü-şünce yapısından ve bunun etkilerinden kurtulması, saflara

katılması ile öyle hemen gerçekleşmemekte, bu düşünce yapısının kırılması ayrı bir ideolojik mücadele çabası gerektirmektedir. Bu ideolojik mücadele çabası, devrimden ve politik iktidarın proletarya ve halk tarafından ele geçirilmesinden sonra da sürmesi gereken ve birçok kültür devrimlerini içerebilecek bir ideolojik ve kültürel değişim ve dönüşüm çabasıdır. Kısacası kadının devrimci mücadelesi, örgütlü devrimci, komünist saflarda da ve hatta ondan sonra da devam etmek zorundadır. Meseleyi daha da somutlaştıracak olursak, devrimci mücadelenin görece durgunluk yaşadığı ve gerilediği dönemlerde devrimci kadınlarda düzenli yaşam isteği ağır basmakta ve bu adeta özendirilmektedir. Örgütlenmelerin dağıldığı veya gerilediği dönemlerde ekonomik olarak kendi ayakları üzerinde durma şansını bulamayan ya da ideolojik olarak kendi ayakları üzerinde durma gücünü dahi kendinde bulamayan kadın, 'normal hayata' göz dikmekte, bu hayatı kabullenmektedir. Dolayısıyla egemen sınıfların ve onların ideolojilerinden beslenen ideolojik akımların kadınlar üzerindeki saldırısına karşı silahlanmak, aynı zamanda bu çizgilerin kadınların zihninde ve kişiliklerindeki varlıklarına karşı mücadeleyi, yani bir iç hesaplaşma ve ideolojik mücadeleyi, ideolojik donanımı da içermek durumundadır. Emekçi kadınlar düzenin ve düzeniciliğin zincirlerini, başta da kendi beyinlerindeki zincirleri kıra kıra özgürleştirir...

Emekçi kadınlar düzeniciliğin zincirlerini kırmalıdır

Yansımalara değil, sorunun esasına odaklanalım

Burjuva ideologları "küreselleşme" "gerçeği"yle güya tarih ve sınıf mücadelelerinin "sonu"nu getirmişlerdi. Komünistler, statik bir tepkisel refleksle değil, gerçeğin çarpıtılmasını deşifre ederlerken, yeni bazı olguların yol açtığı değişiklikleri de ortaya koydular. Küreselleşme, kapitalizmin-emperyalizmin zorunlu bir özelliği idi. Dünya çapında örgütlülük-evrensellik onun genişleme-yayıma dinamiğinin zorunlu sonucuydu.

Kapitalist-emperyalist sermayenin doğasındaki bu dinamizm, geline bugünkü özgün evrede, muazzam bir merkezileşme ve yoğunlaşma durumuna götürmüştür. IMF, DB, DTÖ, AB, NAFTA vb örneklerinin gösterdiği budur.

Çok uluslu şirketlerin (ÇÜŞ) makro ekonomik politikalarla dünyanın her parçasına geçirdikleri kanlı elleriyle, siyasal yapılanmayı da buna uygun düzenleme ihtiyaçlarının hizmetindeki politikaları devreye sokmaları, böyle anlaşılabilir. Onlar bunu, "ulusal eşitsizlikler dönemi geride kaldı" yalanlarının dayanağı haline getirmektedirler. Emperyalist boyundurluk, klasik yarı sömürgelerin egemenlerini emperyalizmin memurları biçiminde dizayn ederek çok daha derinleştirilmiştir. Sözde siyasal bağımsızlık da, tüm kontrolün emperyalist egemenlere devri temelinde, sermayenin ihtiyaçları gereği eskimiş bir politika-ekonomi ve yönetim biçimi olarak bir kenara bırakılmak durumuna gelmiştir.

Kapitalizmin doğası ve burjuvazinin kar hırsı onu dünyanın dört bir yanını çıplak vahşi ağıyla açık egemenlik ve kontrole sürüklemiştir. "Özgür ticaret", "barışçıl uyumlu paylaşım", "çıkarların uyumu" yalanlarıyla barbarlık maskelenmeye çalışılmışsa da, işgaller ve bölgesel savaşlarla saldırganlık daha da yoğunlaştırılmıştır. ÇÜŞ'larla rekabet kızışmış, derinleşmiştir. Tekeller ve tek bir tröste gidiş eğilimi, kapitalizmin niteliği gereği çatışmazsı olamaz. Eşitsiz gelişme kapitalizmin kaçınılmaz yasasıydı, temel ve başlıca gelişmeleri de...

"Krizler tarihte kaldı" diyorlardı, şimdi tümü, tarihin diğer tüm buhranlarından daha derin bir krizle karşı karşıya kaldıklarını zorunlu itiraf etmektedirler. Komünistler açısından Marks'ın da ortaya koyduğu ve onun düşmanlarının bile "Marks haklı çıktı" demek zorunda kaldıkları, kapitalizmin çıkmazı ve krizi, anlaşılmaz-hayret edilecek bir şey değildir.

Kapitalizmin bunalımı, sermaye temelli üretim sürecinin bir sonucudur. Üretimin genişlemesine pazarlar ayak uyduramaz, çatışma kaçınılmaz olur. Sermaye üretiminin bizzat niteliği, krize zorunlu davettir. Sermayenin olmazsa olmaz yeniden üretim süreci, çelişkilerini de yeniden üretme durumudur. Sermaye böylece bizzat kendi gelişmesiyle çatışma haline gelir. Artı -değer sermaye birikiminin temelidir. Sermaye sürekli birikim ve yeniden üretim ile varolabilir. Rekabetsiz olamaz. Ve varolmak için üretimi sürekli genişletmeye mecburdur. Yıkıma uğrama, buhranlara sürüklenme pahasına sermayenin kaçınmayacağı yapısal bir özelliktir bu! "Mali kriz" biçiminde patlak veren bugünkü krizin temelinde sermayenin bizzat kendi niteliği, işleyişi yatmaktadır. Marksist emek,

değer teorisi krizi anlamının yine anahtarıdır.

İktisatçı Sweezy'ler gibi, kriz "tüketim azlığı" ile açıklanamaz. Sermaye üretiminin yapısal anarşisinin yol açtığı ve gerçek üretiminin ürettiklerine yabancılaştırıldıkları durum anlaşılırsa, sermayenin bizzat kendisinin kendi engeli olduğu görülecektir. Sermaye birikimi, onun kar haddini azaltma, yeniden üretimini olumsuz etkilemekte, böylelikle kâr dürtüsü, kapitalist rekabet sermayenin belası olmaktadır.

Sorgulanması gereken kapitalizmdir, ondan bağımsız bazı sonuçlar değil... Artı değer'e dayanan ve her kapitalist işletmenin hedefi olan kâr, kendini yeniden üretmeden düz bir çizgide sürekli kar etmeye devam edemez, tıkanma-buhranla yüz yüze gelir.

Değer ve artı-değer üretim sektöründe yaratılır. Finans gibi, üretim dışı sektör, kapitalist-emperyalizmin önemli bir bileşenidir ve buradan üretim sektörüne göre bugün 8 kat daha fazla pay almak durumundadırlar. Bu cazibeye sermaye dala mazlık edemez. Finans sektörü, karşılığı olmayan temelde büyürken, sermaye birikimi için gerekli artı-değeri üretmekte zorlanan üretim sektörü çıkmaza sürüklenir. Bugün emlak ve banka iflasları biçiminde patlayan (ki bu sonuçtur) krizin temelleri bununla ilişkiziz ele alınamaz-açıklanamaz. Emlak, kredi alanında patlayan kriz, ekonominin tüm sektörlerine yayılmış durumdadır. Daralma-muazzam gerileme vb verilerle ortadadır ve emperyalist dünya 1930'lar sonrası ele büyük kriz gerçeği ile cebelleşmektedir. Ezici çoğunluğu ABD, AB'li 50 ÇÜŞ'un kaptan oldukları "küresel" denilen sistem adeta çökmüştür. Oligopoller (tohum tekkelleri) finansal sistemin yeniden yapılandırılmasını talep ediyorlar, oysa bunun kapitalizmin işleyişinin temel sebep olduğu krize kesin çare olamayacağı açık. Tekel rantı, oligopollerin kârda büyük-fahiş alanıdır. Kâr oranı reel sektörde %4 iken finansal alanda %15'i bulmaktadır. Piyasa örgütlenmesinde kâr avantajından ötürü önemli yeri olan para ekonomisine böyle bir durumda, hangi kapitalist iştahla bakmaz? Piyasalara, trilyonlarca doları bulan likidite pompalanmaktadır. Yine olmuyor. Faturayı esasta emekçilere çıkarmaya çalışıyorlar. "İşinizi kaybetmek istemiyorsanız, yönetilmeye-sendikasılaşmaya rıza gösterin, sıkıntının yükünü çekin" diyorlar. Ve zaten böylece boyun eğdirdikleri, sarı sendikalarla, ideolojik hegemonya ile kontrole aldıkları gerçek sınıf bilincine sahip olmayan şeyleştirilmiş işçi sınıfı ve işsizleri bağımsız alternatif bir emek hareketinin sahnedeyken, egemenlerin en büyük avantajını oluşturmaktadır.

Çöken küresel emperyalist kapitalizmin ve neo-liberal politikalarının boşluğuna müdahale etmeye davet ettikleri devletleştirme operasyonları "ilahi zaferi" ilan edilmiş "piyasa ekonomisi"nin iflasıdır. Gerçi hiç bir zaman piyasa dışında bağımsız bir devlet durumu yoktu. Ancak "mali liberalizasyon" dedikleri politikaları yenildi. Yaptıkları her zaman devrede olan devleti "Banka kurtarma" vb operasyonlarla daha sıkı se-

ferber etmiş olmalarıdır. "Kurtarılan" bankalarla, eldeki-avuçtakilerini yitirenler, kredi borçlusu emekçilerdir.

Kapitalist egemenlerin çıkarlarını "korumacı" bir güç olarak, icra komitesi misali üstlenmiş devlet, idareyi emekçiler aleyhine daha canhıraş kontrol ederek, kapitalizmin depremine "çare" arama durumundadır.

Bir dünya sistemi olan emperyalizmin vahşetinin de gösterdiği gibi, Amerika'da patlayıp bütün dünyaya yayılan kriz, lokal sınırlarda kesin şekilde tutulamaz. Çöken "küresel serbest piyasa" hiyerarşisinin yerine aranan yeni birikim modellerinde krize kesin bir çare anlamına gelmeyecektir. Geçici nefes almalar sağlanabilir. Ancak, kriz, kapitalizmin yol açtığı bir durumdur. 1930'lar buhranı emperyalist dünya savaşına yol açmıştı. Sonrası 1945-1975; emperyalist dünya yapılanmasında, savaşın tahribatı bedeliyle, sermaye, bir büyüme trendine girdi. Keynesçi "devlet müdahalesi" kontrollü yapılandırma yaşandı. O da 1970'lerin sonlarında durgunluk ve gerilemeyle karşılaştı. Kriz, petrol buhranı şeklinde patlak verdi. Neo-liberalizm (Reganizm-Thatcherizm), kapitalizmin yüzleştiği krize, sermaye birikiminin canlandırılması perspektifiyle emperyalist politik bir cevaptı. Bu yoksul ve orta sınıfların vahşice yağmalanması, özelleştirme, işten atmalar, örgütsüzleştirme gibi uygulamalarla yüzünü göstermişti. Aynı şekilde, çevre denilen "bağımsız" ülkelerin, küresel emperyalist aşırı merkezileşme ve yoğunlaşma örgütlenmesine entegre edilmesi için teyakkuza geçtiler. Ülkemizde 1980'de hayata geçirilen, 12 Eylül, bu dünya koşullarından bağımsız ele alınamaz.

Ucuz emek, hammadde, yatırım ve enerji alanlarına eski memur-uşak kontrol ve koruma duvarlarını da aşarak, çıplak ve serbest yönelme ihtiyacı. "ithal ikameci" denilen politikaları artık tedavülden kaldırıyordu. Tüm dünya, ÇÜŞ'ların açık çiftliğine dönüşüyordu. Bu durum ezilen ülkelere de çok yönlü değişimlere yol açıyordu. ÇÜŞ'ların 1980'ler sonrası oranlarının yükselişi, reel alanda temeli-karşılığı olmayan finansal spekülasyonlar-rantiyecilik sayesinde sağlanmıştı. Küreselleşme denilen yapılanmada önemli avantajlı yer tutan finans sektörü, reel alandaki dezavantajlara rağmen yürüyordu. Emlak ve kredi sektöründe, aslında karşılığı olmayan büyüme öyküsü; arzın talebi aşma meselesi değildi. "Düşük faizli kredi" dedikleri düpedüz dolandırıcılık talebi teşvik eden spekülasyonlardı. Bir kuralı soygun düzeniydi "yürüyün"! Yürüyemezdi. Ve bu alan yangının başlangıcı oldu, her tarafa yayıldı. General Motors, Ford gibi üretim sektörleri çöktü. Milyonlarca işyeri buharlaştı. Ekonomileri resesyon kısıpı sardı. İşsizlik muazzam boyutlara ulaştı. Tüm büyüme tahminleri tepe-takla oldu. Daralma ve muazzam gerilemenin halen nerede duracağı tahmin bile edilemiyor.

1990-2000'lerde Türk devletinin küresel emperyalist

ekonomiye entegrasyonunda ihracatı %10'dan %16'ya, ithalatı %20'den %25'e yükselmişti. Dış borç stoğu artmış, Milli Gelirin %40'lar oranını aşan hal almıştı. 2008'de döviz açığı 49 milyar dolar dolayındaydı. Küresel entegrasyon, küçük-orta mülk sahiplerini ciddi oranda mülksüzleştirdi. Bugün işi olan ve olmayanların işgücü içindeki payı %80'dir. Bölgeler arasında ki dengesizlik fevkalade derinleşmiştir. Marmara'nın milli gelirdeki payı %38 iken, bu K.Kürdistan'da %5 oranını göstermektedir.

Kriz böyle bir ülkeyi "teğet" geçebilir miydi? Ki, şimdi 2009 TC'si, büyük bir ekonomik krizin kışkacındadır. Cari açıklar, devlet ve özel sektörün dış borçları, sıcak para hareketleri ile finanse edilen "ekonomi" uluslararası aktörlerin oyuncagıdır ve onların öngördüğü gibi yapılandırılmaktadır. "Esnek çalışma modelleri" ile emek hareketi tam bir köle pazarına mahkûm edilmiştir.

Sömürsüz sermaye olamaz. Sermaye işçinin bizzat üreticilerinin aleyhine dönmesini içerir. Hak-hukuk gibi mistifikatif özgürlük patentli uydurma nosyonlarıyla yaratılan yanılsamaya rağmen, egemenler, toplumsal patlamalar beklentisi alarmı veriyorlar. Emperyalist merkezlerde bile özellikle gençlerde sosyalizme yönelenlerin oranının %33'leri aştığını kendileri tesbit etmektedirler. Zafer çığılığı yerini korkuya bırakmıştır.

Krize niye dikkat çekiyoruz? Devrimci alternatifin görevlerinin bilincinde olması, bilinçli müdahale ve muhtemel kitlesel patlamalara hazır olması, onu bilinçli bir rotada devrim için karşılaması için!

İnsanlar tarihi yapar. Keyfi ve istedikleri biçimde değil, maddi koşulların ve bunun çelişkili doğasının yol açtığı hareketin yönünü bilimsel kavrayıp, müdahale ederek tarihi rol oynayabilirler.

UKH ve devrimci hareketin zayıflıkları, komünist bilimin değil, kendisinin de krizinin nedenidir. Ve bu asılıp cevap olunamadan kapitalizmin krizi, devrimci büyük fırsatlar yaratmış olsa da, kendiliğinden devrime çıkılamaz. Egemenler kendi çıkarları gereği, içeriği değişmeyen, özgün koşullarda farklı nitelikteki politikaları devredediler. Obama bunun ürünüdür. Türkiye-Kuzey Kürdistan'da devleti yeniden yapılandırma hikayeleri, "çözüm projeleri" sözkonusu dünya koşullarından bağımsız değildirler.

Devrime sınılmak bunun bilincinde olmaktır. Ergenekon'cu, nasyonal sosyalizm denilen faşist ideolojinin bugünkü biçimi "ulusal sol"cu ve demokratikleşme vitrinli emperyalist liberal "özgürlük" projesi ağlarına düşmemek, AKP eliyle yaratılan demokratikleşme yanılsamasına kapılmamak için durumu doğru yorumlamalı, devrime lafı ile değil, bilinçli sınımalıyız. "Anti-emperyalizm" adına, "milli", "özgürlük" adına demokrasi denen herşey yutulmamalıdır.

Ne yazık ki devrimci harekette bu yönde bir açmaz sözkonusudur. Görev, devrimin ideolojik-siyasi-örgütsel bağımsız alternatifini yaratmak, sesini gürleştirmek.

Demokratik Gençlik Hareketi (DGH), 'daha gelişkin bir gençlik örgütü yaratmak için emek seferberliği perspektifiyle köylük bölgelerde başlattığı çalışmalarını tamamladığını açıkladı. DGH'nin çağrısıyla 13 Ağustos'ta ülkenin çeşitli illerinden Ege köylerine giden gençler, sebze ve meyve işlerinde çalışan mevsimlik işçilerle ve üretici köylülerle birlikte emeklerini ortaya koyarak ter akıttı. Emek seferberliğinin basit bir iş ya da emek harcama veya mali kaynak yaratma olmadığıнын altını özellikle çizen DGH, bu kampanyanın ideolojik-politik bir mesele olduğunu vurguladı. Halk kitleleri içerisinde faaliyet yürütmenin önemi üzerinde duran DGH, egemenlerin yıkım saldırısına maruz kalan, her geçen gün yoksullaşan, işsizleşen ve çelişkileri artan emekçi halk kitleleri içerisinde olmanın her yönüyle öğretici ve geliştirici olduğunu belirtti. Değişmenin ve değiştirmenin olmazsa olmaz koşulunun, kitleler içerisinde olmak, çelişkilerini görmek, emekçi kesimlerin pratiklerine ortak olmak, onlarla birlikte emek vermek olduğunu ifade eden DGH, bu tarz çalışmalarla çelişki yaşayan-ezilen kitleleri örgütlemeyi temel gördüğünü özellikle vurguluyor. Bu tarz çalışmanın belirleyici bir önemde olduğuna dikkat çeken ve bu çalışmalara devam edeceklerini kaydeden DGH faaliyetçileri, köylerde geçirdikleri günler ile çalışma hakkındaki düşüncelerini şöyle açıkladılar:

'Köylük bölgelerde yaşanan sorunları yerinde gözlemleme imkanı bulduk'

İzmir'den bir katılımcı: Köylük bölgelerde başlatılan emek seferberliği kampanyası siyasetimiz ve tarihimiz açısından çok önemli bir yerde durmaktadır. Kampanyanın başlama sürecinden bitimine kadar, çalışma esnasında çeşitli eksiklikler olmasına karşın, bütün olarak çalışmanın hepimize çok ciddi katkılar sunduğunu ve bizler için öğretici olması açısından önemli sonuçlar çıkardığımızı düşünüyoruz. Sürekli olarak teorik tartışmalarını yürüttüğümüz yeni demokrasi yürüyüşümüzün temel gücü olan köylülüğün (yoksul ve orta köylülük) içerisinde yürütülen bu çalışma esnasında daha fazla ilişki kurma ve yaşamsal deneyimlerinden daha fazla yararlanma fırsatı bulduk. Çalışmamızın en önemli kısmı ise köylük bölgelerde yaşanan sorunları pratik içerisinde gözlemleme ve tahlil etme imkânı bulmamızdı. Kitle faaliyeti anlayışımız olan "kitlelerden kitlelere" siyasi anlayışımızın pratik içerisinde uygulanmanın ne kadar önemli olduğunu çalışmada bulduğum süre içerisinde bir kez daha bilince çıkarmış oldum. Şüphesiz bir aylık zaman dilimi içerisinde yürüttüğümüz çalışmanın köylük bölgelerde kitle faaliyeti yürütme açısından yeterli olmayacağı aşıkârdır. Ancak kararlı ve sürekliliği sağlanmış merkezi bir politikayla köylük bölgelerde doğru bir kitle politikasının hayata geçebileceğini düşünüyorum. Bu çalışmanın ileriki dönemlerde daha bütünlüklü bir şekilde ele alınmasının önemli olduğunu düşünüyorum.

Eskişehir'den bir katılımcı: Yaşanan son ekonomik kriz ile birlikte sömürüyü en derinden yaşayan işçiler-köylüler ve emekçi halkımızla birlikte üretim alanlarında olmak ve onların tecrübelerinden ve deneyimlerinden yararlanmak yaşamsal önemdedir. Diğer gençlik örgütlerinin mücadeleyi salt üniversitelerdeki akademik-ekonomik bir mücadeleyle sınırladıkları bir dönemde Demokratik Gençlik Hareketi'nin "emek seferberliği" kampanyası dâhilinde faaliyetçilerini ve çevre ilişkilerini köylük bölgelerde üretim alanlarına seferber etmesi siyasetimiz açısından oldukça önemli bir noktada duruyor. Yoksul emekçi halkımızın çocuklarına üniversite kapılarının kapatıldığı bir dönemde DGH'nin kendisini kampüslerle sınırlı bir faaliyet alanından ziyade "emek seferberliği" şiarıyla temel kuvvetlerimiz arasında yer alması ve bu alanlarda, alan açması oldukça önemlidir. Geniş halk gençliğine örgütsüzlüğün dayatıldığı bir dönemde, DGH'nin programatik görüşlerine yaslanarak köylük alanlarda faaliyet yürütme iradesini sürdürme ve bu alanlarda örgütsel faaliyetini geliştirme ısrarını sürdürmesi mütevazı ama aynı zamanda ileri bir adımdır. "emek seferberliği" kapsamında önümüzdeki dönemlerde üretim alanlarını esas alan ülkenin çeşitli yerlerine yayılan kitle faaliyeti anlayışını geliştiren pratikleri daha gelişkin ve güçlü bir şekilde yürütmenin önemli bir yerde durduğunu düşünüyorum.

'Doğru bir kitle politikası kitleler içerisinde gelişir'

Doğru bir kitle politikası kitleler içinde gelişir

Uşak'tan bir katılımcı: DGH olarak sömürü ilişkilerinin daha derin yaşadığı üretim alanlarında yer almak belirleyicidir. Şüphesiz diğer gençlik örgütlerinden farklı olarak bizlerin köylük bölgelere yönelmesi ve üretim içerisinde emekçi kitlelerle birlikte ter akıtması programatik görüşlerimizin bizlere dayattığı bir zorunluluktur. Doğru bir kitle politikasının ancak kitleler içerisinde yer alarak gelişebileceğini geçmiş pratiklerimiz defalarca kez kanıtlamıştır. Gençlik mücadelesi açısından son derece öğretici olan köy çalışmalarının önümüzdeki dönemlerde daha yaygın bir şekilde ele alıp örgütlenmesi hareketimiz açısından önemlidir. Temel perspektifimiz olan "kitlelerden kitlelere" siyasi anlayışımızı maddi bir güce dönüştürecek temel pratikğin bu tarz çalışmalardan geçtiğini düşünmekteyim.

Antalya'dan bir katılımcı: İkincisi düzenlenen köy çalışması bu yıl belirli eksiklikler olmasına karşın DGH'nin köylük bölgelerde olma ısrarını sürdürmesinin, gelecekte önemli kazanımlar yaratacağını düşünüyorum. Köylük bölgelerde olmanın gerekliliğini toplantılarla ve sohbetlerimizle sınırlı tutmayıp bilhassa köylük bölgelere gidip üretim süreci içerisinde yer almak son derece önemlidir. "Yüzünü denizlere ve plajlara dönenlere" inat bizler de ısrarla yüzümüzü fabrikalara, tarlalara dönme perspektifiyle hareket edeceğimizi bir kez daha ilan ediyoruz. Bizim bu alanlarda olmamız bir tesadüf değil programatik görüşlerimizin bir yansımasıdır. Örgütümüzün programatik yönelimleri çerçevesinde işçilerin, köylülerin ve emekçilerin içinde olma ısrarımızı bütün zorluklara karşın kararlılıkla sürdüreceğimizi, çünkü

ancak bu ısrarın sonucunda başarıya ulaşabileceğimizi düşünüyorum.

'Köylülerin bize olan güveni gelişti'

Bursa'dan bir katılımcı: Köylük bölgelerde çalışmanın önemini bilince çıkararak köylerde olmanın önemini, sohbetlerde, tartışmalarda ve söylemlerimizde dilendirmek yerine bizzat pratik içerisinde sınımak için köy çalışmalarına katıldık. Köylülerle ilişkilerimiz, yoldaşlığımızın sıcaklığı ile daha ilk karşılaştığımız ailede kendini gösterdi. Bir köylü "kardeşler bile bir arada yaşayamazken, bu kadar genç tarlada, evde, kardeşten öte yaşıyorsunuz." diyordu. Yaşamımızın gerekliliği olan devrimci disiplin ve samimiyet köylülerin bize güvenmelerini beraberinde getirdi. Bu ilişkilerimiz sayesinde köylüler artık sorunlarını bizlerle paylaşmaya başladı. Devletin ziraat politikasının sonuçlarını, tütünün fiyatı nasıl aşağı çektiğini, zirai ilaçları almakta çektikleri sıkıntılar bizlerle paylaştılar. Bu yolla biz de onların sorunlarını kavrama noktasında önemli kazanımlar elde ettik. Onlarla beraber aynı ortamda ter dökmek bizler açısından belirleyici bir yerde durmakta. Çalışmanın gelecek senelerde daha geliştirilerek ve yaygınlaştırılarak yapılmasının gerektiğini düşünüyoruz.

'Bu çalışma okul işlevi gördü'

Denizli'den bir katılımcı: Köy çalışması yıllardan beridir hep üzerinde durulan ancak bir türlü gerçekleştirilemeyen bir çalışmaydı. Geçen sene ilki gerçekleştirilen çalışmanın bu sene yine yapılması söylemlerimizin pratikle buluşması noktasında çok önemlidir. Hele ki bahsettığımız bu insanlarla beraber üretim alanında çalışıp onların yaşadığı sorunları beraber yaşamak bizlere köylülüğü ve onların sorunlarını daha iyi tanıma fırsatı sundu.

Ayrıca ben bu çalışmayı insanın kendi eksikliklerini görme ve üreten sınıfa arasındaki uçurumları gidermesi açısından da oldukça önemli buluyorum. Ben ve buradaki çoğu arkadaş öğrenciyiz, üretim alanlarına uzak işçileriz. O yüzden köylülük hakkındaki bildiklerimiz daha çok yazılanlarla sınırlı. Bu yönüyle bu çalışma teorinin pratikle bütünleştiği ve bizim haklılığımızın bir kez daha ortaya çıktığı bir okul işlevi de görmüştür. Bu yer özgülüğünde yaşanan sorunlara değinecek olursak buradaki bütün aileler üzüm işiyle uğraşüyor. İnsanlar genellikle başkalarının tarlalarında ya ortakçı ya da işçi olarak çalışmakta. Ancak hepsinin ortak yanı sadece karın tokluğuna çalışmak. Sistemden olan rahatsızlıklarını her seferinde dile getirmekten uzak durmayan köylüler bizler için birer öğretmen oldular. Bizler de "önce kitlelerin öğrencisi, sonra öğretmeni olma" perspektifiyle onlardan çok şey öğrendik. Gelecek senelerde çalışmanın kısmi eksiklikleri dikkate alınarak daha iyi bir çalışma örülmesi bizler için çok önemli. Bizler terçihlerimizi kitlelerden yana kullandığımızı söylüyorsak onlarla beraber olmalıyız.

Ankara'dan bir katılımcı: Çalışmaya gelirken gerçekten büyük bir heyecanla geldik. Emekçilerle beraber aynı alanlarda bulunmak bizim yönelimimizin bir göstergesidir. Çalışmaya orada yaşadığım bir kazadan dolayı 1 hafta katılamama rağmen bu benim için çok öğretici oldu. Çalışma boyunca kolektif yaşamın yoldaşlarımızla beraber örülmesi çok güzeldi. Politikamızın kitlelerle buluşması köylük alanlardaki yönelimimiz açısından çok önemli. Hareketimizin bu yöneliminin devamı noktasında bu tarz çalışmaların örgütlenmesi zaruridir.

Aydın'dan bir katılımcı: DGH'nin büyük bir üretele örgütlediği üretim alanlarında çalışma çağrısı, DGH'nin üzerinden yükseldiği ideolojik gerçekliğin bir göstergesidir. Yeni demokrasi mücadelesinde önemli bir güç olan köylülüğün (yoksul ve orta köylülük) sorunlarını anlamak ve çözüm üretmek için DGH üretim alanlarını seçmiştir. Bu bir istekten çok programatik görüşlerimizin bir yansımasıdır. Üyelerimizi kampüslerden çıkıp üretim alanlarına seferber etmek örgütümüz için önemlidir. Bu çalışma DGH'nin yeni demokrasi mücadelesindeki iradesini gözler önüne sermektedir. Kolektif irade ve yoldaşlığın daha da büyüdüğü ve pekiştiği bu çalışmalar ve emekçi halk ile kurulan ilişkiler DGH'yi daha da güçlendirecektir. Bu irade etrafında kenetlenerek bu tarz çalışmalara yoğunlaşalım.

Hakkını arama, ne diyorsak onu yap!

SİVAS- Üniversitelerin açılması ve eğitim-öğretimin başlaması ile beraber polis ve kolluk kuvvetlerinin rutin uygulamaları da başladı. Gençliği apolitikleştirmek, hak arama-alma mücadelesinin dışında tutmak için üniversitelerdeki psikolojik saldırıları her yıl olduğu gibi bu yılda devam ediyor. Sivas Cumhuriyet Üniversitesi'nde kayıtların başlaması ile beraber 'Terörle Mücadele Şube Müdürlüğü' imzalı "Yarınlarımız için terörle hep birlikte mücadele edelim" imzalı bildiriler de dağıtılmaya başlandı. Polis tarafından dağıtılan bildirilerde ise demokratik haklar suç sayılıyor, demokratik kurumlar

yasadışı ilan ediliyor ve devrimci-demokrat gençliğe ise terörist damgası vuruluyor. Birçok çarpıtmanın yer aldığı bildirilerde öğrencilerin psikolojik durumundan, ailelerine tavsiyelere, demokratik kurum ve kişilerin teşhirinden okulda meydana gelecek olaylarda provokasyona gelmemelerine kadar birçok nasihat yer alıyor.

'Hakkını arama, ne diyorsak onu yap!'

Bilimsel eğitimin beşiği olması gereken üniversitelerde ne yazık ki bu uygulamalar bizzat okul idaresi ve polisin ortak yürüttüğü bir çalışma. Bu bildirilerin

temel amacı üniversiteye yeni gelen öğrencileri koşullandırmak ve apolitize etmek olduğunu söylemeye bile gerek yok. Fakat bu trajedi Sivas polisi tarafından gerçekleştirilmiş yıl uygulanan bir ceza hukukuna dönmüştü. Bu bildiriler adeta polisin devrimci demokrat öğrenciler için uyguladığı ceza hukuku niteliğinde. Geçtiğimiz yıl eş zamanlı operasyonlarla birçok öğrenci tutuklanmıştı. Demokratik kurumlar 'terör örgütü', devrimci basın ise 'terör örgütlerinin yayın organları' şeklinde lanse edilmişti. Bu ve benzeri düzmece belgeye dayandırılarak tutuklanan birçok öğrenci hala hapisanelerde tutulmakta.

İnsan haklarını, o da ne?

Bildirilerde 'insan haklarına saygılı bireyler yetiştirilmesinden de bahsediliyor. Hak ve hukuk konusunda kendi yasalarını bile çığneyen polis, nedense insan hakları dersi veriyor. Geçtiğimiz yıl 'terör örgütü operasyonu' adı altında birçok öğrenci tutuklanmış; bizzat polis ve baro avukatları tarafından ajanlık dayatmasında bulunulmuştu. İnsan hakları ve insanlık onurunu zedeleyici birçok uygulamanın merkezi olan bu anlayış bu yılda teşhir olmuştur.

Demokratik halk üniversitesini yaratalım

Uzun, yorucu, sıkıntılı bir o kadar da kaygılı bir süreçten sonra yeni bir eğitim ve öğretim yılı başlıyor. 'Kazananlar', ülkenin çeşitli illerindeki üniversitelere kayıtlarını yaparak yeni bir yaşamın içine atılmaya hazırlanırken; 'kazanamayanlar' ise, yorucu ve sıkıntılı bir süreci tüm belirsizliği-kaygısıyla yeniden yaşayacak. Umutlarını, geleceğini yine çarpık ve sefilleşmiş bir eğitim sisteminin dayattığı sınava bağlamak zorunda kalacak olan öğrenciler, yarış atı misali koşurulacak. Evet, kayıtların yapıldığı bugünlerde üniversitelerin kampüsleri kayıt yapan öğrencilerle doldu. Yüzlerinde sevinç-heyecan, kimisinde belirsizlik ve kaygı ifadeleri olan ve ülkenin farklı coğrafyalarından, farklı kültürlerinden kopup gelen öğrenciler bu sefer, yeni ortamlarını, yeni yaşamlarını yaracak bir maratonun içerisine girecek. Yeni eğitim ve öğretim yılı başlarken; anti-faşist, anti-emperyalist, anti-feodal bağlamda çeşitli kesimlerden halk gençliğinin politik kitle örgütü olan Demokratik Gençlik Hareketi (DGH), üniversitelere yeni gelen öğrencilerle buluşuyor. Kayıt süresi boyunca bildiri dağıtımını yapan DGH'liler, yeni gelen öğrencilere üniversitelerin durumunu, üniversitelerin yaşamdaki yeri ve önemini anlattı. Üniversitelerde mücadeleyi-deneyimlerini de anlatan DGH'liler, kendi mücadelelerini ve programlarını aktardı. Yeni gelen öğrencilere üniversite, üniversite gerçekliği ve nasıl bir üniversiteye dair kapsamlı bir metnin gi-

den DGH'nin söz konusu metninde öne çıkan vurgular ise şöyle:

Peki, bizleri nasıl bir üniversite beklemekteydi?

Bilindiği gibi bütün üniversiteler, tüm yükseköğretimden sorumlu tek kuruluş olan Yükseköğretim Kurulu (YÖK)'na bağlıdır. Bu kurul 12 Eylül 1980 Askeri Faşist Cuntası ardından, üniversiteleri "kontrol altına almak" üzere kurulmuştur. Kurulduğu günden itibaren, torpillere, adam kayırmalara, öğrenci ve akademisyenlere açtığı haksız sonuçlandırmalarla gündeme gelen YÖK, bugün üniversitelerin akademik ve bilimsel gelişiminin üzerine bir karabasan gibi çökmüştür. Geçtiğimiz sene içerisinde YÖK Başkanı Yusuf Ziya Özcan yaptığı açıklamalarda, yeryüzünde parasız eğitim veren ülkelerin kalmadığını belirterek, ülkemizde de paralı bir sisteme geçilmesi gerektiğini vurgulamıştı. Hatta bu süreci ilk olarak öğrencileri kredilerle borçlandıarak başlatmayı, mezun olunca da bu borçları öğrencilerden geri almayı önermişti. Birçok üniversitede, öğrenci belgesi bile parayla satılır olmuştur. Spor salonları, halı sahalar, öğrenci servisleri ücretlendirilmiş ya da ücretlendirilmesi gündeme gelmiştir. Milyonların döndüğü, üniversite döner sermayeleri bilim ortamının geliştirilmesine değil, para babalarının, şirketlerin hizmetine sunulmuştur. Üniversitelerde açılan teknokentler, üniversitelerin kendi reklamları için kul-

lanılmış; ancak bilimin değil şirketlerin hizmetine sunulmuştur. Neredeyse bütün bölümlerin içi boşaltılmış niteliksizleştirilmiştir. Şirketlerin, patronların ekmeğine yağ sürmeyen bölümler diploma vermekten başka bir işe yaramaz hale gelmiştir. Birkaç mühendislik ve tıp fakültesi bölümünün dışında kalan, fen-edebiyat fakülteleri, eğitim fakülteleri gibi bilimin ve toplumun gelişmesinde ciddi öneme sahip bölümler, "okursan ne olur okumazsan ne olur", "en azından üniversite görmüş olursun" denilen bölümler haline gelmiştir. Üniversitelerin yönetiminde, öğrencilerin, araştırma görevlilerinin hiçbir söz hakkı bırakılmamış, üniversiteler bürokrasinin kalesi haline gelerek, bilim, farklı düşünce ve fikir düşmanı "doçent ve profesör"lerle dolup taşmıştır.

'Düşünmeyen ve sorgulamayan bir öğrenci profili amaçlanıyor'

Öğrencilerinin, kafelerde, barlarda veya partilerde emperyalizmin yoz kültürünün bir parçası olmasından rahatsızlık duymayan YÖK, söz konusu öğrencilerin eşit, parasız, bilimsel ve anadilde eğitim talebini diendirmesinden ciddi rahatsızlıklar duymaktadır. Üniversiteler, laboratuvarlarında 20-30 yıllık cihazları kullanıp, "döner sermayeden" buna pay ayırmazken, en son teknolojilerle sahip kamera ve turnike gibi sistemlerle öğrencilerin "yaramazlık" yapmasına engel olmak istemektedir. Eğitim sisteminin politikalarının ürünüdür ki, arkadaşlarına sınavda başarısız olsun diye ders notlarını vermeyen, arkadaşlarına parayla kitap satan, bireyci, bencil, başkasının

hakkının yenmesine göz yuman, kendi mevkisini düşünen bir öğrenci tablosu yaratılmıştır.

DGH nasıl bir üniversite ve nasıl bir insan yaratmak amacındadır?

Bizim uğruna mücadele ettiğimiz eğitim modeli, yabancılaşılmaya ve genici sistemin insan bilincini dumura uğratan, yozlaştıran tüm uygulamaya ve araçlarının kalıntılarına karşı mücadeleyi etmeli, "tarih bilincine sahip, insanlığın binlerce yıllık tarihini özümsemiş, özgür düşünen yeni insanı" yaratmayı hedeflemelidir. Bu ise emperyalizm ile mevcut bağımlılık ilişkilerinin ortadan kaldırıldığı, hâkim olan burjuva-feodal iktidardan alt edildiği bir toplumsal yapıda, halkın iktidarda olduğu bir sistemde mümkündür. Bu sistemin eğitim politikası Yeni Demokratik Eğitim, üniversite modeli ise Demokratik Halk Üniversiteleridir." Demokratik Halk Üniversiteleri (DHÜ) bireyi eğitim sürecinin bir nesnesi, yaratılmaya, şekillendirilmeye muhtaç bir meta olarak görmez, onu sürecin öznesi konumuna getirir, ona bilgi verir ve bilginin yeniden üretilesiyle bireyden etkilenir, bilimi ve kendini geliştirir. Haklarınıza sahip çıkarak, hak gasplarına karşı birlikte mücadele yürüterek geleceğimizi kazanabiliriz. Demokratik Gençlik Hareketi halk gençliğini bu mücadeleyi yükseltmek adına saflarına davet eder. Bu kararlılığı yırtabilmek için emperyalist talana, özelleştirmelere, sömürü ve zulüm saltanatına dur demeli, insanca bir yaşam ve gerçek demokratik bir düzen için demokratik haklar mücadelesinde birleşmeliyiz.

Kriz ABD'nin silah satışını teğet geçti

Dünyayı karıştırıp düşman devletler yaratarak silah satışını arttıran ABD, 2008 yılındaki toplam silah satışını yüzde 50 artırdı.

New York Times gazetesinin, ABD Kongresi için hazırlanan bir rapora dayanarak verdiği habere göre, 2008 yılında dünyadaki toplam silah ihracatının yüzde 68.4'ünü ABD yaptı.

2008 yılında dünyadaki toplam silah ihracatı azalırken, ABD, 2007'ye göre silah ihracatını yüzde 50'ye yakın arttırarak, 25.4 milyar dolardan 37.8 milyar dolara çıkardı.

ABD, 2008'deki si-

lah satışının büyük çoğunluğunu, bağımlı ülkelere yaptı. Bu ülkeler ABD'nin toplam silah satışının yüzde 70.1'ini aldı. Bu satışların bedeli de 29.6 milyar dolar olarak gerçekleşti. ABD'nin en büyük alıcısı, 9.7 milyar dolar ile Birleşik Arap Emirlikleri oldu.

Rapora göre 2008 yılında dünyadaki toplam silah ihracatı 55.8 milyar dolar ile 2005'den sonraki en düşük düzeyde gerçekleşti.

2008 yılında 37.8 milyar dolarlık silah satan ABD'yi, 3.7 milyar dolarla İtalya izledi. İtalya'yı ise 3.5 milyar dolar ile Rusya takip etti. Rusya 2007'de 10.8 milyar dolarlık silah ihraç etmişti.

ABD, İran'a karşı Araplarla ittifak kuruyor

ABD Savunma Bakanı açıkladı: İran'a karşı Körfez'deki Arap devletleri ile güvenlik ittifakı içindeyiz.

ABD Savunma Bakanı Robert Gates İran Körfezi'ndeki Arap ülkelere yaptıkları askeri yardım ve Amerikan silah şirketlerinin satışlarıyla ilgili açıklamalarda bulundu: "Tahran'a karşı Körfez'deki Arap devletleri ile güvenlik ittifakı içindeyiz..."

Gates'in El Cezire televizyonunda yayınlanan açıklamasında Obama'nın seçilmesiyle demokratikleştiği öne sürülen ABD'nin yeni işgal hazırlıklarının ipuçları vardı. Gates, "Arap dostlarımızı karşılıklı işbirliği içinde güçlendireceğiz. Onların güvenlik taleplerini gözden geçireceğiz. İran'ın güvenliğini yazıflatmak değil bu, ama İranlılar'a bu yolla güçlü bir sinyal göndereceğiz" dedi. ABD'nin, İran'ı hedef göstermeyi sürdürmesine ve çevresindeki devletleri silahlandırmasına

karşın Gates, bu adımların barış adına yapıldığını iddia etti. Gates'in sözünü ettiği ABD'nin Arap dostları listesinin ilk sırasında Suudi Arabistan iktidarı ile Birleşik Arap Emirlikleri iktidarları yer alıyor.

Körfez silah deposuna döndü

Dünya silah üretiminde en önemli paya sahip olan ABD'nin, Suudi Arabistan ve Birleşik Arap Emirlikleri başta olmak üzere Mısır ve Irak'a yaptığı askeri satışların geçen yıl rekor seviyeye ulaştığı biliniyor. BAE 9.7 milyar dolarlık silah alımı yaparken Suudi Arabistan'ın 8.6 milyar dolarlık askeri alım yapması; Gates'in ittifak planının doğrulaması durumunda. ABD'nin bölgeye yaptığı bu büyük silah satışları ile tam bir silah deposu haline gelen bölge, birbiri ile sıkıntılı ilişkilere sahip olan devletler arasındaki gerilimin de etkisiyle patlamaya hazır bir bomba durumunda.

Uluslararası Atom Enerjisi Ajansı: İran nükleer silah peşinde değil

Uluslararası Atom Enerjisi Ajansı Başkanı Muhammed Baradei tarafından İran'ın nükleer çalışmalarına ilişkin yapılan değerlendirmede, 'İran'ın nükleer çalışmasının savaşa yönelik ihtimalinin çok az olduğu ve olayın abartıldığı' belirtildi. Baradei'nin bu sözleri ABD başta olmak üzere Batılı emperyalist devletleri tatmin etmedi. İran ise kendi güvenliğine karşı oluşan yeni askeri ve siyasi oluşum karşısında daha önceki tavrını sürdürüyor. İran nükleer enerjiye sahip olmalarının kendi ülkelerinin en tabi hakkı olduğunu belirterek uluslararası baskılara şimdye kadar karşı durma yolunu seçti.

ADHF Almanya'daki seçim politikasını açıkladı

Son dönemlerde ırkçılığın yeniden yükselişe geçtiği, kriz baha-nesi ile işten çıkartmaların ve hak gasplarının arttığı Almanya, milyonlarca emekçinin geleceğini etkileyecek seçimlere hazırlanıyor. Ülkede seçim hazırlıkları hız kazanmış durumda. Her kesim kendi cephesinden hazırlıklarını yapıyor. Proletarya ve emekçi milyonlardan yana demokratik haklar mücadelesi veren Avrupa Demokratik Haklar Federasyonu (ADHF) da Almanya'daki genel seçimler öncesinde durumu değerlendiren ve işçi-emekçilere çağrıda bulunan bildiri yayımladı. 27 Eylül'de yapılacak genel seçimlerin, dünya ölçeğinde yaşa-

nan kapitalist krizin derinleştiği bir ortamda gerçekleşeceğini dikkat çekilen bildiriye, bu seçimlerin ülkedeki milyonlarca işçi ve emekçinin hayatını doğrudan etkileyeceği belirtilerek, "Federasyonumuz, dünyanın neresinde olursa olsun işçi ve emekçilerin gerçek kurtuluşunun, gerçek eşitlik ve özgürlüğü, parlamentolarda değil, ancak işçi ve emekçilerin önderliğinde, devrim ve sosyalizmde mümkün olacağı gerçekliğini kitlelere bıkmadan, usanmadan anlatma görevini bir an dahi elinden bırakmadan, yürüteceği örgütlü çalışmalarda genelde işçi ve emekçilerin, özelde Almanya'da yaşayan yaklaşık 15

milyon göçmen emekçinin eşit sosyal-siyasal ve ekonomik güncel taleplerini kendi bağımsız sınıf siyaseti doğrultusunda alanlara taşıyacak, bu seçimler vesilesiyle bu taleplerin mücadelesini emek güçleriyle ortaklaştırmaya özen gösterecektir." ifadelerine yer verildi. ADHF, bu doğrultuda Almanya genel seçimlerinde; emperyalist işgallere, anti-demokratik yasalara, ırkçılığa, gerici göç yasalarına, kadınlara döntük ayrımcı politikalara karşı duran, Almanya'da yaşayan herkesin eşit siyasal, sosyal ve ekonomik haklarını savunan, çevrenin ve doğanın korunmasını savunan ve bu talepleri programına koyan, kitlelere gerçek kurtuluşun parlamentoda değil, devrim ve sosyalizmde olduğunu propaganda eden, başta komünist, sosyalist ve devrimci parti ve adaylar olmak üzere demokrat ve ilerici adayları destekleyeceğini açıkladı.

İşsizlik ABD ve AB'de altın yılını yaşıyor

İşsizlik oranının ağustos ayında yüzde 9.7'ye yükseldiği ABD'de, son 26 yılın en büyük işsizliği yaşanıyor. AB bünyesinde yer alan ve Euro ortak para birimini kullanan ülkelerde ise Temmuz ayında açıklanan rakamlara göre işsizlik oranı %9.5'e, işsizlerin sayısı da 15 milyon 100 bine ulaştı. Bu, 1999 yılından beri görülen en yüksek işsizlik oranı.

ABD'de Çalışma Bakanlığı'nın açıkladığı verilere göre, Ağustos ayında 216 bin kişi işten çıkarıldı. Ekonomistler, Ağustos ayında işsizlik oranının yüzde 9.5'e çıkmasını bekliyorlardı. Temmuz ayında işsizlik oranı yüzde 9.4 seviyesindeydi. ABD'de krizin başladığı 2007 yılı aralık ayından bu yana 6.9 milyon kişi işini kaybetti. Resmi rakamlara bakılırsa, ülkede şu anda toplam işsiz sayısı 14.9 milyon kişiye ulaştı.

Euro bölgesinde ise Temmuz ayında açıklanan rakamlara göre işsizlik oranı %9.5'e, işsizlerin sayısı da 15 milyon 100 bine ulaştı. Bu, 1999 yılından beri görülen en yüksek işsizlik oranı. 27 üyeli Avrupa Birliği içinde ise işsizlik Temmuz'da %9'a, yani yaklaşık 22 milyon kişiye ulaşmış durumda. Bu da 2005 yılından bu yana kayda geçen en yüksek işsizlik.

Almanya ve Fransa'da da işsizlik kol geziyor

Aylar önce krizi atlattıklarını açıklayan AB'nin iki büyük devleti durumundaki Fransa ve Almanya'da da işsizlik oranları yükselmeye, işsiz sayısı artmaya devam ediyor. Haziran ayında ekonomideki daralmayı aştığını açıklayan Fransa'da, Temmuz ayında işsizlik oranı %9.6'dan %9.8'e çıktı. Fransa ile aynı dönemde krizden çıktığını duyuran Almanya'da da benzer bir tablo göze çarpıyor. Almanya'da da %7.7'lik işsizlik oranının en yüksek olduğu Euro bölgesi kapsamındaki ülkesi ise %18.5 ile İspanya oldu. Bu ülkede işsizlikten en çok etkilenen kesimi ise gençler oluşturuyor. Şu anda İspanya'da 25 yaşının altındaki çalışabilir nüfusun %38'i işsiz.

Lübnan bir kez daha seçim çıkmazında

Lübnan genel seçimlerinin üzerinden aylar geçmiş olasına karşın, hükümet kurmakla görevlendirilen Sa'd Hariri bir arpa boyu yol alamadan hükümet kurma görevini cumhurbaşkanına iade etti. 10 Eylül günü Cumhurbaşkanı Mişel Süleyman'la görüşmesinden sonra açıklama yapan Hariri, artık hükümeti kurma çalışmalarını yürütmeyeceğini ve başbakanlık görevinden çekildiğini söyledi. Seçimlerde Hizbullah'ın başını çektiği bloğa karşı yaşanan Hariri cephesi, küçük bir oy farkıyla ipi göğüslemiş ve hükümeti kurmaya hak kazanmıştı. Ancak oy oranlarının çok yakın olması ve Hariri cephesinin tek başına hükümet kurmaya yetecek oy oranına ulaşamaması, bunun yanı sıra Hariri'nin Hizbullah ile hiçbir şekilde ortak bir hükümet kurmayacağını açıklaması, sürecin bugünlere geleceğinin işareti olmuştu.

İsrail, yeni bir işgal denemesi için hazırlanıyor

Seçimlerin hemen ardından İsrail Başbakanı Benjamin Netanyahu, Hizbullah'a yeni kurulacak Lübnan kabinesinde yer verilmesi gerektiğini belirterek, "Eğer Hizbullah resmen Lübnan hükümetinin bir parçası olursa, bu ülkeden yapılacak kıldırılardan doğrudan Beyrut'u sorumlu tutacağız." diyerek savaş tehdidinde bulundu. Hizbullah'ın Güney Lübnan Sorumlusu Şeyh Nebil Kavuk ise, yeni bir savaş durumunda İsrail'e verecekleri cevabın 2006 yılındakinden daha ağır olacağını söyledi.

YÖNELİM

Kazım CİHAN

Önce "Kürt açılımı" diye tanımlayıp, sonra bilinçli bir şekilde "demokratik açılım" lafazanlığına dönüştürülen Türk egemen sınıflarının "çözüm" planının, özünde inkarcı-katliamcı-baskıcı-ilhakçı bir Kürt kapanı olduğu şimdi çok daha açıktır. Sözde çözümcü Yeni Osmanlılar ve bilcünle neo-liberal egemen sınıflar bloğu, "PKK silah bıraksın, teslim olsun" diyorlar. "Muhatap alınmaz" buyuruyorlar.

Militarist-darbeci faşist 12 Eylül anayasasının, millet-vatan-devlet-bayrak-dil gibi faşist-şovenist ruhuna selam durarak, sözde "çözüm" bahşedeceklermiş! Zaten Genelkurmay Başkanı Başbuğ, açıklamasıyla son noktayı koydu; üniter denilen tekçi millet-devlet ruhunu kutsadı. "Mondros-Sevr'e izin vermeyiz" gibisinden kırmızı çizgilerle, PKK'nin "eylemsizlik" kararına rağmen, sürdürülen operasyonlar, ila edilen yasak bölgeler gibi uygulamalarla "açılım" diye diye adlandırdıkları planın bir tasfiye kapanı olduğunu gösterdiler. Kürt ulusunun PKK gibi örgütlü güçlerini yok sayarak, onun örgütlü-silahlı güçlerini "suç şebekesi" olarak tanımlayıp, teslimiyet dayatma, aldatmacalarla birlikte sürdürülen tasfiye planını görmek için yeterlidir. Egemen sınıfların İttihatçı geleneğinin sürdürücüləri statüko zaptıyecilerinin Nazi kafası da kendince "çözüm"ler sunar. Naziler, "Yahudi sorununu, bütün Yahudileri toptan imha ederek çözelim" demişlerdi. İmha ve soykırım uygulamalarıyla Türk devletinin yaptığı da buydu. Şimdi; "bir tek terörist kalmayınca ya kadar" edebiyatıyla teyid ettikleri de budur. Ancak "çözüm" olamadığını gördüler.

Kürt ulusal hareketinin mücadelesinin, dünya ve bölge koşullarının da zorlamasıyla atıkları bazı kısmi geri adımları, sistemin özüne zarar getirmeden, yeni takviye paketleriyle pekiştirme gayretindedirler. Soysal gibi Ergenekoncu, Kızıl Elmacı, ulusalcı Kemalist Nazi savaşçıları, Kürtleri TC devlet sınırlarından Türkmenlerle takas ekseninde çıkaralım diyorlar. Bu İttihatçı faşist

cumhuriyetçilerin "anti-emperyalizm" adına cilalayıp sundukları hiç de yabancı olunmayan tekçi-tarihsel geleneklerinin imhasımlaşın-teşhir ve tenkil siyaseti ile yine karşı karşıyayız. Türk ulus devlet kimliğini kabul etmeyen, ulusal kimliklerinin ve kolektif siyasal-örgütsel haklarının kabulünü dayatan Kürtleri kovun diyorlar. Türkmen, Kürt ve diğer bölgenin kadim halklarını yerlerinden etme, sürme fikirleri, emperyalizme karşı mücadele vitriiniyle pazarlanmaktadır. Zoraki birlik ve tekçilik "emperyalist bölme planlarına karşı durmak" şeklinde savunulmaktadır. "Etle tırnak misali birlik", "kardeşlik" söylemleri, egemen Türk ilhakçılığı ve hegemonyasının sürdürülmesi vizyonudur.

"Geri kalmışlık, feodalizm" gibi gereçler, Kürt ulusal sorununun görülmemesinin perdesidir. Egemen sınıfların diğer bloğunun "demokrasi ve kişisel özgürlükler" planı, "kişisel yaşam biçimi özgürlüğü" ulusal eşitsizlikleri-mili baskıyı-ilhakı sürdürme projesidir. Sorun olan Kürt ulusu değil; inkarcı ve katliamcı Türk devleti ve bu devletin üzerinde vücut bulduğu gerici sistemdir. Aşılması gereken de odur. "Bireysel haklar, kanun önünde eşitlik, anayasal vatandaşlık" gibi kapitalist modernist ideolojik bombardıman, katliamcı-kanlı Osmanlı ve Türk devlet tarihi ve ideolojisine, Türk egemenliğini kabul etme ekseninde "teslim olun" çağrısıdır.

Kolektif ulusal-siyasal-örgütsel talepleri, ulusların kendi kaderini tayin hakkını yadsınan, "bireysel özgürlükler" propagandası şudur. Dağda koyun güderken dilinizde türkü söylemek, evinizde dilinizle konuşmak, devlet düzenine-anayasasına-eğitim sisteminde-diline buluşturmaktan kendi kendinize Kürtlüğünüzü zikretmek "serbest", Türk egemenlik sistemine karşı gelmek ise yasak!

Toplumsal koşullardan, onunla şekillenmiş kimlikten ya da sınıftan yalıtık bir birey var mıdır? Bunları atlayan, buradaki eşitsiz-

likleri aşmayan bir projede "kendin çal, kendin oyna" misali bireysel sözde bir "özgürlük" trajedisinin egemenler lehine devamına, köleliği kabule "yeni" bir çağdır. Egemenlerin yapmak istedikleri, statükonun zorunlu revizyonudur.

Herşeye rağmen kitlelerin böyle tartışmaya şu veya bu sebeple de olsa çekilmiş olması iyidir. Adı bile yasak olan "Kürt" sözcüğü her kapıyı çalıyor. Bu, egemenlerin ihsanı değil, Kürt ulusal mücadelesinin sonucudur. Bu tartışmaya komünistler ilgisiz olmazlar. Sadece gericiler-egemen sınıflar değil, devrimci-sosyalist iktidar ve "otoritelerin", Kemalist ideoloji ve hareketi devrimci-ilerici diye bağırırlarına bastıkları Kürt isyanlarını bir Ortaçağ hezeyanı, gerici diye damgaladıkları bir durumda ve evet, bir ilk ve nitel bir çıkış açarak, Kemalist ideoloji ve tarih anlayışına meydan okuyan, Kürt ve azınlıklar gerçeğini her yönüyle ortaya koyarak onun isyanının demokratik muhtevasını formüle edip destekleyen, burjuva-feodal imtiyazları da açığa çıkartıp, komünist çözüm programını bayraklaştıran Kaypaklıya yolundaki Maoist komünistler büyük ve tarihi görevlerle yükümlüdürler. Gereği yapılmalıdır.

Her bir yerde ulusal hareket, koşullara bağlı olarak devrimci-reformist-dinsel vb motiflerle ortaya çıkabilir. Arzulanan elbette devrimci bir çizgidir. İlerletmek, tarihsel rol oynamak komünistlerin görevidir. Ancak, taleplerin ileri ve geri olması, ezilen ulus hareketinin egemen ulusun milli baskı ve devlet kurma-ilhakçı imtiyazına yönelmiş mücadelesinin demokratik bir taşıyan yanını desteklemeyi gerektirir. Çizgisinin yanlış ve hatta reformist olması, bu yönün görülmemesi ve desteklenmemesini gerektirmez. Uygulanması gereken, keskin bir ideolojik savaşım ve devlete karşı mücadelede politik dostluktur. Devrimci-komünist sınıf çizgisinin gereği de budur. Komünistlerin görevi-sorumluluğuna sadece bundan ibaret de değildir.

Komünistler aynı zamanda, Türk şovenizmine karşı mücadeleyi esas alır, ezilen ulus milliyetçiliğinin egemen ulus şovenizme yönelen mücadelesindeki ileri olan nev arsa farkını görürken, Kürt milliyetçiliğini güçlendirmezler, Kürt egemenlerinin üstünlüğüne imtiyazlarına destek olmazlar. Onları bu geri yanlarıyla uzlaşmaz, Kürt proletaryası ve emekçilerinin sınıf çıkarlarını bayraklaştırır, mücadelesine önderlik etmeye çalışırlar.

Ulusal eşitsizlikleri, milliyetçiliği aşmanın yolu budur. Ezilen ulus hareketinin tarihsel meşrutiyetini-mücadelesinin haklılığını kabul eder ve desteklerken, ulusçu-ulus devlet-ulusal kültürel özerkçi hiçbir milliyetçi savruluş mazur görülmez. Komünizmin kendi ideolojik, siyasi, örgütsel bağımsız bayrağı vardır. Bu bayrak hiçbir ulusa, dile özel bir ayrımcılık tanımaz. Ulusların-dillerin tam hak eşitliğini savunur. Ulusların kendi kaderini tayin hakkını hiçbir koşula bağlamadan tavizsiz savunur, önündeki engellerin kaldırılmasını ister. Dar ulusal önyargılardan sıyrılarak, emekçilerin komünist enternasyonalist sancak altında kenetlenmeleri ve gerçekten kardeşleşmelerinin güzergahı budur. Emekçileri milliyetçiliğin anafurundan çıkartmak için gereklidir. Ezilen ulus hareketi homojen bir bütünlük göstermez. Onun genelde demokratik muhteva taşıyan yanı sadece bir yönüdür ve desteklenmelidir. Ancak bu harekette ezilen ulus egemenlerinin üstünlüklerine omuz verilemez. Onların egemen ulus burjuvazisiyle emekçileri yönetme sevdalarına evet denilemez. Halklar ortak komünizm hedefine koşullarındaki farklılıkları itibarıyla biçimde ayrı gibi yollardan yürüyerek, özgüllükleri atlayan hegemonik ya da manüplasyonlarla değil, gerçeğe görevlerdeki farklılıkların, amaçtaki birliğin bilinciyle müdahale ederek ulaşabilirler. Bu da, komünizmin rehberliğiyle mümkündür.

Demokrasinin kara yenik düştüğü an

Tipki diğer endüstriyel yapılar gibi şirket tipi özellikler gösteren medya da bir sektör olarak karşımıza çıkmaktadır. Günümüzde medyanın; sektörel bir yapıya sahip olması nedeniyle siyasal iktidarın tehditlerine açık, oldukça yumuşak karınlı bir alana dönüştüğü artık aşikâr. Ancak medyayı sadece ideolojik bir aygıt olarak adlandırmak eksik olacaktır. Bugünkü yapısıyla, ideolojik bir kurum olarak varlık gösteren medya, sermaye birikimi süreçleriyle paralel bir gelişim göstermiştir. Medya kendi başına kar getirmeyen bir sektör olmasına karşın, çeşitli sermaye fraksiyonlarının bir arada bulunduğu kompleksin, yani medya dışı diğer sektörlerin (otomotiv, gıda, telekomünikasyon, enerji vb.) kar ve sermaye birikimi saiki için dayanılmaz bir cazibe haline gelmiştir. Bu nedenle medya sektörü hem diğer medya gruplarıyla, hem de siyasal iktidarla önemli gerilimler yaşayan bir alan. Şöyle ki büyük medya gruplarının, ekonomik kaygılar üzerine kurulu bir yapıya sahip oldukları gerçeği kabul edilirse, ekonomik istikrarlarını olumlu yönde devam ettirebilmeleri de -ister laik, ister İslami özelliklere sahip olsun- mevcut iktidarla olan ilişkilerinin olumluluğuna bağlıdır. Ama aynı zamanda iktidar mücadelesinde hangi yönetim biçimi olursa olsun siyaset ile basın arasındaki ilişki her dönemde var olagelmıştır. Çünkü her iktidar kendi varlığını meşru kılmak zorundadır ve medya bunun için vazgeçilmez bir aygıttır. Bu sebeple medya gruplarının, uzun süreceği düşünülen iktidarlara ters düşmesi ülkede ve dünyada pek alışagelmemiş bir durum değildir. Hep alışageldiği gibi resmi ideolojinin resmi propaganda aygıtı olarak kabul edilen Türk hâkim medyasının, bu kez kendi sermaye grubu çıkarlarının savunucusu olarak hükümet karşıtı konuma geçtiği bir süreç tanık oluyoruz. Bir yanda hâkim sınıfların en büyük sermaye yapısının bir ifadesi olan Doğan Holding, öte yanda 2002'den beri hükümette yer edinen AKP'nin ve onu destekleyen güçlerin içinde olduğu bir çatışmadan söz ediyoruz.

Doğan medya ile AKP arasında ipler geriliyor

Maliye Bakanlığı'nın Doğan Yayın Holding (DYH) hakkında vergi kaçakçılığında astronomik vergi cezası olarak nitelendirilen 826.3 milyon TL ceza davası açması geçtiğimiz Şubat ayında gündemi meşgul etmişti. Doğan Medya Grubu (DMG) ceza-yı "vicdansızlık" ve kendisine yapılmış bir "haksızlık" olarak değerlendiren maliye bakanlığı, "bakanlığımızı hedef alan hakaretler saygısızlık, yasal yollara başvurucağız" cevabını verdi. Gazeteler üzerinden süren bir çatışma çarşaf çarşaf ilan ve duyurularla kamuoyuna duyuruldu. DMG, kaçakçı olarak suçlanırken, uzlaşma zemini tamamen ortadan kaldırdı. Üstelik kanun gereğince Aydın Doğan'ın 3 yıl hapis cezası ile yargılanması istenmişti. Cezanın nedeni şöyle görünüyor: Doğan Grubu, hisselerinin yüzde 25'ini bir Alman şirketine satmış ve bu satışın 2 Ocak 2007'de gerçekleştiğini bildirmiş. Maliye ise belgeler arasında bu satışın 22 Aralık 2006'da olduğuna dair bir kayıt bulmuştur. Aradaki 8 günlük bir gecikme astronomik vergi cezasının nedeni olarak gösterilmekte. Kimi yorumlara göre hükümet ve ardındaki güçler, durumu fırsat bilerek kaç zamandır kendisine muhalif olmaya başlayan Doğan Medya Grubunu susturmak istedi. Kimi yorumlara göre de ortada ciddi bir usulsüzlük, muhasebe hatası var. Ortada vergi kaçakçılığı gibi bir suçlama varken DMG'nin 'inanılmaz' dedirtecek ceza ile "cezalandırıldığını" söylemek mümkün. O kadar ki öz sermayesinin yansına denk gelecek bir ceza bu. Bu tartışmanın akubetinin ne olacağı 8 Eylül günü gündemde "Doğan Yayın Holding'e 3.8 Milyar Lira Ceza" (Hürriyet, 8 Eylül), "Özgür Basına Öldürücü Ceza" (Hürriyet 9 Eylül), "Doğan'a Ceza, Basına Saldırı" (Hürriyet, 14 Eylül), "Doğan'a Tarihi Şok" (Yeni Şafak, 10 Eylül) manşetleriyle belirmeye başladı. Doğan Yayın Holding, (DYH) daha Şubat ayındaki vergi cezasını henüz hazmedememişken, şirkete tarihin en büyük vergi cezasının tebliğ edildi. 2002 seçimlerinde AKP'ye açık destek veren DMG'nin 2007 seçimlerinden sonra AKP'ye daha mesafeli yaklaştığını az da olsa muhalefet etmeye başladığını fark ederiz. AKP ve DMG grubu arasındaki ilişkiyi basit bir medya ve siyasal iktidar çatışması olarak görmemek gerekir.

'Vergi cezası artık demokrasi sorunu(!)

Haklılık meselelerini bir kenara bırakarak her iki tarafın da hangi kaygılarla hareket ettiğini anlamak çok güç olmamalı. Hatırlanacağı üzere 2002 seçimlerinde dosyaların açığa çıkarılarak koz olarak kullanılan ve büyük hissesi DMG'ye ait Petrol Ofisi'ne 985 milyon tutarında vergi cezası verilmiş ancak uzlaşmaya gidilerek sorun çözülmüştü. Yabancı sermaye ile pek çok ortaklığı olduğunu ve küçük büyük anlaştığı bu şirketlerle ortaklığın yok olacağı endişesini taşıdığını gazetelerinde ifade eden DYH, ceza nedeniyle İMKB'de işlem gören şirketlerin olumsuz yönde etkilendiği haberini yaptı. Örneğin DYH, hisseleri Şubat ayında cezanın açıklandığı 2 gün içinde yüzde 177.74 oranında değer kaybetmiş, ana şirket konumundaki Doğan Holding'in kaybı yüzde 15.63, Hürriyet Gazetecilik A.Ş. 12.07 piyasa değeri kaybetmişti. Kendisini ülkenin köklü kurumlarından ve büyük vergi mükelleflerinden biri olarak gören DYH, açıklamalarında takdire mazhar olduğunu ilan etmişti. Eylül ayında 3.8 milyar lira olarak açıklanan cezanın hemen ardından DYH'in amiral gemisi olarak kabul edilen Hürriyet gazetesinin 11 Eylül tarihli nüshasında cezanın yatırımlar açısından bazı kaygıları beraberinde getirdiği duyuruldu. Tabii bunu sırtını dayadığı güçler olan AB'nin "AB: Doğan'a ceza ilerleme raporunu olumsuz etkiler" (Hürriyet, 11 Eylül), ve TÜSIAD'ın "TÜSIAD: Vergi cezası artık demokrasi sorunu" (Hürriyet, 12 Eylül) şeklindeki doğrudan açıklamalarına yer vererek cezayı demokratikleşme sorunu olarak verdi.

Doğan'dan 'demokrasi' adına yardım

Yukarıda verilen örneklerden anlaşılıyor ki demokrasi adına destek istemeyi olan DYH için asıl sorun sermaye grubu olarak zedelenen sınıfsal çıkarı ve ceza sonrası piyasa değeri kaybolan borsa hisseleri. Yüzde 73 enerji, yüzde 25 medya, yüzde 2 diğer sektörlerde etkinlik sahibi olan DMG için cezanın neden kaygı verici olduğu gayet açık. DMG, en az medya sektöründen kar elde etmesine rağmen diğer sektörler için ceza tam bir felaket olur. Zira Petrol Ofisi yüzde 9.35, Doğan Holding yüzde 7.20 ve Doğan Yayın Holding yüzde 2.37 oranında düşüş yaşadı. Doğan Grubu şirketlerinin en fazla etkilendiği bu düşüşle endeks 38.700 desteğine geldi. Borsadaki 474 puanlık kaybın büyük kısmı Doğan Grubu şirketlerinden kaynaklandı. İMKB-100'ün oluşmasında Doğan Holding yüzde 2.009, Doğan Yayın Holding yüzde 1.6495 ve Petrol Ofisi de yüzde 1.0205 oranında pay alıyor. Doğan Holding'in asıl kan enerji sektöründen, yani POAŞ'tan. Cezanın tebliğ edildiği haberinin duyurulmasından ardından Doğan Yayın Holding hisseleri 10 Eylül günü yüzde 20.12 değer yitirirken, şirketin piyasa değeri 264.6 milyon lira azaldı. Grubun amiral gemisi Doğan Holding ise gün sonunda yüzde 20 düşerek, bir önceki güne göre 661.5 milyon lira eridi. Doğan Grubu'nun borsada işlem gören 9 şirketinin, son cezanın açıklanmasından sonraki ilk günde yaşadığı kayıp ise tamı tamına 1 milyar 133 milyon 592 bin 856 lira oldu. DYH'e ceza kesilmesi demokratikleşme sorunu olarak değerlendirilirken; aynı grubun yayınlarında Şubat ayından beri demokratik hakları, özgür basın, sağlıklı çalışma koşulları ve mesleki ideolojileri için greve giden Sabah- ATV Turkuaz medya grubu çalışanlarına satırlarında, sütunlarında hiçbir şekilde yer vermemek nasıl oluyor da demokratik bir tutum oluyor?

Sermaye gruplarının meydan muharebesi ve medyanın tutumu

Bugün Aydın Doğan, Tayyip Erdoğan'la kavga edebilir, yarın banşabilir, yarın başka bir başbakan başka bir medya patronuyla kavga edebilir ve yine banşabilir. Hükümet ve medya ilişkisinin ardında yatan nedenlerine baktığımızda burada bir güç gösterisiyle karşılaşırız. Aydın Doğan, medyadaki televizyon, gazete, dergilerini ileri sürerek hükümetten kendi sermaye grubu için taleplerde bulunmuş, hükümet de bunu karşılamayınca Doğan 2008 Eylül ayında Deniz Feneri skandalını açığa çıkararak muhalefet ederek yanıt vermiştir. Fakat bunun öncesi var. Doğan şimdiye kadar önemli darbeler aldı hü-

kümetten. Hilton'un tadilatı ile ilgili projenin Büyükşehir'de ret görmesi, POAŞ'a Ceyhan-Samsun rafineri ihalesinin çıkmaması, TMSF'nin el koyduğu 17 medya kuruluşunun olduğu Sabah-ATV'nin verilmemesi ve CNN Türk'ün karasal yayın talebinin reddedilmesi... Yeni tasleplerle yola çıkan Aydın Doğan'ın "Ben Amerikalılara araştırma yaptırđım, 1.5 milyon dolar para harcadım. Onlar bana bu işin ancak güneyde olacağını söylediler. Bana müsaade verin" talebine karşılık Erdoğan'ın "Orayı bizim Çalık'a söz verdim" (Taraf, 5 Mart 2009) yanıtıyla karşılaşır. Ceyhan Rafineri tatsız sonuçlanırken Haziran 2008 tarihli Anadolu Yakası Elektrik dağıtım ihalesi Sabancı-Verbund Enerjisa Ortak Girişim Grubu'na verilmiş, Doğan Şirketler Grubu Holding A.Ş desteklenmeyerek en düşük teklifi verdiği gerekçesiyle ihale-den elenmişti. Doğan grubunun gazeteleri Radikal ve Milliyet de düzenli olarak çevre haberleri yapıp 'çevreci sorumluluğunu yerine getiredursun' Doğan, Eylül 2008 tarihli hükümetin Mersin Akkuyu'ya kurulmasını istediği nükleer enerji santrali ihalesine katılanlar arasında yer alır. İhale, Rus Atomstroyexport'a verilerek Doğan'ın talebi fiyaskoyla sonuçlanır. İki kesim arasında sular durulmaz ve aynı ayı takiben, Hürriyet Almanya'da Deniz Feneri skandalını ortaya çıkarır. Tabii AKP hükümeti buna kendi medyasıyla karşılık verdi, çünkü kendi medyasını yaratmış durumda idi. Zaten Sabah-ATV, yetkil isimleri arasında Başbakan Tayyip Erdoğan'ın damadı Berat Albayrak ve kardeşi Serhat Albayrak'ın da bulunduğu Çalık Grubu'na şaibeli bir ihaleyle ve hükümetçe sağlanan özel banka kredileriyle çoktan verilmiştir bile. Böylece, medyada AKP, sektörün hakimi Doğan'ın karşısında şöyle bir blok oluşturmuş oldu: ATV-Sabah (Çalık Grubu), Zaman-Samanyolu (Gülen cemaati), Yeni Şafak-Kanal 7 (Albayraklar), Star-24 (İpek-Koza), Bugün. AKP hükümetini organik bağı olsun olmasın herhangi bir şekilde destekleyen gazete ve televizyonlara baktığımızda ise medyanın egemenler arası sınıfsal çıkar için ne kadar uygun bir savaş alanı olduğu aklılara gelecektir: Yeni Asır, Takvim, Pas Fotomaç (Turkuvaz grubu) Akşam, Güneş, Halka ve Olaylara Terüçüman (T Medya Yatırım sanayi A.Ş) Milli Gazete (Yeni Neşriyat A.Ş), Türkiye-TGRT Haber TV (İhlâs), KanalTürk, TVNet (Albayrak Holding) Anadolu'da Vakit, Taraf...

'İktidara gelirse medyaı kontrol altına alacağız'

Medya patronlarına devlet ihalelerine girme ve birden fazla televizyonun sahibi olma yolunu açan düzenlemeler, 14 Mayıs 2002'de TBMM'de kabul edilmeden önce hem Tayyip Erdoğan, hem Abdullah Gül şöyle diyordu: "Medya son derece kontrol-süz bir şekilde büyüyor; ülke için tehdit oluşturuyor. İktidara gelirse buna engel alacağız." Mayıs 2002'deki değişikliğe kadar, yani AKP hükümeti ile birlikte bir televizyonda yüzde 10'dan fazla hissesi olan medya patronları devlet ihalelerine girmeye ve bir kişinin bir televizyonda yüzde 20'den fazla hissesi olmaya başladı. Politik ve ideolojik kurum olarak önemi ve cazibesi son derece büyük olan medya, AKP hükümeti döneminde toplumsal örgütlenmesini her alanda yatay ve dikey olarak güçlendiren 'İslami zengin elit' için bulunmaz nimet oldu. İktidarın nimetleriyle palazlandırılan ve gücü pekişen İslami zengin elit, medyada mülkiyet ve kontrol alanını da genişletmiş durumda. Aynı medya ayrıca AKP'nin büyük kuşatmasının bir ayağını oluşturmaktadır. "Sivil anayasa", "Alevi açılımı", "Kürt sorunu açılımı", keza bunlardan önce geçirdiğimiz yerel seçimler, özelleştirmeler, kıdem tazminatı, sosyal güvenlik yasası gibi neoliberal politikalar, ancak medya üzerinden yapılacak olan yoğun bir ideolojik şiddet ile niza kazanacaktır. Piyasada reklam pastasından aldığı pay yüzde 44. Medyada oluşan bu "ılımlı İslam bloğu", sektörün hâkimi Doğan Medya'nın asılan payına, yani aldığı reklam pastasına da ortak olmuştur. Aynı zamanda bu blok ile AKP, hükümet olma gücüne dayanarak, Doğan'ın özelleştirme ihalelerinde, (Doğan'ın gündeminde Tekel sigara ve elektrik dağıtım ihaleleri vardı) Belediye izinlerinde (Hilton'un büyüülmesi) medyasını koz olarak kullanması karşısında kendi kozunu kullanmıştır. Sonuç olarak AKP ve DMG arasındaki çatışma, çetin ve çetrefillli bir hakim sınıflar arası tepişmeden başka bir şey değildir.

KONUK YAZAR

İbrahim Gündoğdu ✱

Yoksulların sefaleti ve zenginlerin açgözlülüğü üzerine bir yapılaşma

Önce Trakya bölgesinde ve hemen ardından İstanbul'da yaşanan "sel felaketi" toplumsal alanda geniş bir yankı buldu. Nihayetinde yoğun bir yağmurun şehrin yerleşik alanlarında sele dönüşmesi, otoyolları akarsu haline getirmesi ve otuzu aşan ölümlle sonuçlanması egemenler dahil herkesi dehsete düşürdü. Olay mahallinin üzerine çokça hesapların yürütüldüğü İstanbul gibi bir metropolün olması, doğa olaylarını felaketler biçiminde yaşamaya alskın bırakılan şehirlerimizin halini tartışma imkanı sağladı. Özellikle AKP döneminde sermaye birikiminin önemli bir parçası olan İstanbul şehrinin yağmur gibi bir doğa olayı karşısında içine düştüğü durum, dünya kenti, büyük kentsel projeler ve kültür baskenti gibi süslü söylemlerin büyüsunü bir çırpıda ortadan kaldırdı. Yedi kadın işçiyi ölüme götüren sınıfsal çelişkiler, altyapıdan yoksun gecekondulara bölgelerine ötelenen toplumsal eşitsizlikler, dere yataklarını ve kıyı bölgelerini tır parkı ya da yazlık siteler olarak imara açan rant ilişkileri ortalığa saçıldı. Açıkcası sel suları "bir İstanbul masalını" parçaladı ve Türkiye kentleşmesinin sınıfsal karakteri açığa vurdu. Türkiye'de şehirlesme denilen olgunun 1950'li yıllarda yoğunlaşan köyden göç dalgaları neticesinde ağırlıkla gecekondular biçiminde yapılaşma üreterek geliştiği sıklıkla dile getirilir. Egemen ideoloji tarafından "hızlı ve çarpık kentleşme" olarak ifade edilen bu süreç aslında, Türkiye'de kapitalist gelişmenin arka bahçesi niteliğindedir. Ticaret üzerinden yeterli kadar sermaye biriktirmiş olan Koclar, Sabancılar ve diğer patronlar montaj sanayinde yüksek kar oranlarının farkına vardıkça, tarımda nüfus fazlası yaratacak ekonomi politikalarını destekledi; böylelikle fazla nüfusun kentlerde kurdukları fabrikalarına işçi olarak göç etmesini sağladı. Üstelik yasadıkları yerlerden koparak kentlere işgücü olarak gelenlerin ne barınma ne de ulaşım ve sağlık gibi temel ihtiyaçlarını karşılayacak kentsel politikalar geliştirildi. Kalkınma söylemi çerçevesinde tüm kamusal kaynaklar sanayinin gelişimi için seferber edilirken, işçiler-emekçiler sözkonusu temel ihtiyaçlar için kendi başlarına çözüm geliştirmek durumunda bırakıldılar. Hazine arazileri üzerine gecekondular yapıpı bu çözüm arayışlarının bir parçası olarak ortaya çıktı. Yol ve belediye otobüsü yokluğunda, dolmuş evlerden fabrikalara ve işyerlerine ulaşımın aracı oldu. Gecekondular yapıpı için kiremit, pirket ve çimento satışları yapıldı, otomobil sanayimiz dolmuş tipi araç üretir oldu. Emekçilerin barınma için hazine arazilerini kullanılması, yenden üretim maliyetini azaltan bir unsur olarak görüldü; ve özel mülk arazilere yönelmediği ölçüde, hem patronlar hem de devlet tarafından önemli ölçüde göz yumuldu. Böylelikle Türkiye kentleşmesi sermaye birikim modelinin bir parçası olarak doğdu ve yoksul işçi-emekçi yığınların sefaleti üzerinde gelişmeye başladı.

Öte yandan Türkiye kentleşmesi sermaye sınıfları arasında belirli bir bölünme/paylaşımı içeriyordu. Sanayi sermayesi kentsel gelişim anahtarlarını kamu kaynaklarını kullanmama ve ücretler üzerinde baskı oluşturmama olarak belirledikten sonra, sanayi üretiminin yüksek karları karşısında kentsel yatırımların getirisini düşük bulduğu için kentleri küçük ve orta ölçekli ticaret sermayesine bıraktı. Yap-satçı müteahhitler bu sürecin en belirgin aktörleri olurken, kentsel rantlar bunlar için her zaman sermaye birikiminin en cazip yolu oldu. Belediyeler etrafında kümelenen bu gruplar, özellikle orta gelir gruplarına yönelik apartman tipi modern konutları üretirken geleneksel bahçelî evleri ve geniş parselli arazileri imar talanına tuttular. Günümüzün bir çok büyük sermayedarı, bu dönemde yaptıkları küçük-orta ölçekli müteahhitlik yatırımları ile başladığı iş hayatına basladıkları ballandırarak anlatır. Dolayısıyla Türkiye kentleşmesi bir yandan yoksul-işçi emekçi yığınların sefaleti üzerinde gelişirken, diğer yandan zengin sınıfların kentsel rantlara açgözlü saldırılarıyla boy atmıştır.

Türkiye kentleşmesinin bu ikili sınıf karakteri 1980 sonrası dönemde daha derinleşmiş ve dramatik bir hal aldı. Özal özelleştirme ve piyasa merkezli ekonomi politikalarının yol açacağı olası sosyal-politik tehditleri kentsel rantları daha geniş bir çevrenin ilgi konusu yaparak kontrol edebileceğini düşündü. Dolayısıyla neoliberal ekonomi politikalarına, gecekondular-imar affı ve ıslah imar planı düzenlemeleri içeren bir kentsel politikayı ekledi. Ayrıca oldukça politiklesmiş toplumsal yapıları ve aktörleri parçalamak ve sınırlı alanlara hapsetmek için, kentsel rantların düzenlenmesini belediyelere bıraktı. ıslah planları bu politikanın en dikkat çeken aracı oldu. Bu parçası planlarla sadece gecekondular bölgelerinde değil, aynı zamanda orman alanları, su havzaları ve kıyı bölgelerinde büyük rantlar yaratıldı. Bu rantların paylaşımına tapu belgeli gecekondular sahibi emekçi sınıflar da belirli ölçüde katılabilirken, büyük paylar giderek büyüyen inşaat sermayesi, orta ölçekli yap-satçı müteahhitler ve yerel yöneticilere gitti. Böylelikle neoliberal piyasa disiplini toplumsal iliskilere nüfuz ederken, kentsel rantların paylaşımına dönük bir tür disiplin-sız kentleşme büyük şehirleri ele geçirdi. Bu çerçevede 1980 sonrası yıllarda iki tür yapılaşma aynı anda ve hatta yan yana gelişti: bir yanda eski gecekondular bölgelerinde düşük kaliteli beton yığınlar, hemen yanındaki orman alanlarında, kıyı bölgelerinde ya da su havzalarında yazlık evler, lüks konutlar, kapalı siteler.

Geçen hafta yağmur suları İstanbul'u teslim alırken, aynı mantık tarafından bicimlendirilmiş bu iki tür yapılaşmayı aynı anda vurdu. Ve İstanbul'da emekçi sınıfların sefaleti ile varıl sınıfların açgözlü hallerini yan yana getirdi. Açığa çıkan kapitalist kentleşmenin çelişkilerin korkuttuğu egemenlerin ilk tepkisi, kent planlamasını hatırlamak oldu. Açıkcası şehirlerimizin taşıdığı çelişkiler ve eşitsizlikler İstanbul'daki sel olayı gibi ortalığa saçıldıkça, şehir planlaması toplumun farklı çevrelerinde önemli bir mesruiyet kazanacağı beşniyor. Bununla birlikte şehir planlamanın varıl sınıfların açgözlülüğünü terbiye etmek ve uygun yerlere yönlendirmek için mi, yoksul kentlerde yoksul emekçi sınıfların sefaletini ortadan kaldırmak için mi kullanılacağı önümüzdeki dönem mücadeleleri tarafından belirlenecektir. Şehir planlama mevcut biçimler ve teknik bir çerçevede içinde kaldığı ölçüde, varıl sınıfların terbiye etmenin ötesine geçip yoksul-emekçi sınıfların durumunda köklü bir değişiklik getirmesi mümkün değildir. Bu nedenle emekçi sınıflar ve onların örgütlerinin kentlerde planlama sorunlarını daha fazla gündeme getirerek mevcut planlama pratiğini politik baskı altında tutması ve kent planlamasını burjuva biçimlerinden kurtarması gerekmektedir.

* *Odtü Siyaset Bilimi*

Tiyatrocular “oyun” oynamak istemiyor

12 Eylül günü tiyatrocular yine sahneydi fakat bu defa “oyun” oynamadılar!

12 Eylül’de bir araya gelen çeşitli tiyatro örgütleri ve tiyatrocular, ilk adımları, Ağustos 2009’da İzmir Uralı’da yapılan 3. Türkiye Tiyatrolar Buluşması’nda atılan, Tiyatro Kurultayı’nın oluşturulmasını hedefleyen bir toplantı gerçekleştirdiler. Bu toplantının amacı, oluşturulması tasarlanan Tiyatro Kurultayı’nı bir süreçle sokarak ortak bir akılla etkinlik yaratmak. Tam olarak “etkin” bir şey yaratmak. Her alanda egemenlerce yaratılan yıkımdan muaf olmayan tiyatroyada da kemiğe dayanan bıçak bazı hareketlenmeler yaratmış gibi gözüküyor. Gerçekleştirilen toplantıda ortak bir akıl yakalamanın ve bunun üzerinden devlet karşısında bir yaptırım gücüne sahip olabilmenin yol ve yöntemleri masaya yatırıldı.

'Sanat yapısı gereği iktidara alerjiktir'

Bir çatı örgütü olarak kurulmak isteyen bu kurultayın İstanbul buluşmasına Tiyatro Oyuncuları Meslek Birliği (TOMEB), Türkiye Eleştirmenler Birliği (TEB), Uluslararası Gençlik ve Çocuk Tiyatroları, Amatör Tiyatrolar Çevresi gibi tiyatro örgütlerinin temsilcileri ve Nedim Saban, Turgay Tanülkü, Orhan Aydın, Mehmet Esatoğlu, Metin Boran ve genç kuşak tiyatro sanatçıları da katıldılar.

Aynı zamanda; Tiyatro Boğaziçi, Ege Sanat Atölyesi, Bartın Sanat Tiyatrosu, Çıplak Ayaklar Kumpanyası, Trabzon Sanat Tiyatrosu, Özgür Sahne (Ankara), İzmir Yenikapı Tiyatrosu gibi çok sayıda tiyatro topluluğu ve Çağdaş Drama Derneği İstanbul Şubesi, Tiyatro... Dergisi, ODTÜ Edebiyat Topluluğu, Nazım Hikmet Kültür Merkezi, Mezopotamya Kültür Merkezi, Boğaziçi Gösteri Sanatları Topluluğu, Bartın Kültür ve Sanat Derneği gibi çok sayıda kültür sanat kurumu da toplantıda hazır bulundu. Kurultay başkanı olarak ilk konuşmayı gerçekleştiren Nedim Saban, 12 Eylül faşizminin yarattığı yıkımlara dikkat çekerek, "Sanat yapısı ge-

reği iktidara alerjiktir" vurgusunda bulundu. Toplantının ikinci kısmı olan panel kısmında ise konuşmacılar kurumları adına ya da kendi adlarına görüşlerini ortaya koydular.

'Sanat siyaset değildir' yanılısamasını yeniden düşmek

Yapılan konuşmalarda katılımcıların bir bölümü; tiyatrodaki eksiklikleri ve sorunları, devletin tiyatroya dönük sıkıntılı yaklaşımını, ekonomik sıkıntılar, tiyatro sanatçılarının bir işçi olarak değerlendirilmemesi sonucu birçok hakkının gasp edilmesini dile getirdi. Bir kısım katılımcılar ise yaşananları tek başına 'tiyatronun sorunu' olarak ele almanın eksik ve yanlış bir yaklaşım olduğuna dikkat çekti. Tiyatroda meydana gelen sorunların bu ülkede yaşanan diğer sorunlardan bağımsız olmadığı, onlarla bağlantılı değerlendirmenin ve onların savaşımı içerisinde tüketmenin yerinde olacağına dikkat çekti.

Evet, tiyatronun da bu ülke halkının da sorunları var. Dikkat çekildiği gibi tiyatronun sorunu tek başına tiyatro sorunu da değil. Tiyatronun sorununu bu ülkenin ekonomik-sosyal-siyasal sorunlarından bağımsız değerlendirmek, "sanat siyaset değildir" yanılısamasına gömülmekten başka bir işe yaramayacaktır.

Bugün tiyatrocuların, tiyatro örgütlerinin bir araya gelmesi ve yaptırım gücü olabilmek için örgütlenmesi, en azından bu anlamda bir süreç yaratmaya çalışması önemli bir adım adımdır. Kurultayı selamlayan Temel Demirel şunu söylerken gayet haklıydı: "Tiyatro kendisini savunmak zorundadır. Tiyatroyu tiyatrodan çıkaranlara, 11. Binalar'a karşı kocaman güçlü bir şemsiyeye ihtiyacımız var. Aşkı ve hayatı yeniden yaratmanızı ya da aşkı ve hayatı sokaklarda savunmaların yanında olmanız gerekiyor."

'Tiyatro kendisini savunmak zorundadır'

Evet, tiyatro artık kendisini savunmak zorundadır. Ama bu nasıl yap-

malıdır? Bir örgütlülük gerçek bir amaca ulaşabilmek için önce gerçekçi bir anlayışla oluşturulmalı. Bundandır ki oluşturulmak istenen çatı örgütü yanılısamaya düşüp ille de "tiyatro sorunu" dememeli. Çünkü Tiyatro Kurultayı'na katılanlarında yerinde olarak belirttikleri gibi, 12 Eylül faşizmi sadece tiyatroyu vurmamıştır.

Turgay Tanülkü ve Oktay Aydın gibi tanınan sanatçıların, sistemin çürüklerine dikkat çekmesi önemli. Fakat dikkat çekenlerin pratikleri çok daha önemli. Eğer kurultayda tartışılanlar ve hedeflenenler bundan sonraki süreçlerde bu sanatçıların oyunlarına taşınmayacaksa, bu sanatçılar oyunlarını halkı bilinçlendirecek biçimde konumlandırmayacaklarsa, söylenen sözlerin anlamı nedir diye sormak gerekecek.

Ekonomik kaygıların merkeze konulduğu bir üretim sürecine eklenmeye zorlanan sanatçıların, tepki gösterdikleri sistemin karşısında durabilmeleri kilit öneme sahip.

Bu örgütlenme, 'hayatı yeniden yaratabilmek için' mücadele etmeli ve aynı zamanda 'hayatı sokakta yaratmaya çalışanlar'la yürümelidir. Toplantıda da dillendirilen "devrimci bir mücadele vermek, Marksist yaklaşmak-bakmak, mücadele etmek, bir araya gelmek-örgütlenmek" ifadeleri ancak bu şekilde karşılığını bulabilecek.

'Yasaklanan oyunların, sahneden indirilenlerin, filmleri yok edilenlerin, hapis yatanların, katledilenlerin hesabını sormak için' birleşmek anlayışı ile oluşturulmak istenen bir çatı örgütü, 'tiyatronun-sanatçının sorunu' anlayışının içi kazılarak adımlar atılmadığı sürece, "tabela örgütü olmak istemiyoruz" vurgularına karşın bir tabela örgütüne dönüşmekten kurtulamaz, kendi kendisini çürütür.

Çatı örgütü oluşturmak amacıyla İstanbul'da oluşturulan bu kurultay süreci devam edecek. Kurultayın tartışmalarla oluşturulan bir sürecin ardından ilan edilmesi tasarlanıyor ve İstanbul'dan sonraki durak Ankara Festivali olacak.

Bu kenti Ökkeşler kurtaracak

"Nüfusu bir buçuk milyonu aşkın olan şehir, sanayi ve ticaret faaliyetlerinin oldukça gelişkin olmasıyla dikkat çekiyor. Ayrıca şehirdeki sosyal yaşam da oldukça gelişkin. Çok sayıda park, eğlence yeri, alışveriş merkezi bulunan şehir ayrıca, yapılaşmasıyla da gelişmiş bir kent havasını iyiden iyiye hissettiriyor. Bu şehir, 'Güneydoğu'nun Paris'i' unvanını hak ediyor!"

Herhangi bir gazete veya dergide, bu cümleleri içeren bir Antep tanıtım yazısı okuyabilirsiniz. Yalan da değildir yazılanlar. Evet, altı organize sanayiyle yürütülen sinai faaliyetler bakımından, memleketin en ileri şehirlerinden biridir Antep. Çok sayıda parkın, eğlence yerinin vs olduğu da doğrudur. Hatta yeni yapılarla şehre iyiden iyiye kent havasının yayıldığı da...

Bir şehrin tasvirini, şehre hangi taraftan bakıldığına göre şekillenecektir. Antep'in tasvirinde, bu belki de pek çok yerden daha fazla geçerli. Keskin bir ekonomik bölünmenin bulunduğu, zengin semti Tugay'la, varoş semt Hacıbaba arasında ciddi bir çelişkinin söz konusu olduğu şehre bakılırken, Tugay veya Hacıbaba'dan birini tercih etmek, ciddi bir zorunluluk... Tugay'dan bakıldığında görülen şey, şehrin gerçekten de "kabuk değiştirdiği", modernleştiği olurken, Hacıbaba'dan bakıldığında, çocuğunu "mendil" satmaya gönderen ailelerin arttığı, "gelişkin sanayi"de binlerce kişinin (özellikle krizde) işinden olduğu, ama mahalle dışında bir yerlerde (mesela o lüks alışveriş merkezlerinde) birilerinin güzelce eğlendiği oluyor.

Bizim hangi taraftan bakacağımız merak ediliyorsa, hemen söyleyelim: Her sabah onlarca işçi servisini, "organize sanayi" denilen "diğer dünya"ya uğurlayan Hacıbaba'nın, Kültür Parkı'nda mendil satan çocukların, bazı büyüklerin etkisi birkaç saniye süren o sinir bozucu acımalarıyla sordukları "nerde oturuyorsun?" sorusuna cevaben adını andıkları Vatan Mahallesi'nin, kavruk yüzü Kürtlerin oturduğu ve alışveriş merkezi sakinlerinin adını anmaktan bile korktuğu Cenderesi'nin tarafından bakacağız. Yani "bizim taraftan..." Antep'in her sokagında bir Ökkeş vardır mutlaka. Bu Ökkeş, 12 yaşındadır henüz. Babasının elinden tutup, organize sanayiye gider kimi zaman. Kimi zaman elinde mendil, boya sandığı veya sakız kutusu Kültür Parkı'nın yolunu tutar. Kimi zaman bir esnafın, zanaatçının yanında çıkarılır. Bütün bunların yanında da 50 kişilik bir sınıfın umudu kendinden büyük öğrencisi... Antep'te en çok kullanılan isimlerden biri Ökkeş'tir ya, fakat sanki sadece yoksullar bu adı verir çocuklarına...

Her sabah onlarca Ökkeş, şehrin dört bir yanında, sabaha küfrederek uyanır ve adına fabrika denilen vatanlarının yolunu tutarlar. Antep'te artık sekiz saat çalışan pek nadirdir. 12 saat boyunca, aynı fabrikada, aynı ekşimsi kokuyu duymasayarak çalışırlar. Ökkeş'in yanı başında işten kovulur arkadaşları, "kriz var" denilir. Veya işten atılan Ökkeş olur başka bir gün... Her yerde aynı bahane vardır. Bakkal pahallıktan yakınırsın, "Bu kriz bizi mahvedecek" der. Ev sahibi, "Krizde her şey yükseldi, kira da durmaz yerinde" diye yükseltir kirayı. Alacaklılar, "kriz var, halimiz perişan, paramızı isteriz" diye dayanırlar kapıya. Fakat banka personelleri, halen yüzüne güler Ökkeş'in... Masalarının önünden her geçtiğinde, kredi kartı teklif ederler. Dayanamaz artık, alır. Alır ve onunla kapatır borçlarını. Çocuğunuz bisiklet isteyen gözlerine duyarsız kalmaz, gider onu da alır, hani şu zenginlerin gittiği mağazalardan. Ramazan'da herkes ziyafet çekerken, kendi ailesinin seyretmesine dayanmaz yüreği, donatır sofrayı. Ve artık bankaların eline düşmüştür Ökkeş. Suçu oğluna bisiklet almak, zenginlerin yediğinin onda biri kadar güzel yemekler yemek, bir de yeni bir pantolon giymektir.

Son bir ayda iki Ökkeş intihar etti, duyduunuz mu? Öğretmendi ikisi de... İkisi de kredi kartı borçlarını ödeyemez duruma gelmişler, bunaldıkları bunalmışlardı. Bir sabah evlerinde ölü buldular onları. Ne dersiniz bu duruma? Şehri tanıtmanın dışına çıktığımızı mı düşünüyorsunuz? Hayır, aslında tam da bir tanıtım yazısı bu! Şehri anlamlandıran içinde yaşayanlarsa eğer, onların acılarını, kaygılarını, yaşam tarzlarını (veya yaşamdan kopuşlarını) içermeyen bir tanıtım yazısıyla bir şehri, sosyete balolarında, birbirlerine "sizinle tanıştığımıza ne kadar memnun oldum anlatabam" diyenler kadar tanınırsınız ancak!

Antepililer için yemek yemek, yaşamın üzerinde en fazla düşünülen aktivitelerinden biridir adeta. Şehir merkezinde, "acılı nohut dürümü" ve envai çeşit dürümleri yapıp satan onlarca dürümcüyle karşılaşırız. Bunların yanında lahmacuncular, kebabçılar ve modern lokantalar da cabası! Musa Anter'in Antep'i gezdikten sonra yanındaki arkadaşına dönüp, "Kekê, bu Antepililerin yanı sıra, diğer yansıyı doyurmak için çalışıyor" dediği anlatılır. Yıllar önce, NUMAŞ Fabrikası'ndaki grevde, işçi Ökkeş'in dediği de çıkmaz aklımdan. İşçiler fabrika önünde eylemledir, yemek vakti olmuştur artık. Ama simitle geçiştirmeye çalışır onlar. Bir işçi, hiddetle seslenir arkadaşlarına, "Biz burada simit yirken, patron içeride lahmacunun içine balcan (patlıcan) kebabı sarıp yiymiş!" İşçiler arasında bir homurdanma dalgası yayılır. Öyle ya, Antepililerin en sevdiği yemeklerin biri balcan (patlıcan) kebabıysa, diğeri lahmacundur. Kendileri birine ulaşamazken, patron ikisini birden yemektendir.

İşte Antep'i tanımak için, bu işçiyi tanımak gerekir. Eskiden her pazar evinin önünde, çocuklarıyla, akrabalarıyla, şen şakrak biçimde "kebab yellerken", şimdilerde evine haftada bir et götürürse kendini şanslı hisseden bu işçi, Antep'in en anlamlı parçası ve şehri döndürmeye muktedir tek güçtür. Biraz esprili bir dille anlatmak gerekirse, bu işçiyi, "herkesin canı çektiği zaman balcan kebabı yiyebildiği" günlerin kavgasına katabilirek, Antep'in bambaşka yönlerini, hiç de öyle kendimizi yoksullara değinmek zorunda hissetmeden anlatabileceğiz. Yoksullara değinmek zorunda hissetmeyeceğiz kendimizi, çünkü "Ökkeşler" tersine çevirecek devranı... Antep ve bu memleket, "yoksulların" olacak o vakit. Fabrikası, tarlası, iktidarı ve her şeyiyle!

YÇKM'de yeni dönem etkinlikleri ve kurs kayıtları başladı

KONSER SERVET KOKAKAYA

TARİH: 8 EKİM 2009
SAAT: 20.00
YER: YÇKM

FOTOĞRAF SERGİSİ

TARİH: 8 EKİM 2009
YER: YÇKM

VERİLECEK KURSLAR:

- * TİYATRO
- * FOTOĞRAF
- * HALK OYUNLARI
- * GİTAR
- * BAĞLAMA
- * YAN FLÜT
- * KEMAN
- * KONSERVATUVARA HAZIRLIK
- * ÇOCUK VE YETİŞKİN KORO ÇALIŞMALARI

İş sağlığı ve güvenliği hiçe sayılıyor

ANKARA- DİSK, KESK, TMMOB ve TTB 15 Ağustos 2009 tarihli Resmi Gazete'de yayımlanarak yürürlüğe giren "İşyeri Sağlık ve Güvenlik Birimleri ile Ortak Sağlık ve Güvenlik Birimleri Hakkında Yönetmelik" üzerine Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı önünde bir basın açıklaması yaptı. Kurumlar adına basın açıklamasını TMMOB Yönetim Kurulu Başkanı Mehmet Soğanıcı okudu.

"Türkiye'nin işçi sağlığı ve iş güvenliği alanında herkesin bildiği taşeron ça-

alışma cenneti Tuzla'sı vardı. Türkiye'nin 50'nin altında işçinin çalıştığı yerlerde yapılan kot taşlamada çalışan işçilerinin hastalığı olan silikozisi vardı" diyen Soğanıcı, bu uygulamanın olumsuz deneyimlerinin olduğuna, sonucunda ölümlerin meydana geldiğine dikkat çekti.

'İşçi sağlığı ve iş güvenliği olmadan işçi çalıştırılması güvenceye alınmıştır'

Soğanıcı konuşmasını şu yönde de-

vam ettirdi: "Türkiye'de işyerleri arasında 50 veya daha fazla işçi çalıştıran işyeri sayısı 21.127, 50'nin altında işçi çalıştıran işyeri sayısı 1.095.421'dir. 2007 yılında bildirilen kayıtlara giren 80.602 iş kazasından 49.549'u 50'nin altında işçi çalıştıran işyerlerinde meydana gelmiştir. Ne var ki Yönetmelik 50'nin altında işçi çalıştıran işyerlerini kapsamamaktadır. 50'nin altında işçi çalıştıran işyerlerinin iş güvenliği mühendisliği ve işyeri hekimliği hizmetlerinden yararlanamaması, iş kazaları ve meslek

hastalıklarının engellenmemesi ve işçilerin hayatlarını kaybetmeye devam etmesi anlamına gelmektedir. Bu işyerlerinin büyük kısmı kayıt dışındadır, sigortasız işçi çalıştırılır. Bu düzenleme ile 'işçi sağlığı ve iş güvenliği' olmadan işçi çalıştırılması güvenceye alınmıştır."

'Ölen her işçinin kanında bu düzenleme var'

Yönetmelikte işyeri sağlık ve güvenlik birimlerinin sanayiden sayılan işyerlerinde kurulması öngörüldüğü, diğer iş alanlarında ise görülmendiğini belirten Soğanıcı konuşmasını şöyle bitirdi: "Dün olduğundan çok daha fazla oranda, bütün uyarılara rağmen bilinçli yapıldığı, bilinçli tercih edildiği için ölen her işçinin kanında bu düzenlemeyi yapanların eli vardır. AKP'nin sorumluluğu vardır. Bu ülkede sağlıktan sorumlu bir bakanlık, bir yetkili varsa bu düzenlemeye karşı çıkmalı, açıklamalı ve durdurmak için gereğini yapmalıdır. Biz dün olduğu gibi bugün de, yarı da işçi sağlığı ve güvenliği alanının ticarileştirilmesi, piyasalaştırılması, taşeronlaştırılması, niteliksizleştirilmesi, hizmet verecek hekim, mühendis, hemşire vb'nin dışlanması, mesleki bağımsızlığın yok edilmesine karşı her türlü girişimi yapacağız. Çünkü biz 'önce insan' diyoruz ve samimiyetle iş kazalarında ölenlerin, sakatlananların, hastalanınların anaları ağlamasını istiyoruz."

Ayzi Moda işçileri direniyor

İSTANBUL- İşten atılan ve ücretlerini alamayınca eyleme geçen Ayzi Moda işçilerinin direnişi devam ediyor. İkitelli'de bulunan Ayzi Moda'nın eski patronu Aydın Korkmaz 75 işçiyi kriz var diyerek 20 Ağustos'ta işten atmıştı. 75 işçiyi işten atan patron işçileri bir hafta boyunca ödeme yapacağını belirterek oyalamış, daha sonra ise şirketi akrabası Olgun Korkmaz'a devrederek kaçmıştı.

Aydın Korkmaz, işçilerin ocak ayından bu yana asgari geçim indirimlerini ve son üç ayın maaş ödemelerini yapmamıştı. Bunun üzerine işçiler 1 Eylül'de direnişe başlamıştı. Direnişlerinin devam ettiği sırada iş makinalarının 'haciz var' denilerek götürülmek istenmesine engel olan Ayzi Moda işçilerinin mücadelesi atölyeden içerisinde devam ediyor. Polislerin işçileri atölyeden çıkartmaya çalışmak için yaptığı saldırı ise çevredeki işçi ve esnafın desteği ile boşa çıktı. Ayzi Moda işçileri alacaklarına karşılık şirketin şimdiki sahibi Olgun Korkmaz'la 65 bin TL'lik bir anlaşma imzaladı. Direniş sürerken 6 Eylül günü Ayzi Moda'yı satın almak isteyen bir şirket sahibi, işçilerin alacaklarına ilişkin ödemelerin ancak 25 bin liralık kısmını şimdi yapabileceğini, kalan kısmını da 3 ay sonra ödeyebileceğini söyledi.

Mısır alım fiyatı belirlendi

ANKARA- Üreticiler tarafından beklenen mısır alım fiyatı açıklandı. Tarım ve Köy İşleri Bakanlığı tarafından mısır alım fiyatı ton başına 450 TL olarak açıklandı. Açıklanan alım fiyatı üretici köylülere hayal kırıklığına uğrattı. Tarım ve Köy İşleri Bakanı Mehdi Eker, geçen yıl ton başına 430 lira olan mısır alım fiyatının, bu yıl 450 lira olarak tespit edildiğini açıkladı. Eker yaptığı açıklamada mısır alım kriterlerinde 'iyileştirmeler' yaptıklarını şöyle de bu yılki artış ton başına sadece 20 lira gibi komik bir rakam düzeyinde oldu. TMO'nun ortaya koyduğu alım koşulları göz önünde bulundurulduğunda ürünün tüccara veren üretici, mısırın bu rakamın altında verecek. Kilo başına maliyeti 42.6 kuruş olan mısır, geçen yıl üretici kârı da eklenince en az 51 kuruştan satılması gerekirken, serbest piyasada 37-38 kuruştan satılmıştı. Bu yıl için belirlenen mısır alım fiyatlarının üretim maliyetini karşılamayacağı ve üreticiyi zor durumda bırakacağı ortada.

Sabiha Gökçen işçileri direnmekte kararlı

İSTANBUL- Sendikalaşmayı engellemek amacıyla patronların yaptığı işçi kıyımları devam ediyor. Sabiha Gökçen Yer Hizmetleri A.Ş.'de çalışan 154 işçi de bu saldırıların hedefi oldu. Hava-İş'te örgütlenmelerini engellemek amacıyla işten atılan işçiler, bu saldırı karşısında sesiz kalmadı ve direnişe geçti.

'Hava değil, kara sizden sorumlu' itirazı- Sabiha Gökçen Yer Hizmetleri A.Ş.ve bağlı olarak bagaj, kargo, trafik, yükleme, boşaltma, temizlik gibi işlerde çalışan işçiler bir süre önce sendikalaşarak örgütlenmeye başladı. 700 işçinin çalıştığı şirkette büyük bir kısım işçi sendikası oldu. Bu durumda çoğunluğu sağlayan sendika yakın zamanda yetki için Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı'na başvuruda bulundu. Fakat sendikanın yetki

almasını istemeyen patron, işçilere baskı yapmaya başladı. Sendika üyeliklerinden istifa etmeleri için işçileri zorlayan patron, başansız olunca bu defa Hava-İş sendikasının, havalimanında çalışan işçileri iş kolu nedeniyle örgütleyemeyeceği gerekçesiyle iş kolu yetki itirazında bulundu. İşçilerin doğrudan havacılık kolunda olmadığı, bu yüzden karayolu iş kolundaki sendikaların yetki alabileceğini öne sürerek itiraz etti.

'Atılan işçiler geri alınsın'- Hava-İş sendikasının yetki talebini reddeden patronun son saldırısı ise işçi kıyımı oldu. Sendikalaşmayı kırmak isteyen patron, tazminatlarını dahi vermeden 154 işçiyi işten attı. İşten çıkartmaları protesto eden havaalanı çalışanları, Apron A kapısı önünde yaptıkları eylemde anayasal haklarını kullandıkları için işten atıldıklarını belirttiler.

Havaalanı giriş kapısında işçiler adına açıklama yapan Sezgin Uzun, patronun haklarını gasp ettiğini, işten atmalarını durdurulmasını ve atılan işçilerin geri alınmasını istediklerini dile getirdi. Talepleri

kabul edilene kadar mücadelelerini sürdüreceklarını belirten Uzun, hakları için her gün havaalanı kapısında olacaklarını söyledi.

Tren işçileri açlık grevi yaptı

KESK'e bağlı Birleşik Taşımacılık Çalışanları Sendikası (BTS), Devlet Demiryolları'nda yaşanan hukuksuz ve keyfi uygulamalara karşı 9-10 Eylül'de ülkenin birçok yerinde eylemler gerçekleştirdi. Devlet Demiryolları'ndaki hukuksuzluklara karşı ülkenin birçok yerinde 2 günlük açlık grevi yapan BTS üyeleri, AKP il binalarına yürüyerek, protesto eylemleri gerçekleştirdiler. Çalışanların sürgün edilmesine, personel alımında hükümet yandaşlarının seçilmesine, hükümetten farklı düşünenlere ve haklarını arayan çalışanlara karşı keyfi uygulamaların devreye sokulmasına son verilmesini isteyen taşımacılık işçileri, mücadelelerini sürdüreceklerini belirttiler. TCDD Genel Müdürü Süleyman Karaman ise, çeşitli yerlerde BTS tarafından gerçekleştirilen hak arama mücadelesine katılan çalışanları, sürgün etmekte ve işten çıkartmakla tehdit etti.

UFUK ÇİZGİSİ

Bakış CAN

Siyaseti somut gelişmelerden veya olaylardan tecrit etmek, onu konusundan uzaklaştırarak yüzeyselliğe mahkum etmektir. Hiçbir sosyal mesele veya toplumsal olay siyaset dışı bırakılmaz ve yapılan herhangi bir siyaset bu alana kayıtsız kalıp kendi zeminini terk edemez. Siyasetin varlık gerekçesi, yaşanan gelişmeler, ortaya çıkan değişiklikler ve gündeme gelen tüm sorunlardır. Ve amacı da tüm bu sorun veya meselelere çözüm üretip bunların içinden başlarıyla çıkmaktır. Yani siyasetin konusu, toplumsal yaşamı ilgilendiren ideolojik-politik-örgütsel-ekonomik-kültürel tüm meseleler olmakla birlikte, bu zeminde yaşanan gelişme ya da olayları açıklayarak tarif etmek ve bunlardan yararlanarak çözümler üretmektir.

Siyasetin doğru yapılamaması, karşı karşıya kalınan sorunların üstesinden gelememek ya da yaşanan herhangi bir dönemin veya sürecin atlatılamaması anlamına gelir. Doğru siyaset ise, karşılaşılan herhangi bir engelin, sorunun, gelişmenin ya da söz konusu herhangi bir olayın başarıyla yönetilip kazançlar sağlanmasına, sorunların atlatılmasında avantajlar elde edilerek etkili bir ilerleme çizgisinin izlenmesine yarayacaktır. Siyaset somut durumdan bağımsız yapılamaz.

Ama temel bir sorun daha var ki, bu göz ardı edildiğinde somut durumun tam olarak görülmesi ve dolayısıyla da gerçekçi, başarılı somut siyasetlerin yürütülmesi mümkün olamaz. O; bilimsel felsefe ve dünya görüşüne sahip olmak ve bu dünya görüşünün ideoloji ve ilkelerine sahip olma. Eğer, bakış açımız bilimsel felsefe ve MLM ideoloji ışık tutmuyorsa, gerçeği ya da nesnel durumu tam olarak kavrayıp doğru yorumlamamız mümkün olmaz. Bu anlamda da olay veya gelişmeleri doğru tahlil edip tanımlama ve tabiatıyla bilimsel siyasetler üretip doğru orantılı bir gelişme kaydetmemiz söz konusu olamaz. O halde siyasetin konusunu, işlevini, görevini ve benzerlerini tam isabetle mütalaa edip ıca etmemizin biricik yolu, bilimsel sosyalizm teorisi ve bu teorinin temel ilkelerine sahip olmamızla ya da bunlara bağlı kalmamızla mümkündür.

Olay ve olguların ya da gelişmelerin doğru tahlil edilmesi onların her yönüyle açığa çıkarılıp tanınmasıyla mümkündür. Her şeyde görünen ve görünmeyen ya da dış yüzle iç yüz olmak üzere birden fazla yan mevcuttur. Ve genellikle görünen yüz dışında iç yüz dediğimiz açıktan görünmeyen gizli yüz o şeyin özünü barındırır. Derin gerçek hep orda saklı olur. Görünen yüz genellikle yanıltıcıdır. Şeylerin iç çelişkisi veya derinliğindeki gerçek açığa çıkarılmadan o şey doğru tanımlanamaz, doğru bilimsel taktik ve başarılı siyasetler üretilmez. Bilimsel metot, açıktaki olanla ilgilendiği kadar açıktaki olmayanla da en az o kadar ilgilenmeyi gerektirir. Birini görmek, ötekini ihmal etmek, başansız kalmakla eş değerdir.

Her şeyde olduğu gibi siyasette de birine saplanıp kalmak ve diğerini ihmal etmek yanlışlığın ve subjektivizmin temel sebebidir. Bir yanı görüp diğer yanı görmemek tam bilginin edinilmesini engeller. Gerçek ve tam doğru bilgiye ulaşmak için daima iki yanın görülüp birleştirilebilmesiyle mümkün olur. Salt birine bağlı kalmak gerekli sonuçlara ulaşmak için yetmez. Bilimsel ve başarılı siyaset yürütürken, ne ilkedan vazgeçip göz ardı edebiliriz, ne de somut durumu-somut durumun özgünlüğünü göz ardı edebiliriz. Ne geneli, ne de özeli ihmal edemeyiz. Strateji kadar taktiği de önemseriz. Ideoloji gibi siyasete de değer veriz. Bunlardan herhangi birini ötelemek fiilen diğerini ötelemek anlamına gelir. Salt ilkeyle yetinemez, ilkenin somutta alacağı biçimi ve ilkenin hangi siyasetlerle besleneceğine yoğunlaşırız. Tersinden, salt siyasetle yetinmez siyasetin ilkeyle uyumunu şart koşarak ararız. İlke deyiş, somut gelişmelere uygun taktik siyasetler geliştirmeyi önemsemesek, ilkeyi silahsızlandırıp etkisizleştirmiş oluruz. Aynı biçimde, yalnızca özgün ya da somut durumdaki görüngüyü bakarak ilkeyi unutsak, hem siyaseti çığırından çıkarmış ve hem de ilkeyi anlamsızlaştırmış oluruz. Siyasetin istikrarlı, tutarlı, devrimci olabilmesi ve doğru hedeflerini bulması için ilkelardan beslenmesi, ilkelere bağlı gelişmesi şarttır. İlkelerin yön ver-

mediği siyasetin hedefini şaşırması, devrimci rotadan çıkması tercih değil, ilkesizlikle faydacılığın pençesine düşmüş siyaset çizgisinin kaçınılmaz durağı olacaktır. Bunun gibi, siyasetlerle beslenip geliştirilmeyen veya zenginleştirilmeyen ilkenin de somut gerçek karşısında kuru bir ağaç gibi kalması kaçınılmaz olacaktır. Bundan çıkarılması gereken sonuç, ilkenin siyasetten yoksun bırakılmayacağı ve siyasetin de ilkedan hür ele alınıp ilkeler doğrultusundan çıkarılmayacağıdır. Örneğin devrimci savaş yürütülürken, devrimci savaş ilkesinin bin defa tekrar edilmesi kendi başına savaşın kazanılması ya da başansız işin yetmez. Ama ilkeye bağlı kalmak kaydıyla, devrimci savaşın somut siyasetler, özgün politika ve bin bir biçimle uygulanması savaşın gelişip zafere yürütmesi için zorunludur, başarının sağlanması ancak böyle olanaklıdır. Devrimci savaşın kitle tabanlı ve kuvvetleri geniş halk kitleleri içindeki çalışmalarla yürütülüp oluşturulmadan, bu alan çalışmaları ve örgütlenmeleri yaratılmadan, buralardan devrimci savaş desteklenmeden, devrimci savaş nasıl beslenip geliştirilebilir, nasıl genel zafere taşınabilir? Demek ki "yaşasın Halk Savaşı" demek yetmiyor. Halk Savaşının yaşaması için onu besleyen, geliştiren, güçlendiren siyaset ve örgütlenmelerin devreye sokularak etkin biçimde kullanılması şarttır. Yine, politik iktidar veya devrimci savaşla ilgilenmeyen yalnızca devrimci laflar etmek de boş bir gevezeliği geçmez. Yüzlerce binlerce demokratik taleplerle ilgilenen mücadele ve örgütlenmelere gidildiği halde, demokrasi sorununu devrim sorunu olarak görmeyip onun dışında arayışlara girmek ve siyaset yapmak özünde bir arpa boyu yol almaz. Devrim ve devrimci savaş ilkesi dışlanarak geliştirilen siyaset ve örgütlenmeler düzenin dışına bir adım çıkmaz-çıkamaz. Kısacası devrimci ilkedan yalıtık bir şekilde burjuva yasalılık zeminini aşmayan siyaset ve taktiğin devrim adına bir zaferinden bahsedilemez. Demek ki devrimci ilkedan ve devrimci gerçekten bağışık olarak "yaşasın demokrasi" demek ve burjuva demokrasisi sınırlarında siyaset yapmak,

salt burayla alakalı olmak yetmez. Devrimci ilkelardan yoksun olarak yapılan siyaset burjuva çepçerleri aşamayıp oyalanmaktan öteye anlam taşımaz. Demokrasi, barış, kardeşlik gibi birçok değer kullılarak siyaset yapılmaktadır. Ama bunların nasıl gerçekleştirileceğinden bahis edilmemektedir. Hangi koşullarda, hangi araç ve yöntemlerle gerçekleştirilecekleri, nasıl mümkün olacakları açıklanmamakta, burjuva demokratik yasal mücadeleye havale edilmektedirler. Evet, bu bir siyasettir ama devrimci değil reformist siyasettir, devrimci ilkelere bağlı değil ilkesiz siyasettir. Devrimci siyaset, devrimci ilkeleri unutup rafa kaldırmadan, bilakis bunlarla sıkı bağlar içinde genel ve güncel meselelere yaklaşım belirler. Devrimci siyasetin sunacağı çözümler, geliştireceği adımlar, yükselteceği ajitasyon-propaganda; devrimci ilkenin somut ihtiyaçlar temelinde biçimlenmesi ve birleştirilmesi temelinde ele alınır. Subjektif siyasetten ve boşluğa seslenmekten sakınır. Somut gerçek ve nesnel zemini bulunan sloganlar öne sürer devrimci siyaset. Şartları mevcut olmayan şartlardan özenle kaçınır, karşılığı olmayan politikalar ileri sürmez. Demokrasiyi, barışın veya kardeşliğin objektif zeminini arayarak, bunları gerçek koşullarıyla açıklar, savunur, temelsiz bir boşboğazlıkla değil. Zira devrimci siyaset sorumsuz sloganlar atmak demek değildir. Tam tersine sorumlu davranmayı ve gerçekçi olmayı emreder. Geliştirilen siyasetin sonuçlarının sorumluluğunu taşıyarak siyaset yapmak ve bu sonuçları hesaplayarak adım atmak, devrimci siyasetin temel bir prensibidir. Burjuva demagojisi hizmet eden, halk kitlelerini aldatıp düzen içi arayışlara adapte eden ve burjuva düzeni güçlendirmeye yarayan siyaset tarzı, ne adına yapılsa yapılsın asla devrimci siyaset olamaz.

Bir Dersim yetmez, hedef bin Dersim

Baba ERDOĞAN

Ülkemiz proletaryasının, ezilen emekçi halklarının önderi, devrimin yılmaz neferi, Halk Ordusunun yigit komutanı komünist önder, halkın Babil'i Baba Erdoğan, devrimci fikirlerle 1980 öncesinde tanışır. 12 Eylül faşist darbesinden nasibini alan Baba Erdoğan, 'yasak yayın bulundurduğu gerekçesiyle 4 ay Hozat Hapishanesi'nde yatar. Hapisten çıktıktan sonra Maoist Patiyle ilişki kurar. Halk Ordusunun bir milisi olarak istihbarat ve lojistik destek faaliyetleri yürütür. 1985 yazında gerillaya katılan Babil'in, katılmadan kısa bir süre önce parti üyeliği için yaptığı müracaat kabul edilir. Halkın 'Babil'i gerillanın Ali Haydar'ı olur. Baba Erdoğan, kısa bir süre içerisinde askeri yönden sivrilirken, siyasi olarak da hızla gelişir.

1987'de parti içerisinde meydana gelen "Konferansçılar", "DABK'çılar" bölünmesinde 2. MK'nın sağa kayarak revizyonistleştiğini ve partiye önderlik edemeyeceğini söyleyerek DABK örgütülüğü içerisinde kalır. Konferans tartışmalarının yoğunlaştığı bu dönem, aynı zamanda kırsal alanda ağır kayıpların yaşandığı dönemdir. Erdoğan daha sonra Maoist Parti'nin geçici merkez komitesine seçilir. 1987 ayrılığıyla DABK, 2. MK'nın partide yarattığı ideolojik, örgütsel tahribatları gidermek, Halk Savaşı'nı ve parti güçlerini toparlamak amacıyla çalışmalarını yoğunlaştırır. Erdoğan, bu anlayışa bağlı kalarak gerek örgütsel, gerek siyasi, gerekse de askeri yönden önemli görevler üstlenir. Bölge komutanlığını üstlenerek dar bir pratik sergileyen gerilla mücadelesi pratiğinde sığrama yaratır. 1987 sonbaharında Hozat Hapishane Baskını, Çemişgezek Askerlik Şubesi Baskını, seçim sandıklarının imha edilmesi gibi başarılı eylemlere imza atar. 1987 Aralık sonlarında, 12 Eylül sonrası şehirlerde hüküm süren sessizliği kırmak ve TKP(ML)'nin adını duyurmak için Manuel Demir'in, yanına Marmara Bölgesine gelir.

10 Ocak 1988'de tarihe kazınacak olan Kandira 196. Piyade Alayı'nı yanlarında sadece bir tabanca olan bir gerilla birliği ile basar. Gece girdikleri alayda askerleri ve subayları teslim alarak silahlara el koyarlar. Bir birlik silahları alıp yola çıkarken, Babil'in komutasındaki diğer birlik, zaman kazandırmak için Alay'da kalırlar ve kendisi baskın sırasında ayağından yaralanmasına karşın asker ve subaylara kötü davranmadan, onlara birkaç saat boyunca devrim ve parti propagandası yaparlar. Bu olay o zamana kadar devrimcileri tanımayan askerleri öyle etkiler ki, sonraki süreçte mahkemelere tanık olarak çağrıldıklarında, mahkeme salonunda Erdoğan'ı teşhis etmeyeceklerdir. Salon dışında da Erdoğan'ın yakınlarına ona duydukları saygıyı dile getireceklerdir. Ocak ayı sonunda, başka bir eylem sonrası yakalanan bazı sempatanların çözülmesiyle başlayan operasyon, Maoist Parti MK üyesi Manuel Demir'in kurşuna dizilerek katledilmesi ve Baba Erdoğan'ın yakalanmasıyla sonuçlanır. Erdoğan yakalandığı ilk günlerde, gözaltında olduğu kabul edilmez ve bir hücre evinde çıkan çatışma sonrası ağır yaralı olarak kaçtığı yönünde günlük gazetelerin baş sayfalarında uydurma haberler çıkar. Böylece Manuel gibi Erdoğan'ı da öldürmek için zemin oluşturulmaya çalışılır.

Erdoğan, mahkemelerde önderlerini aratmayacak şekilde aktif direnme ve savunma çizgisini benimser, mahkemeleri 'devrimin propaganda kürsüsü'ne çevirir. Partiyi, devrimi, sosyalizmi, komünizmi ve halkını düşmana karşı savunur. Hapse giren Erdoğan burayı da okula çevir. Fırar çalışmalarının yanı sıra parti sorunlarıyla aktif olarak uğraşır. 1989'da yapılan DABK 3. Konferan-

sı'nda fahri MK üyeliğine seçilir. Bu dönemde MK'ya ulaştırdığı yazılarında Maoist Parti güçlerinin birleşmesi için aktif çalışır. Bir taraftan da "Bir Dersim yetmez, hedef bin Dersim" olmalı şiarıyla Karadeniz bölgesinin gerilla mücadelesine açılması için altyapı çalışmalarına başlar. 1990 Mayıs'ında Erdoğan, 3 Devrimci Sol üyesiyle birlikte Sağalmacılar Hapishanesi'nden firar eder ve ilk iş olarak Munzur'lara döner. Dersim'e ulaştığında, devlet güçleri onun firandan bile habersizken, O, 1 Haziran 1990'da Ovacık Çalbaş Köyünde, bir yüzbaşı komutasındaki askeri birliğin köy içinde kuşatılması eylemine komuta eder.

Haziran 1990'da yapılan partinin MK olağanüstü toplantısında Genel Sekreter Yardımcılığı ve MK-SB üyeliğine atanır. Baba Erdoğan hiç vakit kaybetmeden, Ağustos 1990'da, hapishanedeysen altyapı çalışmalarını başlattığı Karadeniz bölgesine geçiş yaparak, gerilla mücadelesini başlatır ve parti tarihinde bir ilke imza atar. "Bir Dersim yetmez hedef bin Dersim olmalıdır" sözünü şiar edinen Erdoğan, Karadeniz'i kızlaştırmak için faaliyetlere başlar. Bu bölgede kısa sürede gerilla birliğini oluşturarak, bir aylık bir süre içerisinde, Sivas ve Tokat'ta yol kesme, kimlik kontrolü ve parti propagandası yapma, devlet şantiyelerini basarak dinamit gibi araç ve gereçlere el koyma gibi eylemlere komuta eder. Gerilla birliğine yeni katılımlar olmasına karşın, silahlanma sorunu vardır. Birliğin bütün teçhizatı bir uzun namlulu silah ve birde tabancadan ibarettir. Bu silahlanma sorununu çözmek için 16 Eylül 1990'da Tokat-Almus-Gümelönü Köyü Karakolu'nu basar. Baba Erdoğan, elinde silahlar en önde karakolun içerisine girip, askerleri rehlin aldıktan sonra, subay odalarına yönelmişken karşı devrimci hücrenin elebaşı ajan Enver Doğru (Laz Nihat) tarafından sırtından vurulur. Ağır yaralanan Erdoğan, onu almak isteyen yoldaşlarına yük olmamak için gitmelerini söylüyordu. Ajan Laz Nihat da tehdit boyutuna vararak Erdoğan'ın orada bırakılmasını emrediyordu. Daha sonra Erdoğan, uygun bir yere konulur ve yanına tabanca bırakılır. Ağır yaralanan Baba Erdoğan, 17 Eylül 1990'da kan kaybı sonucunda ölümsüzleşir. Erdoğan ölümsüzleşirken Karadeniz'e Halk Savaşı'nın, devrimin ve halk iktidarının tohumları serpilmişti

“Benim görevim direnmek”

Elazığ Karakoçan doğumlu Hakkı Erdoğan, Maoist Partiyle 1976 yılında tanışır. 1978'de parti üyesi olur. Elazığ, Tunceli, Malatya, Maraş, Mersin, İzmir ve İstanbul'da devrimci mücadele yürütür. Partinin yayın organı İşçi Köylü Kurtuluşu (İKK)'da yazı kurulunda görev alır. 12 Eylül öncesinde birkaç kez gözaltına alınır. Elazığ ve Adana'da yakalanan Erdoğan ağır işkencelerden geçirilir. Yoldaşı Kaypakaya'nın izinden giderek, işkencede 'ser verip sır vermeme' kızıl bayrağının taşıyıcısı olur. 18 Eylül 1984'te Maoist Partiye yönelik saldırıda tutsak düşen Hakkı Erdoğan 30 Eylül'e kadar ağır işkencelerden geçirilir. Üzerindeki sahte kimliği dahi kabul etmeyerek hiçbir sır vermez ve düşmanı çığına çevirir. İşkencede düşmana sarf ettiği şu sözler, sınıfa bağlılığı ve kızıl direnme ruhunun çıp-

lak ifadesidir: "Siz, karşınızda kim var sanıyorsunuz. Bizim mücadelemiz haklı bir mücadeledir. Siz halk düşmanısınız. Sizin göreviniz halk için savaşan bizleri çözmeye çalışmak; bizim görevimiz halkın onurlu mücadelesini buralarda yatıştırmaktır. Çabalarınız boşuna... Sizin göreviniz beni çözmek, benim ise bağlı bulunduğum partime, yoldaşlarımıza ve halkıma olan görevim sır vermemektir. O zaman burada herkes kendi görevini yapıyor, neden küfür ediyorsunuz?" Erdoğan'ın inancı, kızıl direnme ruhu karşısında acizleşen düşman çareyi O'nu katletmekte bulur. Erdoğan, işkencenin 13. gününde 30 Eylül 1984'te katledilerek ölümsüzleşir. Ölümsüzleştiğinde Parti üyesi ve Batı Anadolu Bölge Komitesi (BABK) üyesiydi.

Buca katliamı

Buca Hapishanesi'nde 4 devrimci tutsağın firar etmesi karşısında acizleşen devlet çareyi tutsaklara vahşice saldırmakta bulur. Hapishanelere topyekun saldırı hazırlığının yapıldığı 21 Eylül 1995'te devlet Buca hapishanesindeki devrimci tutsaklara saldırır. Saldırı sonucunda DHKP-C tutsağı Uğur Sarıaslan, Turan Kılıç ve Yusuf Bağ katledilir.

Ulucanlar direnişi

Ülkenin katliamlar tarihine bir yenisi 26 Eylül'de Ulucanlar Hapishanesi'nde ekleniyordu. 26 Eylül 1999'da devrimci iradeyi, devrimci inancı teslim almayı amaçlayan, bunun için F tipi hapishanelere geçişin provasını yapan devlet, 10 devrimci tutsağı katletmişti. Devletin at ahırından bozma koğuşlarında balık istifi gibi sıkıştılan devrimci tutsaklar bu sorunun çözülmesi için eylem geliştirirler. Hapishane idaresi sorunu çözeceği demesine, hatta devrimci tutsaklarla anlaşip eylemin sonlandırılmasına neden olmasına rağmen devlet, adım adım katliama gider. Zira koğuşlar ve eylem bahanedir. Hakim sınıflar devrimci iradeyi yok etmek için stratejik saldırıyı efen-dilerinin öncülüğünde devreye sokmuştur artık. Bahane gerekiyordur. Ulucanlar'daki tutsakların eylemi fırsattı ve devlet bu fırsatı katliama çevirerek F tipi hapishanelere geçiş ön hazırlığını gerçekleştirmişti. 26 Eylül 1999'da sabah saat 04:00'da başlayan saldırı saat 10:30'a kadar sürer. Devletin teslim olun dayatmalarına karşı "Ölürüz ama, teslim olmayız. Bizi asla teslim alamayacaksınız" diyen devrimci tutsaklar tarihe geçen bir direniş sergilerler. Direnişte; Önder Gençaslan, Mahir Emsalsiz (MKP), Halil Türker (TKP/ML), Nevzat Çiftçi, Ümit Altıntaş (TKİP), İsmet Kavaklıoğlu, Ahmet Savran (DHKP-C), Abuzer Çat (MLKP), Zafer Kırıyık (TKİB) ölümsüzleşir.

Halk Savaşı'nda yitirdiklerimiz

AMUTKA DİRENİŞİ:

26 Eylül 1983 sabahı işbirlikçi ağının kordineli ihbarı sonucunda devletin kolluk güçleri ile Halk Ordusu gerillaları arasında çıkan çatışmada Ali Karadağ, Murat Diri ve Aziz Süer şehit düşer. İhbar sonucunda yoğun askeri birlikler Hozat'ın Esenevler Köyü Amutka Mezrası'nı kuşatır. Ali Karadağ komutasındaki gerilla birliği Türk ordusunun 'teslim ol' çağrılarına "biz şerefle ölümü seçtik, teslim olmayacağız, gelin daha fazla gelin" yanıtını vererek ateşle karşılık verir. Gün boyu süren çatışmada, Ali Karadağ, uzun namlulu silahının işlevsiz kalmasına rağmen teslim olmayarak, tabancasıyla çatışmaya devam eder. Geride kızıl direnme ruhunu bırakan Ali Karadağ, Aziz Süer ve Murat Diri ölümsüzleşir. Maoist Parti, bir ay geçmeden gerillaları ihbar eden işbirlikçiler Müslüm Yıldırım ve Hayri Yıldırım'ı sorguya çektikten sonra cezalandırır.

Ali Karadağ: 1974-75 yıllarında devrimci faaliyete katılır. Kısa bir süre sonra partiyile tanışan Karadağ, devrimci faaliyetine devam eder. Partinin çeşitli organlarında görev alır. Ölümsüzleştiğinde Parti üyesi ve Dersim'de Alt Gerilla Bölgesi Askeri Parti Komitesi'nde komutandı.

Murat Diri: 1979'da Maoist Parti ile tanışarak sempaticanı olur. Adana'da faaliyet yürüttükten sonra mücadeleyi kırsala taşır. Ölümsüzleştiğinde Mantika Askeri Komitesi'nde görevliydi.

Aziz Süer: 1979 yılında Maoist Partiyle tanışarak devrimci faaliyete başlar. 1981 yılında Geçici Kordinasyon Komitesi hizbinde yer alır. Daha sonra özeleştiriler vererek yeniden parti saflarına katılır. Ölümsüzleştiğinde Mantika Askeri Komitesi'nde görevliydi.

ALTINÇEVRE DİRENİŞİ:

Dersim'in Hozat ilçesi Altınçevre Köyü'nde bulunan korucuları uyarmak amacıyla 17 Eylül 1991'de köye giden Halk Ordusu gerillaları, köyden dönerken korucuların saldırısına uğrar. Türk ordusunun katilmasıyla çatışma üç gün sürer. Çatışmanın sonucunda 17 asker öldürülürken; Halk Ordusu gerillaları Hüseyin Dişli, Kenan İnce, Sezai Anıl, Ali Ekber Yıldız ölümsüzleşir.

Kenan İnce: Maoist Partiye katılmadan önce Dev-Sol üyesi olan İnce, tutsak düşüğünde Dev-Sol'dan ayrılır ve Maoist Parti saflarına katılarak mücadeleye devam eder. Hapisten çıktıktan sonra 1990'da gerillaya katılır. Başarılarıyla birlikte kısa sürede Askeri Bölge Komitesi üyeliğine yükselir. Çatışmada yaralı olarak düşman eline geçen İnce, işkence sonucunda katledilir. Ölümsüzleştiğinde Halk Ordusu'nun Genel Komutanlık yedek üyesiydi.

Hüseyin Dişli: 1991'de gerillaya katılır. Gerillaya katılmadan önce Halk ordusuna milislik yapıyordu. Ölümsüzleştiğinde Halk Ordusu savaşçısıydı.

Sezai Anıl: Partiyile yurt dışında tanışır. 1991'de yurtdışından ülkeye gelerek gerillaya katılır. Ölümsüzleştiğinde Halk Ordusu savaşçısıydı.

Ali Ekber Yıldız: 1989'da gerillaya katılır. Kısa sürede partinin aday üyesiydi. Yaralı olarak düşmanın eline geçen Yıldız, işkencede katledilir. Ölümsüzleştiğinde birlik komutanıydı.

MERCAN ŞEHİTLERİ:

Erzincan'ın Mercan ilçesinde bir ihbar sonucu bölgeyi kuşatan Türk ordusu ile Halk Ordusu gerillaları arasında çatışma çıkar. 28 Eylül 1994'te bir gün süren çatışmanın sonucunda Ali Ekber Gözoğlu, Gül-

şah Candan, Özlem Ayhan, Deniz Ayata, Pir Ahmet Küçük ve Mahsuni Küçükoglu ölümsüzleşir.

Ali Ekber Gözoğlu: Dersim Ovacık doğumlu Gözoğlu, ölümsüzleştiğinde parti üyesi ve mintika komutanıydı.

Gülşah Candan: Erzincan Kemah doğumlu Candan, ölümsüzleştiğinde ileri sempatican ve Halk Ordusu savaşçısıydı.

Özlem Ayhan: Hozat doğumlu Ayhan, ölümsüzleştiğinde ileri sempatican ve Halk Ordusu savaşçısıydı.

Deniz Ayata: Dersim Ovacık doğumlu Ayata, ölüsüzleştiğinde ileri sempatican ve Halk Ordusu savaşçısıydı.

Mahsuni Küçükoglu: Pir Ahmet Küçük olarak da tanınan Hozat doğumlu Mahsuni Küçükoglu, ölümsüzleştiğinde ileri sempatican ve Halk Ordusu savaşçısıydı.

KEBAN KATLIAMI:

22 Eylül 1994'te Keban Barajı üzerinden tekneyle gelmekte olan silahlıları almaya giden Maoist Partiye bağlı Halk Ordusu milisleri, karşı devrimci hücre elemanlarından Bayram Kocabozdoğan'ın ihbarı sonucunda devletin ordusu tarafından katledilir. Hüseyin Yıldırım, Cafer Aslan, Kemal Fındık ve soyadı hakkında bilgi olmayan Şerif adlı Halk Ordusu milisleri katledilirken, silah dolu tekne Keban Barajı'nda batırılır.

DUMANLI ŞEHİTLERİ:

27 Eylül 1998'de Tokat Almus'a bağlı Varzıl Köyü yakınlarında Tokat ile Sivas arasında yükselen Dumanlı Dağı'nda TIKKO gerillaları ile Türk ordusu arasında çıkan çatışmada gerillalar Bahattin Günel, Leyla Karataş, Ümit Güner ve Zeynel Çalpar ölümsüzleşir.

Bahattin Günel: Tokat doğumlu Günel, bir süre milislik faaliyeti yürütür. Çalışmak üzere gittiği İstanbul'da TMLGB'de örgütlenir. 1994'te gerillaya katılan Günel 2. OPK sürecinde görev alır. Ölümsüzleştiğinde ileri sempatican ve TIKKO komutanlarındandı.

Leyla Karataş: Evli ve iki çocuk sahibi olan Karataş, 1996'da Karadeniz bölgesindeki gerilla faaliyetine katılır. Ölümsüzleştiğinde orta sempatican ve TIKKO savaşçısıydı.

Ümit Güner: Partiyile 1994-95 yılında öğrencilik yıllarında tanışır. 1997'de TMLGB'de örgütlendi. Bir süre TMLGB'nin Çukurova Bölge sorumluluğunu üstlenir. 1998 yazında gerillaya katılır. Ölümsüzleştiğinde ileri sempatican ve TIKKO savaşçısıydı.

Zeynel Çalpar: Lise yıllarında Tokat'taki gerilla faaliyetinden etkilenen Çalpar, geçlik faaliyeti yürütür. 1997'de gerillaya katılır. Ölümsüzleştiğinde orta sempatican ve TIKKO savaşçısıydı.

ALMUS KADIVAKFI ŞEHİTLERİ:

Tokat'ın Almus ilçesi Kadıvakfı Köyü'nde 27 Eylül 2001'de Türk ordusu ile TKP/ML TIKKO gerillaları arasında çıkan çatışmada Mehmet Şahin ve Cihan Fındık ölümsüzleşti.

Mehmet Şahin: Öğrencilik yıllarında TKP/ML ile tanışır. 1996'da Karadeniz bölgesindeki gerilla birliğine katılır. Ölümsüzleştiğinde geri sempatican ve TIKKO savaşçısıydı.

Cihan Fındık: İstanbul'da partiyile tanışan Fındık, bir süre kopukluk yaşadıkdan sonra İzmir'de TMLGB saflarında yeniden örgütlenir. Ağustos 2000'de gerillaya katılır. Ölümsüzleştiğinde TIKKO savaşçısıydı.

Hakkında bilgi olmayan Eylül ayı şehitleri: Mehmet Şahin, Hıdır Yıldırım, Yılmaz Gürsel, Doğan Işık.

Diyarbakır direnişi

Hakim sınıflar çıkardıkları genelge ile devrimci tutsaklara yönelik tecrit politikalarını uygulamaya koymak ister. Tutsakları birbirinden ayırmayı, yalnızlaştırmayı ve telim almayı hedefleyen bu politikaya karşı devrimci tutsaklar eylem birliği içerisinde 3 günlük açık grevi direnişi başlatır. 24 Eylül 1996'da Diyarbakır E Tipi Hapishanesi'nde görüşe çıkan 33 PKK davası tutuklusu, şebeke

bölümüne kapatılarak asker ve gardiyanların saldırısına uğrar. Edip Direkçi, Erkan Perişan, Nimet Çakmak, Rıdvan Bulut, Hakkı Tekin, Ahmet Çelik, Sabri Gümüş, Cemal Çam, Kadir Demir, Mehmet Aslan adlı tutsaklar kafaları parçalanarak katledilirken, 23'ü ağır yaralanır. Bu katliamı protesto etmek için Vedat Aydemir ile Hamdullah Şengüner kendisini yakarak ölümsüzleşir.

8-9 Eylül'de İstanbul ve Trakya'da yaşanan ve felakete çevrilen sel, egemenlerin bugüne kadar altyapı hizmetlerine ilişkin ne kadar "yol kat ettiğini" ortaya koydu. Bütünüyle ranta dayalı bir belediyeçilik anlayışı ile hareket eden Büyükşehir Belediyesi ve ilçe belediyelerinin bu yaklaşımı, 32 kişinin hayatına mal olurken, milyarlarca dolar zarara neden oldu.

Felaket öncesinde önlem almayanların tutumu felaket sonrasında da değişmedi. İstanbul Valisi ve İstanbul Büyükşehir Belediyesi Başkanı ise, "Tedbirinizi alın" diyerek suçlu aramaya yöneldi. Nitekim halk 'tedbirsiz' ve 'cahil' denilerek suçlu ilan edildi. Önlemi almayan yağmur ve selin faturası kimi yetkililerce, "takdiri ilahi", kimisince de "insanoğlunun hatası" olarak açıklandı. Bu felaketin siyasi malzemeye çevrilerek CHP ve AKP arasında yaşanan "sen yaptın, ben yapmadım" polemigine ve rant malzemesine dönüştürülmesi ise için arsızlık noktası oldu.

Ölüm geliyorum dedi, yetkililer izledi!

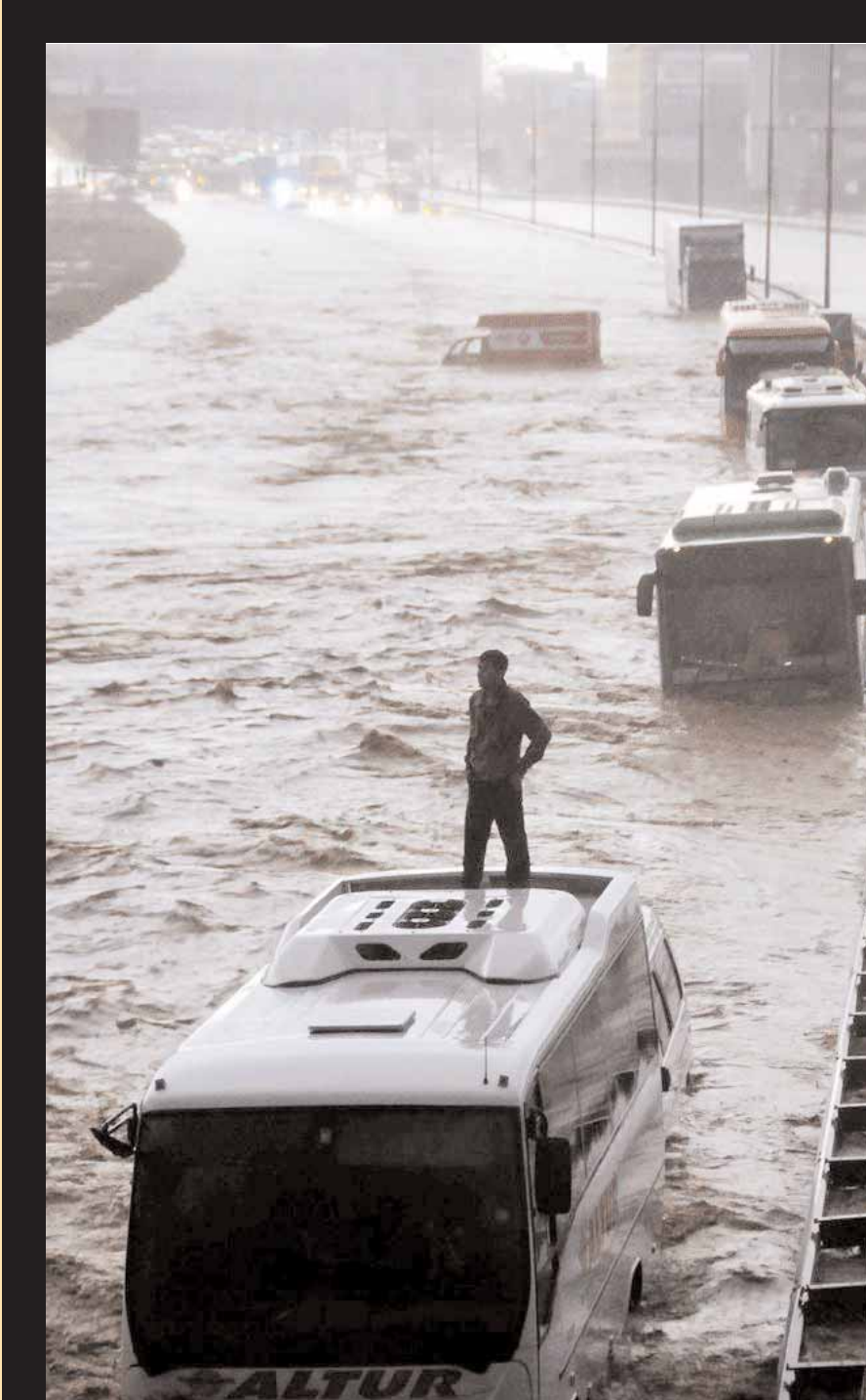
8 Eylül'de Trakya'yı esir alan sel 7 kişinin ölümüne neden oldu ve bu tablo yetkililerce sadece seyredildi. Ertesi gün ise aynı felaket bu kez İstanbul'un, başta İkitelli Basın Express yolu olmak üzere, Halkalı, Arnavutköy, Sultangazi, Bağcılar, Eyüp, Esenler, Bahçelievler, Başakşehir, Büyükçekmece ilçelerini vurdu. 1 Mayıs gibi günler öncesinde tüm gücünü seferber ederek halkın sesini boğmaya çalışan devlet, meteorolojinin bir hafta öncesinde yaptığı uyarılara rağmen hiçbir önlem almayarak, gücünü halkı kurtarmak değil, basturmak için kullandığını bir kez daha gözler önüne serdi.

Aşırı yağışlarda Ayamama, Tavukçu ve Papaz Dereleri taşı. İslah edilmeyen derelerin taşmasıyla yasak olmasına karşın dere yataklarına ve yakın çevresine kurulan işyerleri ve konutlar felaketin ortasında kaldı. Selimpaşa ve Silivri sahil kesiminin selden etkilendiği bölgelerde ilçe ile karayolu arasında kalan derenin de taşmasıyla insanlar ve araçları sürüklenerek denize ulaştı. Sahil şeridi ve sahil yolu yaklaşık 30 metre su altında kalan Selimpaşa'da; 800 ev ve iş yerini su bastı, sahil şeridindeki evsel sıvı ve katı atıklar için oluşturulan foseptiklerin sular altında kalan sahil şeridi kullanılamaz durumda.

Silivri'de 900 ev ve işyerini su bastı, 3 ev sel sularına dayanamayarak tamamen yıkıldı, 200 araç denize sürüklendi, 6 okul ve 2 hastane binası da sular altında kaldı. Evleri oturulamayacak durumda olan ilçe ve belde sakinleri spor salonu ve okullarda barındırılıyor. Silivri ve Selimpaşa'da yeni yapılmış olan iki hastanenin de ilk selle birlikte tamamı ile kullanılamayacak hale gelmesi devletin sağlık hizmeti veren binaların inşasında ne kadar "hassas" davranabildiğini de gösterdi. Yine Çatalca'da dere yatağına kurulan bir binada hizmet veren bir devlet hastanesi kullanılamaz hale geldi. Hastanenin elektrik-su-kanalizasyon-atık toplama gibi sorunları var. İlçe merkezinde önemli hasar yaşanan Çatalca'da sel sonrası birçok köy yolu ulaşımına kapandı.

Kimyasalı variller ne olacak?

Ayamama deresinin aşırı yağışla birlikte taşması, dere yatağına ve çevresinde işyeri kurulan ve konut yapanları da felaketin ortasında bıraktı. Yasak alana iş alanı kurmasına izin verilen ve ruhsatı onaylanan İkitelli Tır Garajı taşan dere suları ile 13 kişiye mezar oldu. Bu felaketin ardından bu sefer garajdan ortalığa saçılan variller bir başka tehlikeyi barındırıyor. Üzerinde kimyasal madde etiketi bulunan bu variller ortalıkta duruyor. Alanda iş makineleriyle temizleme yapan işçilerin ve bölge halkının sağlığını tehdit eden bu varillerde ne olduğu belli değil. Herhangi bir inceleme, araştırma yapılmadan çalışmalarını başlatıldığı bölgelerde çalışmalar sırasında

RANTÇI DÜZEN FELAKET GETİRDİ

varillerin içindeki kimyasal maddeler toprağa, suya karışıyor. Başbakan'ın felaket tespiti için helikopterle yaptığı keşif uçuşu sırasında üzeri toprakla örtülerek gizlenen variller, bölgede yaşayan kimi ailelerin bahçesinde duruyor ve varillerin incelenmesi ve kaldırılmasına ilişkin hiçbir şey yapılmadı.

Başbakan Ayamama'yı nasıl unuttu?

Siyasilerin birbirlerini parmakla göstererek suçu kendinden savmaya çalışması her felaket ve sorun sonrasında olduğu gibi, bu kez de yaşandı. Yaşan olayı siyasi malzeme yaparak paçayı kurtarmanın yolunu arayan siyasiler, kazandıkları rantların üzerini örtme telaşı içerisine girdi. CHP'nin de, AKP'nin de bölgede yapımına izin verdiği işyeri ve konutlar daha sonra hiç kimse tarafından görülmedi. Oysa bu alanlar yerleşime yasaklı alanlar olarak geçiyor ve bu uzun zaman önce hazırlanan çeşitli raporlarda da belirtiliyor. CHP'yi hedef gösteren AKP'li Büyükşehir Belediye Başkanı Topbaş, Ayamama çevresini

yeni fark etmiş gibi davranıyor. Başbakan Erdoğan'ın belediye başkanı olduğu dönemlerde de taşan ve bugünkünün benzeri görüntüler sergileyen derenin ıslahına ilişkin kayda değer hiçbir işlem yapılmadı. Uzun zamandır hükümette olan AKP 'ıslah yapıyor' diyerek derenin bazı kısımlarının üzerini kapatarak buraları da ranta çevirdi. Yine aynı derenin yakınlarında kurulan TOKİ binalarına kimler, nasıl ruhsat verdi?

Belediye başkanının itirafı: Sel değil, biz öldürdük

İstanbul'da yağışlardan ve selden en büyük zararı gören yerlerin başında gelen Silivri'nin Belediye Başkanı Özcan Işıklar, meteorolojinin tüm uyarılarına rağmen hiçbir önlem almadığını ve bugüne kadar İstanbul ve diğer illerinin altyapı sorunlarını çözmek için en küçük bir adım atmamış olan yetkililerin "kendisi de dahil- bu can kayıplarının sorumlusu olduğunu itiraf etti. Işıklar, "Silivri bunlara la- yık değil. Silivri afet bölgesi olarak değil, tu-

rizmiyle, sanayisi ve kültürel faaliyetleriyle anılmıyды. Silivri bugüne kadar alt yapı sorunları aşılmayacak durumda bırakılmıştır. İlçemizin ciddi şekilde desteğe ihtiyacı var" sözleri ile, 32 canın esas sorumlusunun belediye başkanından valisine, bakanından cumhurbaşkanına devletin bizzat kendisi olduğunu göstermiş oldu.

Vali Güler'i, yağmurun kilogramı ilgilendirdi

2007'deki yine aynı bölgedeki sel felaketini hatırlamayan Güler, "İstanbul'da son yıllarda hiç yaşamadığımız bir doğal afet yaşandı" dedi. Güler, "Geçen yıl Eylül ayının tamamında 44 kilogram yağmur yağmışken, uzun yılların Eylül ayının ortalaması 35 kilogram iken, sadece dün ve bugün 220 kilogram yağmur yadı" diyen Güler, birinci dereceden sorumlu bir kamu görevlisi olarak, bunca can kaybının nedenleri hakkında tek bir cümle kurmadı!

Topbaş: Sorumlusu insanoğlu

İstanbul Büyükşehir Belediye Başkanı Kadir Topbaş'ın açıklamaları da Güler'inkinden farklı olmadı. Belediyenin yapması gereken görevleriyle ilgilenmeyen Topbaş, kendi yönetimine hiç değinmezken felaketin sorumlusu olarak insanın doğayı tahrip etmesi ve küresel ısınmayı gösterdi: "Tedbirsizliğin faturası demekten kastım insanoğlunun faturasıdır. Geçmişten bugüne gezegeni kullanan insanoğlunun... Ekolojik denge bozuldu. 80 yılın yağışlarının en güçlüsü bir saatte düşüyorsa, insanoğlunun çevreyi ve doğayı hoyratça kullanmasının faturasıdır..."

'Takdir-i ilâhi değil!'

Selin ardından meslek odaları, demokratik kitle örgütleri yaptıkları açıklamalarda felaketin sorumlusunun yetkililer olduğuna dikkat çektiler. Türk Mimarlar ve Mühendisler Odası Birliği (TMMOB) tarafından yapılan açıklamada, "Doğa olaylarının afete dönüşmesi takdir-i ilahi değildir. Doğa olaylarının doğal afetlere dönüşümü engellenebilir bir olgudur. Yeter ki bilimin ve teknolojinin gereği yapılsın. Yeter ki, öznesinde 'insan' olan politikalar uygulansın" denildi.

'Rant anlayışı felaketi getirdi'

Şehir Plancıları Odası İstanbul Şubesi'nden Pelin Pınar Özden, yetkililerin olanları "çok yağış oldu", "yurttaşlar tedbirsiz davrandı" diyerek açıklayamayacağını belirterek şunları dile getirdi: "İstanbul'un en önemli sorunu plansızlık. Bundan yararlanan bir kesim var. Afet açısından riskli alanlarda yer seçiyorlar ve rant sağlıyorlar. Sonuçta bu bölgelerde plansız, ruhsatsız oturanlar ve buraları sanayi alanları olarak kullananlar var."

Çevre Mühendisleri Odası İstanbul Şubesi Başkanı Özlem Eylem Tuncaeli, sel felaketinin aslında önlenebileceğini, ancak sorunun milattan önceki yıllardan beri bilinen bir gerçeğin, "dere yataklarına yerleşim kurulmamacığı" bilgisinin ihmâl edilmesinden kaynaklandığını dile getirdi. Tuncaeli şu açıklamalarda bulundu: "Her su baskınında adını duymaya alıştığımız yerleşimler senelerdir aynı. Kâğıthane, Alibeyköy, İkitelli, Silivri... Yoksulların korkulu rüyası, sadece yoksul semtleri vuran doğal afet: Sel. Bunun nedeni yöneticilerin senelerdir dere yataklarında yapılan konut ve işyerlerine tapu vererek bu bölgelere olan yerleşimi onaylamaları hatta özendirimleri, altyapı eksikliklerini tamamlamamaları, dere ıslahı çalışmalarını doğru, bilimsel tekniklerle yapmamalarıdır."

Maden Mühendisleri Odası tarafından yapılan açıklamada da devletin "ranta dayanan bilim dışı imar politikaları" eleştirildi.

DEVLET İŞSİZLİK FONUNU NE YAPACAĞINI ŞAŞIRDI

Devlet işsizlik fonunu şimdi de felakete çevirdiği sel hasarları için kullanacak

İstanbul'da yaşanan sel felaketinin ardından kaybolan insanlardan da ölüm haberi gelirken felakette açığa çıkan milyon TL'lik zarar ise ortada. Yetkililer siyaset yaparak felaketteki sorumluluklarını gizleme çılgınlıkları atarken, zarar için ise işsizlik fonuna göz dikti. Fondan 17 milyon lira belediyeye yönetiminin felaketine gidecek!

Felaketin ardından yürütülen onarım işlemlerinde facianın boyutları daha net görülmeye başlanıyor. Diğer bir felaket ise tüm bunların ödemeleri için de yine işsizlik fonuna göz dikildi. İşsizlik fonunu işçiler için kullanmanın dışında her yere aktaran devlet, şimdi de sel felaketinin bedelini bu fonla karşılayacak. İkitelli'de felakette meydana gelen hasarlar, istihdam ve işsizlik fonuyla karşılanacak. Daha önce de 10 milyar bütçeye aktarılan işsizlik sigorta fonuyla ilgili devlet ne yapacağını şaşırılmış görünüyor!

İstanbul Valisi Muammer Güler yaptığı açıklamada, işsizlik fonunun 17 milyon TL'sini sel felaketinin açtığı hasarın giderilmesi için kullanılacağını belirterek şunları dile getirdi: "Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı'nın işsizlik sigortası fonunda oluşturduğu fon kapsamında 2009 yılının sonuna kadar bize ayrılan 17 milyon TL kaynak kullanılarak yaklaşık 5 bin kişiyi, meydana gelen hasarların bir an önce giderilmesi amacıyla altyapı çalışmaları için, çevre temizliği için hazırlayacakları projelerde kullanmak üzere yıl sonuna kadar istihdam edeceğiz."

DEVLET 8 MİLYAR DOLAR VERİP FÜZE ALIYOR

Türk devleti, ABD'den yaklaşık 8 milyar dolarlık füze savunma sistemi almaya hazırlanıyor. Füze alımının kesinleşmesi halinde iki devlet arasında bugüne kadarki en büyük silah alımı gerçekleşmiş olacak. Kriz sürecinde silah satışını katlayan ABD'ye bir destek de Türk devletinden. Devlet önemli oranda füze alarak ABD'nin de etkilendiği krizden çıkış için katkı sağlayacak. "Alın verin, ekonomiyi can verin" kampanyasına uygun bir şekilde devlet füze alarak emperyalistlerin ekonomisini canlandırmayı amaçlıyor. ABD Savunma Bakanlığı Pentagon'a bağlı olan Savunma Güvenlik ve İşbirliği Dairesi (DSCA), Türk devleti'ne, uzun menzilli hava savunma ve füzesarar füze sistemleri satımı için Kongre'nin iznine resmen başvurdu. DSCA tarafından yapılan açıklamada, bütün seçeneklerin TC tarafından satın alınması durumunda, programın bedelinin toplam 7.8 milyar doları bulabileceği belirtildi.

Can kurtarmaya para yok, can almaya var İşçi-emekçileri 'kriz var' diyerek sefalet ücretine mahkûm eden, tarımdan elini çekerek yıkımı re-va gören, sosyal güvencesi ortadan kaldıran, kamu harcamalarını sıfırlayan, seli felakete dönüştüren, selde mahsur kalanları kurtaracak bir helikopter bile kaldıramayan, orman yangınlarını söndürmek için aldığı elindeki helikopterleri çalışmayan devlet, ABD'den 8 milyar dolar tutarında füze alımı yapmaya hazırlanıyor. Oysa aynı devlet, selde mahsur kalanları kurtaracak bir helikopter dahi kaldıramamıştı.

DHF: Ölümlerin hesabını soralım

Felakete ilişkin yazılı bir açıklama yapan Demokratik Haklar Federasyonu (DHF), felaketin sorumlularına dikkat çekerek, "Ölümlerin hesabını soralım" dedi. Yapılan açıklamada, "Yıllarca İstanbul Büyükşehir Belediye Başkanlığı yapan Tayyip Erdoğan, bu sellerden de görüldüğü gibi milyonlarca İstanbullunun hayatını güven altına almak, 32 insanın ölümüne engel olmak için İstanbul'a hiçbir yatırım yapmış değil. Sel ve deprem gibi türlü afetlerin İstanbulluyu düşüreceği dar günleri düşünmeyen ve 32 insanımızın ölmemesi için gerekli olan yatırımları yapmayı bir an bile aklına getirmeyen Erdoğan, oğlu Bilal'in dar günlere düşmemesi için bizlerin ceplerinden aşırıldığı 500 bin dolarla, 250 tır taşıyabilen bir gemiyi bir çırpıda almayı biliyor!" denildi. Açıklamanın devamında ise şu ifadeler yer aldı: "Bu yıkım tablosundan kurtuluşumuz ancak ve ancak insan yaşamını ve toplumsal varlıklarımızı merkeze alan ve tüm teknik olanaklar ile sosyal politikaları bu kapsamda ören, geliştiren bir merkezi ve yerel yönetim anlayışında; halk iktidarındadır! İnsanca bir yaşam ve sağlıklı, doğal çevrede yaşam hakkımız için mücadele edelim! Ölümlerin hesabını soralım!"

Tabut minübüse karşı jip

Sel felaketi, altyapı sorunlarının giderilmesinde devletin ilgisizliğinin ve felaket sonrası pişkinliklerinin yanı sıra bir başka gerçeği daha gözler önüne serdi. İkitelli'de bulunan PAMEKS tekstil atölyesinde çalışan 8 kadın işçi, servis olarak kullanılması yasak yük minibüsüyle işyerine götürülürken aracın sel sularına kapılmasıyla hayatını kaybetti. Bir 'yük' gibi işyerlerine götürülen; Nadiye Karadeniz, Nebahat Salkım, Özlem Ünal, Bircan Karataş, Nuriye Can, Fikriye Öztürk ve Altun Yüksek'e minibüs mezar oldu. Araçtan ağır yaralı olarak kurtulan Fikriye Özentürk ise 4 gün sonra tedavi gördüğü hastanede hayatını kaybetti. İşçilere yük taşıma aracını servis olarak "tahsis" eden PAMEKS'in sahibi Cevdet Karahasanoğlu ise işçilerin ölümü ile ilgili ifade vermeye gittiğinde son model jeepiyle görüntülendi.

Boğazımda düğümlenen bir türkü: MUNZUR

Akışında binlerce yılın acı dolu çığıklarını, hüznünü ve mutluluğu taşımıştır Munzur. Binlerce canlı türüne kol kanat germiştir en zorlu zamanlarda, kimisine bir avuç dolu su, kimisine bir yuva, kimisine bir tutam çiçek, kimisineyse bir tek lokma ekme olmuştur Munzur.

Tarihte eşi benzeri bulunmayan katliamlara tanıklık etmiştir. Kimisine göre o bir canlıdır; konuşur, güler, hırçnlaşır. Kimisine göreyse o kutsal bir diyardır. Terk edilmiş yalnızlaştırılmış ve şimdilerdeyse şer odaklarının hedefi sayılan bir yer konumuna gelmiştir. İşte Munzur'un türküsünü dinlediğimizde kurtta da, neden bugün ülkemizde doğaya ve insana düşman egemenlerin hedefi konumuna geldiği daha iyi anlaşılacaktır.

Tarihin tanığıdır Munzur, her kıvrımında ayrı bir direniş, her kıvrımında kendi kimliğini, inancını, kültürünü teslim etmeyenlerin izlerini taşımıştır yüzyıllar boyu. Bu izlerde mücadele vardır, bu izlerde paylaşım, sevgi, dayanışma, daha güzel olanı yaratma vardır. İşte bu nedenledir ki bu izleri

taşıyan bu nehir Osmanlıdan Cumhuriyete 'akınlara' maruz kalmıştır. Cumhuriyetin başında da gerekli hükümler verilmiştir yetkili ağızlardan "Dersim Türkiye'nin sırtında bir çibandır taa kökünden kazınmalıdır" diye ve başlanmıştır kökünden kazıma işlemleri ve 1937-1938 karanlık katliamlar süreci başlamıştır.

Devamında 1980 darbesi ve ardı sıra gelen 1993-1994 köy boşaltmaları, faili belli olan; fakat ne zaman 'ağklanacağı!' bilinmeyen cinayetler serisi ve bir dizi olay geçmiştir Munzur'un, Dersim'in üzerinden. Ve temeli 1920'li yıllar sonrasında atılan kökünden kazıma projesi, 1994 yılında farklı bir boyutta da devam ettirilerek, baraj projeleri devreye koyulmuştur. 17 Ağustos 2009 tarihi itibarıyla Uzunçayır barajı tutulmuş ve Munzur, Dersim sulara boğulma tehlikesini artık soluduğu havada yaşamaya başlamıştır. Bu durum yaşlı bilge ve kâmil insanların gözlerinde yaş olup akmış, Munzur'un akışına vurulan bu ke-

lepçeyi gören insanlar ve bir tekmil bütün canlılar ağıtlar yakmıştır kendi dillerinde.

Bitmedi, film devam ediyor!

Uzunçayır barajı tutulalı tamı tamına 31 gün oldu. Ve bugün yani 15 Eylül; yer Qemerı Bel. Bölgede birkaç kişi dolaıyor, resimler çekiliyor, ölçümler yapılıyor. Küçük de olsa bir koşturma hâkim Munzur nehrinin kenarında. Acaba neyin koşturmacası diye sormayın; çünkü Uzunçayır bitti. Sırada Konaktepe 1-2 barajları, sırada Ak yayık, sırada Boz-

kaya, sırada Kaletepe, sırada Pülümür barajları var. Ve 7'den 70'e bütün herkes bunu biliyor. Şehirde leş kargaları, şehirde can alıcı kuşlar dolaıyor. Kast ediyorlar Munzur'a ve içinde taşıdığı binlerce yıllık tarihe, kast ediyorlar Dersim'e ve üzerinde yaşayan bütün canlılara.

Barajlar Dersim'e ne getirecek?

1- Akarsular arasında olan Dersim, baraj suları arasında kaybolan bir Dersim olacak
2- İklim değişimi sonucunda, binlerce hektar toprak yağın yağmur sonrasında baraj gölü içinde toplanacak ve 30-40 yıl içinde Dersim'de büyük bir bataklık açığa çıkacak. Toprak kaymaları, erozyon oluşumu ve daha bir dizi olay gerçekleşecek.
3- Zeminin ülkede depreme karşı en dayanıklı olan Dersim coğrafyası, baraj yapılması sonra-

sında ilk depremde bir ovaya dönüşecek ve binlerce can kaybı yaşanacak.
4- Dünyada ve ülkemizde şehir merkezinde yapılan ilk baraj olma özelliğinden ve çevresel etki değerlendirme raporları yapılmadan, ayrıca atık su atma tesislerinin bulunmayışından kaynaklı atık suların Munzur'a akmasının yaratacağı ve insan sağlığını tehdit eden onlarca hastalık boy verecek.
5- TunceliÖvackı karayolu sular altında kalaca-

ğından yeni yapılacak yolun Hozat ilçesi üzerinden düşünülmesi nedeniyle, Tunceli iliyile Övackı ilçesinin irtibatı kopacaktır. Bu durum il merkezinin ilçelerden tecrit olmasına neden olacaktır. Aynı durum Nazimiye ve Pülümür için de geçerli.
5- İlin yıllık su potansiyelinin %37'sinin yapılacak barajlarda toplanması halinde, Dersim'in iklim dengesi bozulacak, yerel su kaynaklarının dengesinde de kayıplara yol açacak ve kesinlikle Dersim'in iklimi değişecek.
6- Dersim'in tarihteki yeri ile uygarlık beşiği kavimler kapısı olması nedeniyle, henüz yeterli ar-

keolojik araştırma yapılmadığından onlarca tarihi belge sular altında kalacak.
7- Yapılacak barajlarla Dersim de göç yaşanacak. Şimdiye kadar baraj yapımla 84 köyün göç etme zorunluluğu ortaya çıktı. 1927 yılında 110 bin olan Dersim nüfusu 75 yıl sonra 93.584'e düşmüştür.1995-2000 döneminde ise yıllık nüfus artış hızı % 0.35 dir. Barajların yapılmasıyla göç artış gösterecek ve Dersim il olmanın çıkartılması tehlikesiyle karşı karşıya kalacak. Barajlarla Dersim'e gelecekler sadece bu kadarla sınırlı değil. Buraya aktarmadığımız daha onlarca tahribat söz konusu.

Binler haykırdı: Munzur özgür akmaya devam edecek

İSTANBUL- Dersim'in insanını, doğasını, kültürünü yok etmek ve maden şirketlerinin çıkarları için planlanan ve geçtiğimiz günlerde su tutmaya başlayarak birçok alanı sular altında bırakan Uzunçayır Barajı, binlerce Dersimli tarafından protesto edildi. Tunceli Dernekleri Federasyonu (TUDEF) tarafından düzenlenen mitinge aralarında Demokratik Haklar Federasyonu (DHF)'nun da bulunduğu birçok kurum katılarak destek verdi. Beyoğlu Tünel'de bir araya gelen binler "Uzunçayır Barajı utanç gölüdür", "Barajlar yoksulluk demek", "Bırakın Munzur özgür aksın", "Barajların anlamı göç, açlık, yoksulluk" yazılı pankart ve dövizler taşıdı. Yürüyüş boyunca siyah tabutların da taşıdığı eylemde "Munzur özgür olacak", "Munzur onurdur onuruna sahip çık", "Uzunçayır barajı utanç gölüdür", "Kapaklar açılın, Munzur'a özgürlük", "AKP nalet şere to", "Munzur'da baraj istemiyoruz" sloganları atıldı.

'Su tutma işlemi derhal durdurulsun'

Taksim Tramvay Durağı'na gelindiğinde TUDEF adına açıklamayı TUDEF Munzur Koruma Kurulu Başkanı Hasan Şen yaptı. Dersim coğrafyasının Osmanlı'dan beri farklılaştırılmaya çalışıldığını ifade eden Şen, 1937/38 sürgünleri, 1994 köy boşaltmaları ile devam eden sürecin bugün barajlar projesiyle devam ettiğini hatırlattı. Su tutma işleminin derhal durdurulması gerektiğini söyleyen Şen, "Dersimi seven ve bu sevgiyle geçmişlerini sahip çıkmayı ilke edinen Dersimlilerle demokratik eylemler yapacağımızı duyuruyoruz" dedi.

Tacar: Kültürümüzü, doğamızı yok etmek istiyorlar
TUDEF Genel Başkanı Özkan Tacar, barajlara karşı eylemlerinin devam edeceğini bildirdi. Tacar, 20 Eylül'de Okmeydanı'nda geniş katılımlı toplantı düzenleyeceklerini, 10 Ekim'de ise Dersim'de olacaklarını belirterek, "Dersim'e sefer olur zafer olmaz şılarıyla tüm Dersimlileri 10 Ekim'de Dersim'e bekliyoruz" dedi. Tacar'ın ardından söz alan Ferhat Tunç Dersim'in 30 yıl boyunca hak ihlalleriyle gündeme geldiğini, şimdi de barajlarla yok edilmek istendiğini söyleyerek şöyle konuştu: "Munzur'a baraj değil, özgürlük ve demokrasi istiyoruz." Başta Tunceli dernekleri olmak üzere çeşitli demokratik ku-

rumlar Ankara ve İzmir'de de gerçekleştirdikleri eylemlerde barajların yaratacağı yıkıma dikkat çekerek, tarihe ve doğaya yapılmak istenen saldırıyı protesto etti.

DHF: Doğa ve tarih katliamına son

Uzunçayır barajına ve Munzur Nehri'ne yapılan ve yapılmak istenen barajlara karşı Demokratik Haklar Federasyonu (DHF), eylem ve toplantı düzenleyerek doğa ve tarih katliamına tepki gösterdi, halkı mücadele etmeye çağırdı. Kartal'da bir yürüyüş düzenleyen DHF üyeleri, "Doğa ve tarih katliamlarına son, Munzur'da baraja hayır" pankartı açarak, Kartal Meydanı'na yürüdü. Yürüyüş boyunca sık sık, 'Munzur özgürdür özgür olacak', 'Uzunçayır barajı iptal edilsin' sloganları atıldı. Yürüyüşü ardında yapılan açıklamada, "Coğrafyamızda emperyalizm ve yerli uşakları girilmeyen, sömürülmeyen alan bırakmaya yeminli olarak, yaptıkları barajlarla tabiat anayı yok ediyor-

lar. Fırtına Vadisi, Hasankeyf ve Munzur Vadisi bu örnekler arasında. Emperyalizmin çıkarları, planları doğrultusunda enerji ve su kaynakları için anlaşmalar yapılıyor. Ve bugün yapılmak istenen, coğrafyayı ve sosyo-kültürel yapıyı yok etmektedir" denildi. Dersim'de gerçekleştirilen halk toplantısında ise, barajın doğa, çevre ve insan sağlığı üzerindeki olumsuz etkilerine dikkat çekilerek, halk içerisinde ciddi huzursuzluk yaratan durumun ancak Dersim halkının bir araya gelmesi ile çözüme ulaşacağı vurgulandı. Halktan gelen öneriler doğrultusunda daha geniş katılımlı bir çalışmanın, organize edilmesi, her bireyin kendi çevresinde buna dönük çalışmalar yapması ve toplumun bütün kesimlerini barajlar konusunda bilgilendirilmesi, halkın kendi sorununa kendi gücüne güvenerek çözüm üretmesi gerektiği ifade edildi. Ayrıca DHF bu kapsamda Dersim halkı ile birlikte Dersim'in bütün mahallerinde, ilçelerinde çalışmalar organize ederek, etkinlikler düzenleyeceğini duyurdu.

Munzur'a kelepçe vurdurmayalım

Dersim'e, Dersim insanına, kültürüne, tarihine, onuruna yönelik gerçekleştirilen saldırı karşısında demokratik haklar ve hukuk mücadelesi veren kurum ve kişilerden, baraj projesine, bu projenin neyi amaçladığına ve nasıl bir mücadele verdiklerine ilişkin görüş aldık.

DERSİM HALKI ve DEMOKRATİK KURUMLAR DAHA FAZLA ÇABA GÖSTERMELİ

Munzur Vadisi üzerinde yapılmak istenen barajlar projesi sürecinden kısaca bahseder misiniz?

Avukat Alişer Ölmez: Bilindiği gibi Dersim devletin gözünde hep sorunlu bir yer olarak görünmüş ve bunun sonucu olarak da çok acılar yaşanmıştır. Osmanlı zamanında yapılan katliamlar, Dersim 38 köy boşaltmalar, bunun en belirgin olanlarıdır. Munzur Vadisi'nde yapılmak istenen barajlar bence Dersim coğrafyasında uzun zamandan beri gelen bu planın en etkili ve sorun olarak bakılan bu yerin bitirilmesinin en son noktasıdır.

D.D: Bu projeye amaçlanan nedir?

A. Ölmez: Bu projeye görünürde elektrik enerjisi üretmek istenilmektedir. Ancak bunun arkasında siyasi amaçın olduğu bence açıktır. Zira Dersim coğrafyasının devlet gözünde hep sorunlu bir yer olarak görünmesi ve bu sorunu ortadan kaldırma çabasına ilişkin geçmişte yapılan birçok hareket yeterli sonuç vermemiştir. Barajlarla hedeflenen bu coğrafyanın doğasını uzun vadede yok etmektedir. Munzur, Pülümür ve Perisuyu Vadisi'nin su altında bırakılarak, Dersim'de süre giden çatışmalarda daha avantajlı noktaya gelmek ve bunun nihayetinde bu coğrafyanın doğasıyla şekillenen inancını, kültürünü yok etmektir.

D.D: Dersim halkı ve Dersim'de bulunan devrimci-demokratik kurumlar barajları engelleme konusunda nasıl bir çaba gösteriyorlar?

A. Ölmez: Dersim halkı ve Dersim'de bulunan demokratik kurumların barajları engelleme noktasında yeterli çaba gösterdiğini sanmıyorum. Bu noktada yapılan kitlesel bir kaç eylem ile festival süresinde yapılan eylemler devamlılık arz etmediğinden insanların bu konuya duyarlılığı da kısır kaldı. Zira halk 'festival bitince eylemler de bittiyor' diyerek bu durumu eleştiriyor. Barajlar konusunda bir şeyler yapılacaksa eğer bu saatten sonra yılın her günü eylem yapılmalı ki Munzur'a baraj yaptırmayacağımız konusunda kesin kararlı olduğumuz görülsün.

D.D: Uzunçayır barajının su tutmasının ardından ve yapılması planlanan barajları da göz önünde bulundurarak Dersim halkı nasıl bir hukuki çaba verebilir?

A. Ölmez: Enerji elde etmek için doğaya ve insana zarar vermeyen metotları pekala mümkündür. Herkes anayasanın 56. Maddesi'nde geçen "herkes, sağlıklı ve dengeli bir çevrede yaşama hakkına sahiptir. Çevreyi geliştirmek, çevre sağlığını korumak ve çevre kirlenmesini önlemek devletin ve vatandaşın görevidir" hakkını savunabilir. Her tarafı sular altında bırakarak Dersim'i bataklığa çevirmek ve bunun neticesinde insanları buralardan terketme mecburiyetinde bırakmak vicdana uymadığı gibi hukuka da aykırıdır. Bu çerçevede Dersim'de yaşayan halkın Munzur, Pülümür ve Perivadisi'ne sahip çıkması, bu haksızlığa bu hukuksuzluğa sessiz kalmaması gerekmektedir.

DERSİM, TARİHİ DERİNLİKLERE SAHİP BİR COĞRAFYA

Demokratik Haklar Platformu (DHF) Temsilcisi: Osmanlı ve cumhuriyet tarihinden bu yana Dersim sistemin gündemini meşgul etmiştir. Sosyal, siyasal, kültürel anlamda Dersim tarihinde kan, gözyaşı, yoksulluk ve sefalet eksik olmamıştır.1994 yılında gerçekleştirilen köyleri yakma ve boşaltma projesi ile bölge ciddi bir erozyona uğratılmıştır. Bununla da amacına ulaşamayan devlet bu sefer baraj projesini geliştirdi. Peki, neden ve niçin Dersim tarihinde katliamlar, sürgünler, köy yakmalar ve ambargolar uygulanmaktadır? Bunun nedeni çok açık: Dersimin inanç kültürünü, devrimci demokrat özünü ve doğasını silmek. 14 yıldır baraj projesi devam ediyor. Baraj projesi bölgeyi tamamen boşaltmak, doğayı ve doğadaki bütün canlıları katletmektir. Devletin Dersim'e dönük akıl almaz projeleri bununla da sınırlı kalmayacak. Dersim'de egemenler ne yapmak istiyor sorusu artık anlamsız gelmektedir. Çünkü sözün bittiği yerdeyiz. Neler yapmalıyız sorusu sorulmalıdır. Başta bütün Dersimliler, Dersim'in dostları insanı, çevreyi ve doğayı seven bütün kesimler birleşmeli ve emperyalist patentli politikaları boşa düşürmeliyiz. Dersim'deki demokratik kitle örgütleri 10 Ekim'de büyük kitlesel yürüyüş ve miting karan aldı. Bugünden çalışmaları başlatan miting tertip komitesi geniş kapsamlı çalışma ağı oluşturarak, Dersim'in köylerinden tutarak ilçelerine varana kadar çalışma yürütecek. Bizlerde buradan bir kez daha bütün duyarlı kesimlere geçmişimize ve geleceğimize sahip çıkma adına çağımızı yineliyoruz: 10 Ekim'de Dersim'de buluşalım.

ŞONUNA KADAR MÜCADELE EDECEĞİZ

Dersim Kültür Derneği (DKD) Temsilcisi: Dersim Kültür Derneği olarak Munzur'da yapılması planlanan barajlarla ilgili uzun süredir Dersim içinde ve Dersim dışında Tunceli Dernekleri Federasyonu (TUDEF) ile birlikte faaliyet yürütmekteyiz. 2004 yılından beri aktif olarak Dersim'de baraj eylemlilikleri yapılmaktadır. Aynı zamanda hukuki boyutta da Munzur Koruma Kurulu olarak mücadele yürütmekteyiz. Son bir yıldır, Dersim'de demokratik kurumların katılımıyla oluşturulan Munzur Çevre Platformu, barajlarla ilgili ilk eylemini 18 Nisan'da yapılan büyük bir mitingle başlatmıştı. Bu eylemin temel şıarı da "Munzur Vadisi 1. Dereceden sıt alanı ilan edilsin" di. Dersim'e hayat veren iki vadi vardır; bundanları biri Munzur bir diğeri ise Pülümür vadisiidir. Bu vadiler üzerinde yapılacak barajlar Dersim coğrafyasını sular altında bırakacaktır. Bu da Dersim coğrafyası üzerinde yaşayacak bir halkın sular altında boğulması demektir. Bu durumda biz Dersimliler için kabul edilecek bir durum değildir. Buradan dersim halkı olarak hukuki ve meşru zeminlerde yapacağımız mücadeleyle bu vadiler üzerinde yapılması planlanan barajların yapılmasını durduracağımıza inanıyoruz. Çünkü bu vadiler biz Dersimlilere hayat veriyor, biz de bu vadilerin sular altında kalmaması için yaşlı ve genciyle, kadını erkeğiyle sonuna kadar mücadele edeceğiz.